

FRENK LARAMI

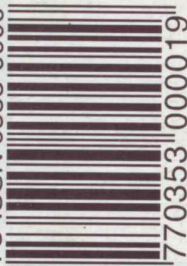
30K HOLIDAY

BROJ 257 • CENA 70,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

TROSTRUKA ZVEZDA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

Adam Bredi

TROSTRUKA ZASEDA

MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 257**

**Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ**

**Urednik
Zorka ĆIRIĆ**

**Naslov originala
Adam Brady
THE WAYWORD BREED**

**Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ**

**Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ**

**Lektor
Zorka ĆIRIĆ**

**Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ**

**Naslovna strana
Ferenc BARAT**

**Korektori
Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ
Margit HORVAT-HARANGOZO**

**Štampa: 20. XII 1991.
Tržište: 5. I 1992.**

Izdaje: MARKETPRINT, DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32

Štampa: NIŠP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Adam Brady – THE WAYWORD BREED

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje se svrstava u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91.)

Dok Holidej je zaustavio konja na raskršću puteva i ležerno, bez žurbe, bacio pogled na prvu od dve iskrivljene, od grubo tesanih dasaka napravljene putne oznake, na kojoj je pisalo: Kreg Krik, 17 milja. Ime znaka nije mu značilo ništa, nije u njemu budilo nikakvu asocijaciju. Ali, udaljenost jeste. Posle tri dana jahanja bio je umoran do kostiju i više mu se nije svidalo da mu pantalone ceo dan budu zaljepljene za kožno sedlo, pa mu razdaljina od 17 milja nije izgledala beznačajna. Ukoliko pre stigne u mali grad, utoliko bolje.

Pogledao je prema nebu gde su se gomilali preteći crni olujni oblaci, procenjujući da će prva munja procepiti nebesa i otvoriti ustave pljusku. Poterao je konja desetak metara dalje do druge oznake na kojoj je pisalo: Državni zatvor Gerat, 5 milja. Dok Holidej nije ni najmanje želeo da bude stanovnik zatvora ili da tamo nekoga poseti, i zaključio je da sedamnaest milja do Kreg Krika ipak predstavlja bolje rešenje.

Poterao je umornog konja hodom prema izlomljenoj liniji brdskih vrhova u daljini. Posle deset minuta, lice su mu pokvasile prve retke kapi kiše, da bi se za sledećih deset minuta pretvorile u pljusak ravan potopu. Za kratko vreme, teren je postao klizav da bi se uskoro pretvorio u žitko blato. Sada, kada su mu kapi kiše kao iglice bockale vetrom i suncem opečeno lice, zamišljao je koliko je grešio ka-

da se ljutio na žarko sunce i prašinu koji su ga mučili.

Pustio je konja da izađe iz kaljuge u kojoj je stajao i da se dokopa čvrstog tla, a onda ga je ponovo poterao, ali, mada je čitav čas jahao dosta brzo, činilo se kao da brda nisu ništa bliže nego ranije. Onda je konj počeo da usporava hod i njegovo umorno brektanje nadjačalo je šum kiše i zavijanje vetra.

Holidej je sjahao s konja i poveo ga za vodice. Još čitav čas gacao je po blatu duboko do članaka i tek tada se kiša utišala i vidljivost nešto poboljšala. Obrisao je lice unutrašnjim delom svog sakoa i naslonio se na vrat svog konja i protrljao ga po ušima. Nekih pola milje dalje, nalazio se nizak brežuljak na čijem golom vrhu nije bilo ničega sem skupine stena koje su se mokro presijavale na zracima bledog, hladnog sunca.

Dok Holidej je nastavio da vuče kljuse za sobom i u jednom momentu na samom podnožju brežuljka, ugledao je nedavno utisnute otiske kopita u mekanom tlu. Zaboravivši na opreznost, jer je u toj divljoj zemlji svaki susret sa ljudima mogao biti opasan, uputio se tragom, i već se nalazio na nekih dvadesetak metara daleko od prve stene, kada je iza nje, kao izbačen iz katapulta, izjurio konjanik i nastavio dalje da juri brzinom koju je, zbog neravnog terena, Dok ocenio u najmanju ruku samoubilačkom. Dok Holidej je zastao i pogledom ispratio konjanika, zainteresovan da sazna razlog njegovog mahnitog ponašanja, ali ne i njegov identitet. No, odmah

je zaboravio nesvakidašnji događaj i poveo konja u zaklon jedne velike nakrivljene stene, gde je zastao da se konj malo odmori. Posle pola sata pojahao je i poterao konja ka Kreg Kriku, za koji je znao samo toliko da se nalazi negde ispred njega.

Posle još jednog sata oštrog jahanja, crni oblaci koji su jurili nebom ponovo su zaklonili mesečevo lice. Zatim je kiša ponovo počela da pada. Ovaj put je lila tolikom snagom da je pretila da će ga skinuti iz sedla. I umornom konju bilo je već dovoljno. Frknuo je i stao nogu duboko usađenih u blato, sa tvrdoglavim sjajem u jabučastim, iskolačenim očima. Holidej je skočio iz sedla, uzeo vođicu u ruke i povukao konja za sobom.

Nastavio je da se kreće ka brdima, nadajući se da će, kada do njih stigne, naći neko rešenje za nezgodu u koju je zapao. Oborene glave gacao je dalje, a minuti su mu se činili kao večnost. U jednom momentu, kada je zastao da se odmori, bacio je pogled prema brdima, očajnički tražeći neko mesto gde bi se mogao zakloniti. Duboko je s olakšanjem odahnuo kada je negde na polovini visije ugledao nejasnu siluetu neke kolibe izgrađene uz jednu veliku stenu.

Odlučnije je povukao vođice za sobom i uputio se prema kolibi, sa namerom da tamo provede noć. Kada je stigao do kolibe, priveo konja u zaklon krovne streje i vezao ga za jedan ekser, bio je sasvim iscrpen.

Dok je obilazio oko kolibe da bi došao do ulaza, sa njegovog kišnog ogrtača se još uvek slivala voda. Vrata kolibe nisu bila zašpipljena. Ušavši unutra, skinuo je ogrtač i šešir i s olakšanjem odahnuo. Tek što je tim uzdahom rasteretio sebe jednog dela napetosti koja se od popodne skupljala u njemu, odaju je preplavio snop svetlosti. Holidej je okrenuo glavu i

zažmirio, nastojeći da pogledom prodre kroz bleštavu koprenu do onog ko je iza nje stajao. Ali, uspeo je da vidi samo mrkosivu cev revolvera, obasjanu bleškom svetiljke. Digao je ruke uvis, što je značilo da ne želi da se protivi, i rekao bezbrižno.

– Ma ko da ste, ne budite nervozni. Samo polako i mirno.

– Zatvori vrata Džejs. Berte, uzmi mu revolver.

Dok Holidej je trepnuo, a onda još jače zažmirio. Čuo je neko kretanje iza sebe i jasan šum koraka na levoj strani. Zatim je neki grdosija od čoveka leđima zaklonio izvor svetlosti i grubo ga gurnuo prema zidu. Vrata su se s treskom zatvorila. Pri-tešnjen uz zid, Dok se našao licem u lice sa grdosijom i zagledavši se u njegove obrvama zaklonjene oči koje su ga vrebale kao mrak ponora, otkrio je u njima ne-skriveno neprijateljstvo. Osetio je otužan zadah jeftinog viskija i nedeljama neopravnog znoja.

– Hej, čekajte malo – pokušao je da se objasni Holidej, ali ga je prekinuo nečiji glas iz tame.

– Dobrodošao kući, Nesbite.

Pošto su mu oči već bile malo privikle na bleštanje svetiljke, Dok je pogledao iza čoveka koji ga je gurnuo do zida. Blizu vrata stajao je neki debeli čovek, a za stolom je sedeo tip po izgledu revolveraš, preteći usjaktalih očiju sa revolverom uperenim pravo u Holidejeve grudi. Čovek za stolom bio je mršav, koščate građe i imao je riđu kosu i riđe čupave bakenbarde. Onaj drugi pored vrata, za koga je Dok pretpostavljao da se zove Džejs, odavao je utisak osobe naklonjene uzimanju velikih količina hrane i viskija. Ispod brade mu je visio veliki naduven podvaljak, ali su, nasuprot debljini koja obično nago-veštava dobroćudnost, njegove sitne svinjske oči sijale prkosno.

Dok Holidej je osetio da mu grdosija otkopčava opasač i odmah zatim opasač sa revolverom je skinut sa njegovog pojasa i bačen na drugu stranu odaje.

– Jeste li me vi to nazvali imenom Nesbit? – zapitao je mršavko za stolom.

– Tačno tako.

– Onda ste pogrešili.

Mršavko je klimnuo glavom kao da prihvata ono što je Dok rekao, ali da ipak zna šta zna, i gurnuo preko stola bocu sa viskijem. – Mora biti da si za pet godina mnogo ožedneo, Nesbite – rekao je.

– Ne naročito. Poslednje piće ispio sam pre tri dana u Sarel Plejnu – odgovorio mu je Dok. – Ali, svejedno, nemam ništa protiv da gutljajem viskija isteram zimu iz kostiju, iako bi mi više odgovarao brendi.

Dok Holidej je zakoračio da se udalji od zida i pride stolu sa viskijem, ali ga je čovek neprijateljskog izraza očiju grubo gurnuo nazad na zid. U Holideju je uzavreo bes, ali mu je razum sačuvao kontrolu postupaka. – Ako si me lagao, Nesbite, znaj da mi se to nimalo neće dopasti – rekao je čovek za stolom kroz stisnute usne.

Oslonjen na zid, Dok je zurio u njegove oči, mutne i podmukle. Odlučio je da bude oprezan i da na taj način dobije u vremenu.

Čovek za stolom je nastavio pevajućim glasom. – Kirk Lesli Nesbit, sin pokojnog Lukasa Nesbita, potegao oružje i lišio života Dina Džipsona. Optužen za ubistvo branio se da je oružje potegao u samoodbrani. Osuda: pet godina zatvora sa prinudnim radom. Starost: u to vreme dvadeset osam godina, a sada trideset tri godine.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. – Džon Holidej, sin pokojnog Džozefa Luisa Holideja. Potegao oružje više puta i lišio života izvestan broj ljudi, uvek u samoodbrani. Nikada optuživan ni

osuđivan. Mnogo godina lutanja za sobom. Gledao uvek samo svoja posla. Godina: trideset jedna.

Bert je zamahnuo svojom džinovskom pesnicom, ali nije udario već je držao zamahnutu. Sve vreme nije skidao sa Doka pogled užarenih očiju.

Čovek za stolom je dobacio. – Napred Berte.

Holidej se munjevito sagnuo da bi izbegao udarac i Bertova pesnica je tresnula u zid. Džejs je priskočio od vrata gde je do tada stajao, uhvatio Doka Nelzonovim zahvatom za mišicu i vrat i povukao ga ka stolu. Dok je otpustio mišice simulirajući da se priklanja sili, a onda se naglo bacio unazad i iščupao se iz zahvata. Sada je priskočio Bert, ovoga puta munjevito brzo i zadao mu udarac u vrh brade. Udarac je bio jak i, mada je uzmicajem uspeo da amortizuje deo njegove siline, Dok je pao. Uspeo je, ipak, da se dočeka na bok i da izbegne udarac vrhom čizme koji mu je namenio Džejs.

Čovek za stolom se lagano digao sa svog mesta i uperio revolver na Holideja. – Dosta! – viknuo je. Napravio si da prodeš gore nego što je bilo potrebno, Nesbite. Ali, to me ne čudi, jer pet godina u zatvoru lako mogu izmeniti čoveka. – Odgurnuo je sto sa puta ispred sebe i dodao. – Sklonite se vas dvojica. Šali je kraj. Završimo ono što treba završiti.

Još dok je govorio snažno je pritisnuo okidač. Snažno, kao da nekome zadaje udarac i od tog pritiska i eksplozije metka, cev revolvera je poskočila santimetar ili dva. Tane je zviznulo nekoliko santimetara od Holidejeve glave i zario se o drveni zid. Elastično, kao izbačen oprugom, Dok je odskočio sa poda na kome je ležao.

U skoku je dokačio šakom Berta po Adamovoj jabučici i kada se grdosija zaneo unazad, okrenuo se da dočeka Džej-

sa, koji je ispruženih ruku jurnuo napred da dočepa Holideja. Dok ga je zgrabio za ruku i povukao ga sebi. Džejs je izgubio ravnotežu i naleteo na Dokovo uzdignuto koleno koje mu se zarilo duboko u stomak. Džejs je muklo zastenjao i presavio se. Dok ga je dočekao na pesnicu i snažnim aperkatom ga ispravio, a zatim zaorao u njegov pleksus sa dva strahovita udarca. Izenadio se kada je pod pesnicama osetio da je ono što je kod Džejsa smatrao mlitavim, bio splet čvrstih mišića. No, bez obzira na to, snaga udarca bila je takva da im debeljko nije mogao odoleti.

Dok Holidej je nastavio da udara Džejsa, vodeći računa da njegovo ogromno telo stalno bude prepreka kuršumima trećeg napadača. Udarao je sve dotle dok se debeljkove oči nisu zamutile, zakolutale i najzad prevrnule u svojim dupljama. Holidej se podmetnuo ispod Džejsa i zadržavši ga da ne padne svom snagom ga odbacio napred, bacivši se i sam za njegovim masivnim telom prema ubici sa revolverom. Odbačeno telo i Holidej sam, grunuli su na čoveka sa revolverom i odbacili ga nazad na sto koji se polomio pod njihovom težinom. Dok Holidej je video kako je revolver ispao ubici iz ruke i priskočio je da ga u letu dohvati, ali mu to nije uspelo. No, uspeo je ipak da svom snagom udari vlasnika revolvera laktom u lice.

Mršavi čovek je uspeo da se izmigolji ispod onesvećenog Džejsa i pokušao da se izvuče dalje preko polomljenog stola. Dok Holidej je sastavio obe pesnice u jednu i svom snagom ih, kao zamahnut malj, spustio na mršavkova leđa. Iz mršavkovih usta začuo se uzdah kao kada neko gubi dah i on je pao na krhotine.

Neka buka iza Holidejevih leđa naterala ga je da u poslednjem trenutku skoči u stranu i izbegne udarac daskom polomljenog stola koji mu je namenio Bert. Da ga

je pogodio, kao što je Bertova namera bila, daska bi mu razmrskala glavu, ali, pošto je promašio, Bert je izgubio ravnotežu i bio je potreban samo još neznatan dodatni Holidejev udarac po nogama, da izbaci iz ravnoteže. Bert je ponovo pao. Holidej ga je dohvatio rukom za kosu i nekoliko puta mu udario glavu o pod. Čuo je krckanje nosnih kostiju i polomljenih zuba.

Dok Holidej je skočio na noge, začaš našao svoj opasač i žurno ga prikopčao oko pojasa. Sem Bertovog samrtnički bolnog stenjanja u odaji se nije čuo nikakav drugi šum, pa je čak bilo prestalo i romorenje kišnih kapi po tankom krovu brvnare. Uzmicao je ka vratima okrenut licem unutrašnjosti brvnare, kada se mršavko zakotrljao po podu. Kada se zaustavio na leđima, u njegovoj ruci crneo se uperen revolver.

Dok Holidej je prokleo svoju neopreznost i njegova ruka se kao orlova kandža ustremila ka dršci revolvera. Ali, mršavi napadač je dobro proračunao svoju šansu i njegov revolver je opalio pre nego što je Dok mogao da potegne svoj. Tane, kao pre toga i pesnica, promašilo je cilj, zahvaljujući žurbi ubice željnog da dokrajči svoj dželatski posao.

Holidejev revolver je poleteo iz frutrole i opalio vođen Dokovom rukom koja je pratila mršavog čoveka na njegovom uzmicanju ka sigurnijoj pozadini. Dok je suviše kasno primetio da se mršavko uzmičući postavio tako da se između njega i Holideja našao Bert i ispaljeno tane zarilo se u ležećeg Berta. Holidej je kratko uzdahnuo kao da se opekao i pošao natraške ka vratima. U tom trenutku, mršavko je opalio još jedan hitac i skočivši u stranu, Holidej je u odaju ispraznio preostalih pet metaka iz revolvera, više da bi obeshrabrio napadača nego što je ciljao da ga pogodi.

Zatim je pritrčao svom konju, odvezao vodice sa priveznika i vinuo se u sedlo. Pre nego što se iz kolibe čuo šum kretanja, podbo je konja petama i poterao ga ka vododerini koja je vodila prema preriji. Tek što je konj osetio pod nogama čvršću podlogu i krenuo punom brzinom, iz pravca brvnare odjeknula je serija revolverskih pucnjeva.

Holidej je plegao po konjskom vratu i uz zviždanje kuršuma oko glave, uspeo da ga izvede na ravan teren. Uprkos ljutnji i nezadovoljstvu što mora da beži od trojice glupaka, gonio je konja ujednačenim galopom. Vetar je ponovo počeo da duva i naneo oblake od kojih se nebo zacrnelo i zapretilo novim pljuskom. Nije imao jasnu predstavu gde je i kuda ide, sem da ga pravac vodi prema Kreg Kriku. Dok je jahao obuzet nedoumicom, pred njim je iskrsnula neka osoba na konju i kada je prišao bliže mogao je u toj osobi da prepozna ženu.

– Ovamo, Kirk. Brzo! – povikala je i okrenula konja.

Dok je svom snagom zategao vodice i premoren konj se okliznuo, posrnuo na stranu i pao. Dok je osetio da mu pod težinom konjskog tela leva noga uranja duboko u blato. Žena je prigušeno kriknula.

– Oni se približavaju, Krik. Ustani i podi za mnom – povikala je histerično.

Srećom po Holideja, blato je bilo mekano, pa je uspeo da izvuče noge ispod konja i ustane, a zatim je pomogao životinji da se dignu. Daleko iza sebe čuo je pljeskanje kopita po vodi i žitkom blatu. Konj je poskakujući nekoliko puta koraknuo, po čemu je izgledalo da je nepovredan, pa se Dok ponovo vinuo na njegova leđa i poterao ga dalje. Devojka je bila zaustavila konja nešto dalje i kada je Dok pojahao, ona ga je pozvala nestrpljivo.

– Kirk, imaj vere u mene. Znam šta radim.

Holidej nije bio u položaju da se raspravlja i traži objašnjenje, pogotovu što je u tom trenutku iza njega prasnulo revolverski hitac i tane prozviždalo opasno blizu njegovog uha. Nije ni pokušao da potegne revolver, jer je znao da je prazan i da neće imati vremena da ga napuni ponovo. Poterao je konja u trk i ušao za ženom u koridor između dve masivne stene koje su iznenada iskrsnule ispred njih u noćnoj tami. Nežna, od znoja vlažna ruka zgrabila ga je za zglavak ruke i do njegovih nozdruva je dopro fini miris njenog parfema. Do Holidejevog uha dopro je šapat.

– Proći će pored nas. Čak i ako se vrate, neće nas naći. Za ovo mesto ne zna niko sem mene. Samo budi miran i tih, pa se nemamo čega bojati.

Holidej je stavio jednu ruku na gubicu svog konja za slučaj da životinja frkne, a drugom je izvukao revolver iz futrole. Kada se konj umirio, on je iz svog pojasa izvukao nove metke i napunio revolver.

Topot kopita je zamro u daljini, ali, tek što je Holidejev dobronamerni spasilac s olakšanjem duboko odahnuo, topot se ponovo čuo, samo što se sada čuo sve jače, kao da se gonioci vraćaju. Kada su se gonioci ponovo zaustavili, ovaj put neda-leko od onih koje su gonili, Dok je čuo jednoga kako glasno proklinje, a zatim glas besan do rezanja.

– Mora biti da je tu negde. Nije otišao dalje napred, a ne bih rekao da je skrenuo u stranu.

– Ti si ga izgubio, ti ga i pronadi – čuo se neki drugi glas nabijen ogorčenjem.

Dosta dugo vremena vladala je tišina pre nego što je Holidej čuo šljapkanje konjskih kopita po blatu. Onda je, odjednom, bat konjskih kopita postao mnogo jasniji, jer su se gonioci ponovo vraćali, a

onda se opet utišao i postao sve mekši, kao poslednji zvuci melodije koja se završava. Gonioci su očigledno bili digli ruke od gonjenja i vratili su se tamo odakle su došli.

Holidej se zagledao u nejasnu siluetu svoje spasiteljke i tek tada prvi put progovorio. – Čini mi se da je krajnje vreme da mi kažete šta se ovo, do đavola, događa.

– Kirk, to sam ja, Džuli – došao je odgovor na njegovo pitanje.

– Moje ime je Džon Holidej, mada me češće zovu Dok Holidej – odgovorio joj je na to Dok. – Ali, ako će vam to pomoći da se snadete, mogu vam reći da ste vi četvrta osoba koja me je večeras zamenila za tog Kirka Nesbita.

Dok je osetio kako je naglo trгла ruke i izmakla se dalje od dohvata njegovih ruku. Glas joj je postao za nijansu oštrij.

– Zar vi niste Kirk? – rekla je u jednom dahu.

– Ja se celo veče upinjem da baš to objasnim ljudima, poštovana mlada damo. Sve vreme pričam da sam ja Dok Holidej, čovek koji je slučajno naišao ovim putem i koji gleda samo svoja posla. Već mi je dojadilo da mi se tuđe nevolje toware na vrat.

Učinilo mu se da je začuo kako je zastajala, a odmah zatim šum koraka mu je otkrio da se udaljila nekoliko koraka od njega. Pomislio je da je mogao da kresne palidrvce i zabludu privede kraju, ali, odlučio je da s tim još malo priček, kako bi bio siguran da su se Džejk i njegov mršav prijatelj dovoljno udaljili.

Počekao je kratko vreme pa onda zapitao. – Kakav je put koji vodi u Kreg Krik, hoću da kažem kuda vodi?

– Ne znate? – zapitala je, a po odjeku glasa zaključio je da se devojka nalazi dvadesetak stopa daleko.

– Ne mlada damo, ne znam. I ne bi mi bilo mnogo važno da znam, kad ne bih

sumnjao da će one dve hulje, ožalošćeni smrću njihovog priljatelja i saradnika, možda doći na ideju da nas negde na putu sačekaju u zasedi i da mi prospu utrobu.

– Kako?... Vi... vi ste ubili jednog od njih? – zapitala je.

– Prosvirao sam mu lobanju – rekao je Dok ne trudeći se da za nesrećan čin u brvnari nađe neki blaži izraz. – Žao mi je što se to desilo – dodao je brzo. – Ali, nije bilo drugog izlaza.

Prošlo je izvesno vreme u ćutanju pre nego što je Dok progovorio. – Gospodice, mislim da bi najbolje bilo da se ovde smestimo za noć. Ja sam danas dosta jahao, a na putu sam već tri dana. Mogao bih reći sve drugo samo ne da sam svež i odmoran. Zato nameravam da malo odspavam ako mi kiša to dopusti, a sutra ujutru možemo da razgovaramo i da se upoznamo bolje. Do tada, rekao bih vam da je dosta hladno i da će u toku noći zahladiti još više, a nemam utisak da ste baš prikladno obučeni za ovo vreme.

– Ja ću ubrzo otići – odgovorila mu je mlada žena.

Holidej se ponovo osmehnulo u sebi. – Dobro, radite kako hoćete. Samo, ne verujem da ćete po ovakvom mraku i nevremenu naići na tog Kirka Nesbita, a može se vrlo lako desiti da natrapate na onu dvojicu zlikovaca koji su maločas pokušali da me ubiju. Mislim da je vrlo rizično, a malo probitačno kretati iz ovog zaklona koji se pokazao dosta siguran. U svakom slučaju, zahvalan sam vam što ste me doveli ovamo, pa ako odlučite da ostanete, moj ogrtač vam stoji na raspolaganju.

Držeći ogrtač ispred sebe, Dok Holidej je lagano pošao prema devojci, dok prstima nije dodirnuo nešto mekano. Ona se brzo izmakla u stranu zadržavajući dah. Ne želeći da se u toj igri žmurke pokaže više nasrtljiv nego što je bilo nužno, Dok je u mraku pipajući potražio zid stene i

našao jedan mali ispust. Spustio je ogrtač na ispust i vratio se nazad do ulaza u koridor. Tu je pokušao da se koliko koliko udobno smesti za časove koji su im predstojali.

Kreg Krik, pomislio je. Do vraga s njim. Bolje da mu nikada nije palo na pamet da krene u tom pravcu.

II

Kada se sledećeg jutra probudio, prvo što je Dok Holidej ugledao bila je vitka, izvanredno privlačna žena koja je sedela nekoliko metara od njega i crnim češljem češljala dugačku bujnu kosu boje kukuruza. Bila je toliko zauzeta trudom da sebe učini još privlačnijom, da skoro ceo minut nije primetila da je Holidej budan. Kada je to najzad zapazila, brzo je spustila češalj, ispravila se i digla glavu, tako da je izgledalo kao da isturanjem brade sa finom malom rupicom prkosi celom svetu.

– Voleo bih da se svakog dana, dok sam živ, budim s ovakvim prizorom pred očima – rekao je Holidej.

Jedva приметно rumenilo izbilo je na glatkim devojčinim obrazima, ali su njene plave oči zadržale dotadašnju hladnoću. Zadigla je rukom slap kose sa vrata, a onda ustala i nežnim rukama zategla uz telo žaket od pamučnog štofa na kome su se još videli tragovi vlage.

Holidej je umorno ustao i nekoliko sledećih minuta posvetio se gimnasticiranju ukočenih ali fino izvajanih mišića. Posle izvesnog vremena učinilo mu se da je dovoljno i da mu mišići više nisu ukrućeni. Sve vreme dok je to radio, devojka nijednog trenutka nije skidala pogled sa njega. Ali, ako je Holidejevo visoko, vitko telo i lepo, suncem i vetrom opaljeno lice na devojku ostavilo neki utisak, ona je uspela da to ne pokaže.

– Možemo li odmah da pođemo? – zapitala je.

– Čim pojedem komad sušenog mesa, napijem se vode i popušim jednu od mojih omiljenih cigara. Dok ja budem zabaavljen zadovoljavanjem svojih potreba, kako bi bilo da mi ispričate šta se u ovom kraju događa?

Ustavši sa svog mesta, devojka je prišla svom konju, jednom čupavom, durašnom mrkovu sa belom zvezdom na čelu i blago ga potapšala po gubici. Doku je bilo jasno da se u njegovom prisustvu oseća neprijatno i da ne zna kako da počne razgovor.

Odlučio je da je ohrabri. – Dolazeći ovamo prošao sam kroz jednu raskršnicu. Na putokazu je pisalo da je Kreg Krik udaljen sedamnaest milja, a jedno drugo mesto, Državni zatvor Gerat, pet milja. Pošto nisam veliki ljubitelj zatvora, odlučio sam da pođem u ovom pravcu. No, uz put je nastala oluja, pa sam skrenuo prema brdima da potražim neki zaklon. Ovde gore ugledao sam kolibu, pa sam računao da će biti zgodno da u njoj provedem noć. Ispostavilo se nešto sasvim suprotno.

– Blejkova brvnara – rekla je devojka.

– Ja bih pre rekao zmijsko gnezdo – primetio je Holidej i osmehnulo joj se krajičkom usana. No, ona je ostala hladna, kamenobezizraznog lica, držeći i dalje svog konja za uzdu. Videvši da mora učiniti još korak dalje u naporu da joj se približi, Holidej je nastavio. – U kolibi sam zatekao tri čoveka, a sva trojica su bili opasni kao zmiје zvečarke. Oslovili su me imenom Kirk Nesbit i po daljem toku događaja očigledno je da su nameravali da me ubiju.

– Slutila sam da će poći da Kirka dočeka iz zasede – rekla je.

– Slutili ste? Zbog čega?

Pre nego što se sa lakoćom vinula u sedlo, devojka ga je dugo, ozbiljno posmatrala. Odsjaj sunca poigravao je na njenoj

svetloj kosi otkrivajući svetloplave, skoro bele vrhove pramenove što je Holideja navodilo na zaključak da je veliki deo vremena provodila u prirodi.

– Moj otac je vlasnik saluna u gradu, mister Holideje – rekla je izgovorivši njegovo ime prvi put od sinoćnjeg susreta. – Ja mu pomažem u kuhinji. Ovo što ću vam sada reći desilo se jedne večeri, kada sam čistila salon iza odlaska puno pijanih gostiju.

Holidej je neprimetno digao obrvu, zadovoljan što je led probijen. – Šta se to desilo?

– Trojica su se zadržali posle ostalih, zabavljeni nekim važnim razgovorom. Nisam želela da prisluškujem ili da imam bilo kakve veze s njima, ali, kada sam čula da su pomenuli Kirkovo ime, nisam mogla da ne obratim pažnju na ono što su govorili.

Dok Holidej je zapalio cigaru i povukao nekoliko gustih dimova. Njegov konj, koji se posle odmora od nekoliko časova sasvim oporavio i odavao utisak kao da jučerašnji napor na njega nije ostavio posledice, stajao je mirno pored njega i trljao glavu o njegovu mišicu. – I šta ste to čuli? – zapitao je.

– Čula sam kada su rekli da moraju ubiti Kirka – rekla je devojka, i kada je Dok digao pogled do njenog lica i začuđeno digao obrve, digla je glavu i gordo isturila bradu, kao da ga prekoreva što se usuđuje da joj ne veruje.

– Da moraju da ga ubiju? – zapitao je Dok.

Ona je ozbiljno klimnula glavom. – Da, tačno to su bile reči koje su izgovorene, a izgovorio ih je najviši rastom od njih trojice. Taj visoki je imao vrlo oštre crte lica i imao je naviku da prstima dobuje po stolu dok razgovara.

– Plaćene ubice? – zapitao je Dok.

Devojka je u nedoumici zavrtila gla-

vom. – Ne znam. Ne mogu da procenim, jer nikada nisam imala veze sa takvim ljudima i nadam se da nikada neću imati.

– Ali, rekoste da ste radili u salunu vašeg oca – podsetio je Dok, zaključujući da će morati da joj izvlači reč po reč, da bi došao do oskudnih obaveštenja.

– Da, ali samo u kuhinji. Ponekad sam čistila kao što je bilo one noći kad sam čula razgovor, ali, te poslove sam obavljala samo onda kada nema gostiju. Tata me ni za živu glavu ne bi pustio da nogom kročim u salon.

– Kako se zove vaš tata? – zapitao je Dok.

– Džim Dingvol! – odgovorila je.

– A vaše ime je Džuli, kako rekoste prošle večeri.

Ona je stisnula usne i oči su joj dobile neki tvrd, odbrambeni izraz. Ali ipak je klimnula glavom, jer joj je učtivost nalažala da odgovori.

– Pa, Džuli, na putu smo da dođemo do nekih saznanja, ali idemo vrlo sporim tempom. Mislím da bi bilo najbolje da pođemo, a o svemu ćemo još uz put porazgovarati, ako budete raspoloženi. Ako ne budete raspoloženi, neću smatrati da mi je kruna skinuta s glave.

Dok Holidej je vrhom srednjeg prsta piknuo ispušenu cigaru i bez napora se vinuo u sedlo. Džuli je uporedila konja sa njegovim, ali punih pet minuta nije progovorila ni reč. Dok se pravio da ne primećuje kako ga s vremena na vreme prikrivajući radoznalost gleda ispod oka. Znao je da je nešto muči, ali, nije hteo da joj olakša i posle izvesnog vremena ona je rekla. – Hoćete li mi reći šta se desilo u brvnari na brdu, mister Holideje?

– To je lako pretpostaviti – rekao je i dodao kao da se radi o sasvim nevažnoj stvari. – Ta trojica nevaljalaca pošli su da Kirka Nesbita sačekaju u zasedi i omaškom su me zamenili za njega. Znali su da

je Nesbit proveo pet godina u zatvoru, ali sem toga nisu znali ništa drugo.

– Znali su da je juče pušten na slobodu – rekla je Džuli.

– Mislite? – zapitao je Dok.

– Naravno da su znali. Rekli su da ga moraju ubiti i oni bi to učinili.

– Izgleda da zaista bi – složio se Dok. – A jeste li rekli vašem ocu šta ste čuli?

Džuli je pogledala u stranu i ostala neko vreme ćuteći, zagledana u daljinu. Na kraju je rekla. – Nisam. Mislila sam da to ničemu ne bi koristilo. Tata nikada nije voleo Kirka i uvek je govorio da je danguba i da od njega nikada ništa neće biti sem badavdžije koji donosi neprilike. Okrenula se nervozno i pogledala ga u oči. – Ali, tata nije u pravu što tako misli o njemu, mister Holideje. Kirk je mlad i...

– Ovi moji novi poznanici rekoše da mu je trideset četiri godine – rekao joj je Holidej.

– Da, sada ima toliko. Ali, kada je ubio onog varalicu na kartama imao je samo dvadeset devet i bio je dosta pripit.

Dok Holidej je pogledao prema nebu i Džuli se namrštila. – Zar mi ne verujete? – prasnula je.

Dok nije odgovorio direktno. – Samo slušam – rekao je. – I razmišljam o tome da ću potpuno ući u suštinu stvari, ako budemo ovako jahali još sedam dana.

Džuli je napućila usne i bacila dugu kosu koja joj je padala po lepom licu. Zatim, kao da je nešto zaključila, stisnula je usne i rekla ljutito. – Pre pet godina, skoro u isto vreme, Kirk Nesbit je do kasno u noć igrao karte u salunu mog oca. U kartanju je učestvovalo pet igrača. Salun je bio zatvoren. Otrpili su oko dva časa ujutru izbila je najpre rasprava, a onda svađa i Kirk je u ljutini nazvao jednog od igrača prevarantom. Da li je to bilo tačno ili nije, ne bih znala da kažem, ali, ishod

iz te svađe bio je da su prevarant i Kirk potegli revolvere i Kirk ga je ubio.

Holidej je izvesno vreme razmišljao o informaciji koju je čuo, a za to vreme Džuli je napeto iščekivala njegovu reakciju.

– Šta su ostali prisutni izjavili na suđenju? – zapitao je najzad.

– Šta su mogli posvedočiti kad su to sve bili prijatelji poginuloga? – postavila je Džuli pitanje sa puno ljutine u glasu. – Svi zajedno su došli u grad i zajedno pijančili skoro nedelju dana. Nisu se mešali ni sa kim iz grada i nisu pokušavali da nađu posao ili da se prihvate nekog ozbiljnog rada. Naravno, da takvi ljudi nisu govorili istinu.

– Oni su sigurno tvrdili da je Nesbit hladnokrvno s umišljajem ubio njihovog druga? – zapitao je Dok.

– Da, baš to su rekli. Ali, bilo je i drukčijih svedočenja. Moj otac se tog trenutka nalazio na spratu i kada je čuo pucanj potrčao je dole. Bio je toliko priseban da iz ruke poginulog uzme revolver i odbio je da ga preda njegovim drugovima, kada su oni to tražili. Kasnije je na sudu izjavio da je revolver bio topao kad ga je uzeo, jer je iz njega ispaljen metak. Tvrdio je, takođe, kao još neki građani, da su tada ispaljena dva hica, ali vremenski tako blizu jedan drugoga da je to zvučalo kao jedan hitac.

– To znači, da su obojica istovremeno potegli oružje – rekao je Dok tiho.

– To su kazali i moj otac i još dvojica građana, ali prevarantovi prijatelji su izjavljivali drukčije. Porota je donela odluku da je optuženi kriv, ali, pošto su u dokaznom postupku svedoci davali sasvim protivurečne izjave, sudija je odbacio smrtnu kaznu. Osudio je Kirka na pet godina zatvora sa prinudnim radom.

Džuli je oborila glavu i Dok je video da su joj se u ugovima očiju zakotrljale suze.

– Šta je Nesbit radio pre nego što se desio taj nesrećni slučaj? – zapitao je.

Džuli ga je pogledala iznenađena tim pitanjem. – Posedovao je ranč ili ako hoćete tačno, imao je udeo u jednom ranču. Otac mu je umro pre šest godina i ostavio veliki posed u nasledstvo Kirku i njegovom bratu po usvojenju, Džeromu Nesbitu. Džerom je dve godine stariji od Kirka. Kirkov otac i majka su ga usvojili kada su poverovali da misis Nesbit ne može da ima dece. Ali, dve godine posle toga, misis Nesbit je rodila Kirka i kada je umrla, Nesbit je obojicu dečaka odgajio kao svoje sinove. Kada je i on umro, ostavio je ranč i sve što je imao njima dvojici, s tim što je odredio da celu imovinu dele na jednake delove.

Holidej je s razumevanjem klimnuo glavom. Nije mu bila nova priča o čoveku sinu bogatih roditelja i usvojeniku koji dele bogatstvo roditelja. Ni sam ne znajući zašto, zapitao je. – Kako su se mladići slagali? – No, nastojao je da devojka ne pri da važnost njegovom pitanju, jer bi ga možda mogla shvatiti pogrešno.

– Oh, odlično su se slagali – bio je brz Džulin odgovor. – Bar tako je bilo ranije, pre Kirkovog odlaska na robiju.

– Bar tako je bilo ranije, kažete? – ponovio je Dok.

– Kako da vam kažem, pre nego što je Kirk otišao na robiju on i Džerom su se dogovorili o vođenju ranča. Možda je u tome bilo i nekih nesporeduma, jer Kirk ima više avanturističkog duha i manje je ambiciozan od Džeroma. S druge strane, Džerom nije ni najmanje sklon riziku, uvek ide na sigurno i ne provodi mnogo vremena u gradu u razgovoru sa ljudima. Možda je to doprinosilo utisku kao da on sam oseća da nije pravi sin Lukasa Nesbita i da, možda, nema pravo na sve ono što mu je ostavljeno u nasledstvo.

– Je li i Kirk tako mislio? – zapitao je Dok.

Džuli je odlučnim odmahivanjem glave brzo dala negativan odgovor. – Oh, ne. Kirk nikada tako nešto ne bi pomislio.

Holidej se vratio na pitanje koje je nešto ranije postavio. – Nagoveštavate li da se braća sada možda neće više slagati? Mislite li da se Kirk, možda, u međuvremenu izmenio?

– Može biti da se promenio. Ko ne bi posle strašne nepravde koja mu je učinjena kao što je učinjena Kirku. Ne bi trebalo pomisliti, što je vama mister Holideje palo na pamet, da je Kirk ljut i ogorčen na Džeroma zbog toga što mu ovaj nije pomogao da se spase zatvora. Za to nema razloga, jer je Džerom učinio sve što je mogao i Kirk to zna. Njega su čak oglasili krivim zbog toga što je pokušao da podmiti svedoke da izmene svoje iskaze i svedoče u Kirkovu korist.

Holidej je digao obrvu, što je trebalo da izrazi njegovo uvažavanje, ali i čuđenje zbog takvog postupka Džeroma Nesbita. – Priličan rizik za Kirkovog brata, zar ne?

– Da. Zbog toga je Džerom bio oštro javno ukoren pred licem celog grada. Ne, tu nema ničega što bi moglo da bude razlog za promenu odnosa između Kirka i Džeroma.

– A šta bi onda mogao biti razlog?

– Glavni razlog razmirice između Džeroma i Kirka biće Džejn Renkin – rekla je Džuli tiho i Dok Holidej je nezadovoljno pogledao, pitajući se koliko će još novih imena morati da zapamti za svoje dobro.

Po njegovim upitno dignutim obrvama, Džuli je shvatila njegovo pitanje. – To je Kirkova verenica – rekla je. – Pre nego što je otišao na izdržavanje kazne, Kirk joj je posvećivao mnogo pažnje, ali, sve do izricanja presude nije izgledalo da će iz toga nešto ispasti. Kada je osuđen, sve je dobi-

lo drugu formu. Ona je pred svima u sudnici javno izjavila da će ga čekati, makar to bilo do kraja života.

– I? Nije ga sačekala? – zapitao je Holidej i osmehnuo se krajičkom usana.

– Pa... – počela je Džuli neodlučno. – ... Na prvi pogled svakome bi moglo izgledati da jeste. Ona od tada živi na Nesbitovom ranču, stara se o Džeromovom domaćinstvu i do sada nikome i nikada nije otvoreno izjavila da joj se smučilo od čekanja osuđenika.

– Nije otvoreno izjavila? A tajno ili na neki drugi način? – zapitao je Dok i pogledao je ispod oka.

Džuli ga je pogledala sumnjičavo, ali je odmah odlučno odgovorila. – Ja mislim da ona igra igru sa Džeromom i da se Džerom nije ustezao da uskoči u tu igru.

Holidej je dozvolio sebi da se osmehne neveselo. – To se neće mnogo dopasti čoveku koji je proveo pet godina u zatvoru – konstatovao je jednostavno.

– Kako bi moglo da mu se dopadne? No, u svakom slučaju, ja mislim da je to dobro, jer ona nije dovoljno dobra za njega. Oh, ona je neosporno lepa, možda je najlepša žena u ovom kraju, ali nije za Kirka.

– A vi jeste? – dobacio je Holidej, bez zle namere.

U Džulinim plavim očima planula je ljutnja. – Ja ga volim. Uvek sam ga volela, čak i protiv volje svog oca. Nisam se nikad ni trudila da prikrijem tu činjenicu. Uvek sam bila otvorena i uvek sam stajala iza Kirka. Pa, evo i sad, ko mu je pošao u susret da mu pomogne? Niko drugi, nego samo ja!

– Možda njegova verenica ne zna da on dolazi – izložio je Dok jednu od mogućnosti.

Džuli je na to učinila odbojan gest i frnula kroz nos kao divlja mačka. – Oh, ona ona, zna, ali će čekati da vidi kakav

će stav Kirk zauzeti. Neće ona ništa da rizikuje.

Nastavili su da jašu u ćutanju. Bili su na četvrt milje daleko od grada kada je Holidej zaključio da bi bilo razumno, ako bi sam odjahao napred i proverio šta se događa u gradu. Pošto je upoznao Džuli sa svojim namerama, ona je zategla vodice svog konja i zaostala, odakle je nastavila da ga posmatra kako se udaljava. Uprkos njenom svesnom htenju, nije mogla sebe da spreči da se divi njegovim skladnim linijama ramena i leđa i njegovom ležernom držanju u sedlu.

Dok je prešao nekoliko stotina koraka, Džuli je počela da pokazuje znake očigledne nervoze. U tom trenutku prasak revolvera i zvižduk metka kroz vazduh naterali su je da se zaustavi u mestu.

Holidej je okrenuo konja i vratio se do nje. Pokazao je rukom u pravcu grada i doviknuo. – Idite pravo u salun vašeg oca.

– A šta... šta će biti sa vama? – doviknula mu je Džuli zauzvrat.

– Ja ću već učiniti ono što moram.

Holidej je okrenuo konja i ponovo pojahao prema gradu. U ruci je držao spreman revolver, a očima je šarao ispred sebe, tražeći onoga ko je pucao, ili neki znak koji bi mu ukazao na njegovo skrovište. Ugledao je jednog visokog čoveka koji je dolazio niz glavnu ulicu sa sakoom raskopčanim i otvorenim, tako da je otkrivao metalnu šerifsku zvezdu prikačenu za prsa košulje.

Kada je prišao bliže čvrsto građenom šerifu, Dok Holidej je zaustavio konja i uzdržano ga pozdravio klimanjem glave.

Na to je šerif rekao nabusito. – Ko ste vi?

Holidej je rekao svoje ime, a policajac je kao da ne obraća pažnju na njegove reči, prišao do boka Holidejevog konja i zagledao se u otvorenu preriju. Ali, do ta-

da je Džuli već bila iza prvih gradskih kuća i šerif je nije mogao videti.

Pošto je dobro osmotrio preriju, šerif se vratio do glave Dokovog konja i mrkim pogledom se zagledao u jahača. – U čemu je stvar, Holideje? Kakva je to pucnjava u ovo doba dana i to u mom gradu?

– Kad saznam šta se ovde događa, šerife, objasniću vam. No, za sada bih voleo da se uklonim sa ulice za slučaj da neko me padne na pamet da ponovo pripuca na mene.

– A zašto bi neko pucao na vas, hteo bih da znam, Holideje? – zapitao je šerif tmurnog izraza lica. – Postoji li neki razlog da se plašite toga?

– Slutim nešto, a možda ću malo kasnije moći da vam pokažem dvojicu nevaljalaca kojih se ne tiču nikakvi zakoni, već samo njihovi sopstveni.

– Ko su ta dvojica? – zapitao je šerif.

Holidej je slegnuo ramenima i nagnuo se napred u sedlu. Ali pre nego što je odgovorio na postavljeno pitanje, pogledom je preleteo po krovovima. Nije video nikoga sem jedne krupne, gojazne žene koja je na balkonu pansiona vešala ubruse na konopac.

– Nismo sedeli za istim stolom uz čašu pića, pa nismo imali prilike da se jedan drugom predstavimo – rekao je Holidej podsmešljivo. – A pošto su me promašili prilikom dolaska u grad, možda će odlučiti da dignu ruke od mene i ostave me na miru. Bar se nadam da će tako biti.

– Nadate se? – zapitao je šerif kriveći usne. – Pa, dobro, da ne teramo mak na konac. Koliko vidim, do sada nikome ništa nije falilo, Holideje, iako ne volim pucnjavu u gradu. No, kazaću vam ovo: do sada je ovaj grad bio miran i čist od kojekakvih sumnjivih tipova i ja hoću da takav i ostane. Ako samo gmiznete ili

šušnete više nego što treba, znajte da ću vas oterati iz grada.

Holidej se namerno držao kao da ne obraća pažnju na šerifa i da ne daje mnogo na njegove izjave. Kreg Krik na njega ionako nije ostavio naročiti utisak i nije mu bilo važno šta će se desiti. Ali, konačno, malo je bilo gradova na zapadu koji su ga zainteresovali toliko da bi pozeleo da ostane duže od mesec dana. Živeo je u dubokom uverenju da se život ne može ograničiti na boravak na jednom mestu, bar ne u njegovom slučaju, kada je stalno za vratom imao revolveraše željne slave, spremne da u svakom trenutku potegnu revolver.

– Znete li gde je štala, šerife? – zapitao je.

Šerif se namršito i istovremeno izbuljio. – Slušajte, mister, ne zaviljavajte me. Podite prvom ulicom dole pa ćete stići pravo gde treba. I platite unapred za slučaj da vam naredim da spakujete prtljag i da se čistite. Dobru klopku za male pare možete dobiti u pansionu mame Levis, a Džim Dingvol ne sipa u svoj viski toliko vode kao neki drugi. Dakle, hodajte pažljivo, govorite tiho i pazite da ne stanete nekome na žulj, jer u tom slučaju neću pitati ko je kriv.

– Hvala na savetu – rekao je Holidej i potegnuvši vodice udaljio se od šerifa.

Dok se udaljavao zapazio je da je šerif još uvek zainteresovano posmatrao preriju. Da li je očekivao još nekoga, možda dolazak Kirka Nesbita? Holidej je već bio doneo odluku da se upozna s tim Kirkom Nesbitom, naravno, ako mu se ukaže prilika.

Odagnavši iz glave misli o Nesbitu i njegovim nevoljama, pošao je da potraži štalu. Našao je tamo gde mu je šerif rekao, uglavljenu između dve staje za seno i s ulazom i izlazom koji su vodili na glavnu

i sporednu ulicu. Ostavio je svog konja štalskom momku, koji ga je prihvatio ne skidajući pogled sa jednog dečaka koji je pokušavao da pojaše konja, što ga je očigledno više interesovalo nego identitet ili planovi novog gosta.

Holidej se u mislima vratio Džuli. Ona će morati svom ocu da objasni neke stvari, između ostalog i to gde je provela noć. Osmehnuo se sebi pri pomisli koliko će biti zbunjena kada bude morala da mu prizna da je noć provela u gomili stena sa nekim potpuno nepoznatim čovekom. Idući trotoarom glavne ulice, pažljivo je pogledom obuhvatio svaki kutak grada dostupan pogledu, ali je neprestano pazio da oko sebe ima građane ili građanke koji su mu pružali zaklon od nepoznatog pod-muklog strelca. Tako je stigao do saluna Džima Dingvola. Odgurnuvši prsima leptirasta vrata ušao je unutra i mašio se rukom za džep. Nedelja dana koju je proveo u Aper Grendu pre dolaska u Kreg Krik omogućili su mu da u Dingvolov salun uđe sa priličnom svotom novca, koju je mogao potrošiti na svoje zadovoljstvo.

Prišao je šanku i na drugoj strani ugledao sredovečnog čoveka sa keceljom na prsima, koji je brisao čaše. Sem njega u salunu su bila još dva gosta, ali oni su bili više zainteresovani igrom sličnom šahu nego Holidejem.

Barmen je digao glavu i zapitao. – Pivo ili viski?

– Za početak brendi – odgovorio je Dok.

Barmen se osmehnuo. – Po tome bih rekao da se spremate na duži ostanak.

– To vam ne odgovara?

Barmen je odrečno odmahnuo glavom i razvukao usne u još širi osmeh. – Ne, daleko od toga. Kome ne bi odgovaralo da zaradi neki ekstra dolar?

Nasuo je čašu brendija, stavio je pred

Holideja i uzeo novac koji je ovaj ostavio. Nasuprot većini ljudi njegovog zanata, povukao se, ostavljajući Holideja njegovim mislima. A te misli odnosile su se na brendi, dobro pečen veliki govedi biftek i na ponovni susret i nastavak razgovora sa Džuli Dingvol, što je u sebi ostavljao za neko neodređeno kasnije. No, bez obzira kako se razvijao taj odnos, bez obzira na uspeh ili neuspeh, Dok je odlučio da se ne otkrije pred njenim ocem.

Ispio je svoje piće i mašio se za džep prsnika u kome je držao sitan novac, jer je hteo da poruči još jedno piće, kada su se bočna vrata otvorila i u salun je upao Džejs sa revolverom u ruci, blatnjav, prljav i debeo kao i pre.

Holidej se odgurnuo od šanka i okrećući se licem novodošavšem, mašio se za svaki slučaj revolvera koji mu je visio o bedru. Pobedonosni, likujući plamen ugasio se u Džejsovim očima kada prvi metak iz njegovog revolvera nije pogodio cilj, već se zario u šank pored Dokove ruke.

– Sto mu gromova, mister, dva nasrtaja na život je već previše – rekao je Dok Holidej i potegao revolver, opalivši još pre nego što je nanišao. Ali, i trenutak je bio dovoljan Holideju da pogodi cilj. Tane je pogodio Džejsa na mestu gde vrat prelazi u prsa i, naduveni, okruglasti podvaljak se pretvorio u crvenu drhtavu masu. Odbačen nazad silinom udara taneta, Džejs je ramenom udario o dovratnik i odbio se na stranu. Tresnuo je glavom o zid, pao laktom na pod i revolver je ispao iz njegovih beživotnih prstiju.

Dok je echo revolverskih hitaca zamirao, Džim Dingvol je stajao zbunjen, glupo poluotvorenih usta. Ugledavši Džuli na vrhu stepeništa, Holidej je rekao. – Žao mi je što se ovo desilo, Dingvole.

U tom trenutku je na vrata, sa revolverom u ruci, uleteo šerif.

III

Šerif Leon Koup sačekao je dok se Dok Holidej nije okrenuo prema njemu, a tek onda je preteći isturio ruku sa naperenim revolverom prema njemu. Izraz lica bio mu je ozbiljan, a pogled tamnih očiju kao dva oštra koplja ciljao je ka Holideju. U šerifovim očima Dok Holidej je pročitao nestrpljenje i, misleći da je bolje da sada s njim ne dolazi u sukob, spustio je svoj revolver.

– Do đavola, Holideje, pa zar tek što ste pola sata u gradu... – počeo je Koup.

– Samoodbrana – rekao mu je Dok.

Koup je digao glavu i hitro je okrenuo nadesno, tako da je pogledom mogao da obuhvati i Džima Dingvola. Dingvol se, međutim, udaljio do kraja šanka i s udaljenosti posmatrao neprijatnog pridošlicu. Lice mu je bilo bledo kao krpa i pogled njegovih očiju nije se odvajao od vrata oblivenog krvlju, koji više nije bio u stanju da drži glavu i očiju iz kojih je gledala hladna belina smrti.

– Je li mrtav? – zarežao je Koup i uputio se prema šanku.

– Naravno da je mrtav – rekao je Dingvol. – To je onaj tip na koga sam te upozorio Leone, onaj što je sedeo u čošku i zurio u jednu tačku kao da namerava da nešto ili nekoga raskine u komade. Slutio sam da se iz tog njegovog držanja ništa dobro ne može roditi i eto desilo se.

Kada je Koup stigao do Holideja, on je pustolova nestrpljivim pokretom odgurnuo u stranu. Ali, Holidej je suviše čvrsto stajao na mestu i od tog pokreta šerif je više odgurnuo sebe nego onoga koga je nameravao da uvredi. U drugim okolnostima, Holidej ne bi dozvolio tako drsko

ponašanje, ali ovoga puta nije bio u zavidnoj poziciji i odlučio je da pređe preko toga. Vraćajući revolver u futrolu, kao da se nije desilo ništa, za trenutak je pažljivo pogledao Dingvola pre nego što je pogled skrenuo prema Džuli da bi video njenu reakciju na sve što se desilo. Ali, Džuli više nije bila na svom mestu. Otišla je ne davši Holideju mogućnost da je oslovi.

Praveći se da nije primetio Holidejevu čvrstinu, Koup se zaustavio pored mrtvog čoveka, koji nije bio niko drugi nego Džejs i besno, ali tiho, opsovao. Zatim se na petama okrenuo i zario cev naperenog revolvera u Holidejeva prsa, snagom od koje bi neki manji čovek skoro pao. Izostanak žustre reakcije ne njegov nasilnički potez kao da je izazvao još veću ljutinu u šerifu i njegovo okruglasto lice zacrvenelo se od ljutine.

– Časna reč, Holideje, ne zvao se ja Koup ako ovo nije obično ubistvo – rekao je stežući zube. – Morate što pre naći neko odgovarajuće objašnjenje za svoj postupak, ili će biti zlo.

– Objašnjenje imam i to vrlo jednostavno – rekao mu je Dok Holidej, pokazajući mu rukom prema mrtvom čoveku. – Ovaj ovde ušao je unutra pucajući iz pištolja i pošto sam pored šanka stajao samo ja, računao sam da samo ja mogu biti njegov cilj. Stoga sam morao da ga onemogućim.

– Morali ste da ga onemogućite? Morali ste da ga ubijete?

– Nije bilo izbora. Radilo se o biti ili ne biti – rekao je Holidej.

Koup ga je zgrabio za rame i pokušao da ga okrene prema šanku, ali ni ovoga puta nije mu pošlo za rukom da okrene snažnog pustolova. Pružio je zbog toga ruku i izvukao njegov revolver iz futrole i odbacio oružje da klizi po šanku do kraja, gde ga je Dingvol prihvatio da ne klizne na pod i stavio ga na šank. Onda je Koup

uperio vrh cevi Holideju u bradu i besno procedio kroz zube.

– Trebalo je da vas nateram da odete iz grada čim sam vas video prvi put, mister. Ne nosim ja uzalud ovu značku već deset godina i znam dobro da namirišem ubojicu i kavgađiju čim pomoli nos.

– Mislim da bi bilo dobro da meni dopustiš da nešto kažem, Leone – rekao je Dingvo. – Ja sam bio prisutan i sve sam video i mada u pogledu ovog revolveraš gajim ista osećanja kao i ti...

– Revolveraš? – dreknuo je Koup na njega glasom razljućenog psa.

Na to je Dingvol još pažljivije odmerio Holideja od glave do pete. – Brz je, vraški brz. U mojoj karijeri video sam mnogo brzih revolveraša, ali ovaj ih je sve nadmašio. Ruka mu je poletela ka revolveru tako brzo da je nisam ni video.

Koup je duboko udahnuo vazduh i oči su mu odjednom zasjale od nekog zadovoljstva.

– Da, revolveraš – rekao je osmehujući se cinično. – Trebalo je da odmah procenim. Sto mu muka, može biti da je jedno vešanje pravi primer koji će neugodnim strancima pokazati kako se u ovom gradu kažnjava za potezanje revolvera. Posle toga će dobro razmisliti pre nego što se maše oružja, jer će im vešala biti dokaz da ne mogu šetati po gradu i nedužne ljude slati na groblje.

Holidej je tada izdalo strpljenje. Odlučnim pokretom odgurnuo je cev Koupovog pištolja od svoje brade i prešao korak-dva do šanka gde je još uvek stajalo njegovo nepopijeno piće. Ali, kada je pružio ruku da dohvati čašu, Koup je svom snagom zamahnuo revolverom ciljajući da Holideja udari po zglavku ruke. U poslednjem trenutku, Dok je trgao ruku i šerif je promašio. Revolver je tresnuo o dasku šanka i od udara šerifova ruka je utrnila. Dok ga je zgrabio, izvio mu ruku i oteo revol-

ver iz njegove šake, a onda ga gurnuo da klizne niz dasku šanka, baš kao što je šerif nešto ranije učinio sa njegovim revolverom.

Tek kada je Koup zaurao od bola, Holidej ga je odgurnuo od sebe i rekao žestoko. – Sto mu đavola, šerife, ne urlajte više i slušajte šta ću vam reći. Taj razbojnik je hteo da me ubije. Zar ste mogli očekivati da stojim mirno i da čekam šta će biti?

– Jeste li ga poznavali? – zapitao je Dingvol umešavši se u raspravu.

– Kako da kažem, prošle noći smo se sreli. Jahao sam prema ovom gradu kada me je na putu zatekla oluja i naterala me da potražim zaklon u jednoj kolibi gore u brdima. Čim sam ušao u kolibu, trojica nevaljalaca su me skolili i odmah mi je bilo jasno da nameravaju da me ubiju. Posle kratkog raspravljanja jedan od njih je ostao da leži mrtav, a ja sam se našao u bekstvu. Ostala dvojica su pošli da me traže, ali uspeo sam da nađem skrovište i da se tu sačuvam. Tako se prvi deo epizode završio. Jutros, kada sam stigao do grada, došlo je do nastavka i šerif je lično video da je neko pucao na mene. Na kraju, odigrao se i treći čin u ovoj krčmi.

– Vraški čudnovata priča – rekao je Koup uzimajući ponovo reč.

– Čudna, ali istinita – rekao je Holidej.

– I vi niste poznavali ni jednog od te trojice koji su hteli da vas ubiju? – pitao je Koup šmrknuvši kroz nos.

– Nikada ih pre toga moje oči nisu videle.

– Zašto bi onda hteli da vas ubiju? – Zamumlao je Koup. – Kakvog to rezona ima?

Holidej je slegnuo ramenima. – Ako nađemo trećega, možda će nam on reći razlog – rekao je mirno.

– Trećega? – zagrcnuo se Koup.

Holidej je ispružio raširenu šaku i počeo da broji na prste. – Jedan je ostao

mrtav u kolibi, ovaj ovde je drugi, a treći se šunja po okolini. To su ta trojica sa kojima sam se sukobio u brdima i ne verujem da su se razdvojili. Prema tome, biće mi potreban moj revolver, šerife, za svaki slučaj.

– Vrag vas odneo, to nikako – povikao je Koup. Bacio je pogled po šanku do mesta gde je stajao njegov revolver. U tom trenutku sinulo mu je da su građani okupljeni ispred saluna prisustvovali njegovom razoružavanju i da će i sada prisustvovati i biti živi svedoci njegovom poniženju i preuzimanju glavne uloge od strane Holideja. Čvrstim korakom progurao se pored Holideja zakačivši ga pri tom ramenom i sa ivice šanka uzeo svoj revolver. Vrativši se nazad, sada već sa manje žurbe, pogledao je Holideja s osmehom iz koga je izbijao usiljeni prezir.

– Ostalo ćemo rešiti u mojoj kancelariji u zatvoru, Holideje – prosiktao je besno. – A sada, uzmite tog čoveka sa poda i ponesite ga. I upozoravam vas, samo jedan pogrešan korak i neću se libiti da vam pucam u noge.

Holidej ga je pogledao iskosa. Mada se trudio da ne izaziva šerifa, nije mogao da ga ne odmeri prezrivo. – To nećete videti od mene, šerife.

– Šta neću videti?

– Pa to, da nosim mrtvaca. Za to postoje drugi ljudi kojima je to dužnost.

– Tačno, postoje, ali vi ste ga ubili. A sem toga, ja vam kažem da ga ponesete.

Holidej je sevnuo plavosivim očima i ledena munja preseкла je šerifa. Bila je to granica preko koje Holidej nije dozvoljavao nikome da pređe, granica gubitka dostojanstva koju nije želeo da prekorači. – Rekoh, šerife, da to nije moj posao. U svakom slučaju, ako vaš ukopnik nije tu, možete platiti nekoliko dolara da se leš prenese, za te pare svako će to učiniti rado. Ako nemate novca – dodao je smatra-

jući da će time otupiti oštricu svoje pretnje i šerifu pružiti mogućnost za uzmak – ja vam mogu pozajmiti. Kada smognete novca, vi ćete mi to vratiti ili, još bolje, možete častiti ukopnika.

Šerif je nekoliko sekundi čuteći stajao svestan da sa sivookim pustolovom ne može biti šale. Procenivši da može dozvoliti sebi korak nazad, okrenuo se prema leptirastim vratima preko kojih je i dalje buljila gomila čupavih glava. – O'kej, o'kej, neka neko dođe i ponese leš.

Holidej je umorno uzdahnulo i nezadovoljno pogledao Dingvola. – Zar nećete ništa više da kažete, mister? Vaša izjava mogla bi pomoći da se dođe do istine.

Dingvol je ugrizao usnu i slegnuo ramenima. – U poslednje vreme u ovom gradu i u ovom salunu palo je dosta glava, Holideje, i suviše mnogo ljudi je počelo da pomišlja da može uzeti zakon u svoje ruke i raditi što im je volja. Koup je izabran da smiri svaku gužvu koja bi se eventualno mogla desiti i uveren sam da su svi zadovoljni sa rezultatima koje je postigao do sada.

– Ali, šta ćemo s istinom. Pravda i istina idu zajedno.

Dingvol je izbegao Holidejev pogled i smušeno promrmljao. – Istina će već izaći na videlo, ne brinite. Šerif zna šta radi i kako treba da radi.

Kada je Holidej pružio ruku da uzme svoj revolver, Dingvol ga je gurnuo ka njemu. Pošto je uzeo revolver i stavio ga u futrolu, Holidej se okrenuo prema Koupu. – Hajde da završimo razgovor – rekao je mirno.

Koup je pokazao revolverom prema telu koje je ležalo na podu i glavom dao znak jednom čoveku koji je stajao pored vrata. – Prenesi ga – rekao je.

Ne osvrćući se za sobom, Holidej je odmerenim korakom prošao kroz leptirasta vrata prinudivši okupljenu gomilu da se

razmakne i napravi mu put. Dok je čvrstim korakom koračao prema zatvorskoj zgradi, čuo je za sobom šerifa Koupa, a nešto dalje i bat koraka gomile koja se uputila za njima.

Pošto su prešli nekoliko metara, Koup se naglo zaustavio i zauriao.

– Šta je, kuda ste pošli? Zar nikada niste videli mrtvog čoveka? Vratite se nazad!

Gomila se zaustvila kao jedan čovek i Holidej je mirno nastavio put prema zatvoru.

*

Džuli Dingvol je osetila rezak miris ustajalog znoja čak i pre nego što je nečija ruka obrglila njen vrat i jedna široka tvrda šaka pritisla joj usta. Ali, nije imala vremena da se okrene i krikne. Pre nego što se pribrala i shvatila šta se događa, bila je odvučena nekoliko stopa dalje od stepenica u trenutku kada je odjek pucnjeva u salunu zamirao u daljini. Bacakala se nogama i uvijala celim telom, pokušavajući da se otme iz snažnih ruku i dokopa očiju čoveka koji ju je držao. No, surovi napadač nije nameravao da bude uzdržljiv, već je zamahnuo rukom i udario je pesnicom po licu. Džuli je mlitavo klonula, ali je snažni čovek uspeo da je prihvati i lagano spusti na pod. Pošto se hitro osvrnuo oko sebe i video da u blizini nema nikoga, napadač se prišunjavao do vrha stepeništa. Video je kada je šerif Leon Koup ušao u salun sa naperenim revolverom u ruci i obratio se čoveku koga je nazvao imenom Holidej.

Mršteći se, snažni napadač se vratio nazad u hodnik, digao Džuli sa poda i više noseći je nego vukući je za sobom odneo je do kraja uzanog hodnika. Uz put je probao nekoliko brava, dok nije naišao na jednu koja je popustila i omogućila mu da

uđe u sobu. Soba je bila mala i u njoj se nalazio samo jedan krevet. Napadač je bacio Džuli na postelju i grubom rukom obrisao znoj sa čela i vrata.

Znao je da je Džejs mrtav. I Bert je bio mrtav. Ostao je, znači, samo on. Bes je počeo da se skuplja u njemu i bes je došao do tačke ključanja kada je Džuli zastenjala tiho. Prišavši joj, grubijan je dohvatio za kosu i povukao je u sedeći položaj.

– Onaj čovek dole, onaj snažni crnokosi tip sa kojim si dojahala u grad, ko je on, devojko?

Kada se njegovo zlobom iskrivljeno lice sasvim približilo njenom licu, Džuli je od straha i gnušanja zastao dah. Ali, kada je pokušala da se izmigolji iz njegovih ruku, on je tako snažno povukao rukom za kosu da je devojka od bola morala da krikne.

– Časna reč, devojko, ja se ne šalim. Nemoj mi igrati nikakvu igru nego kazuj – je li on Nesbit ili nije?

– Ne, on nije Kirk Nesbit.

Grdosija je opsovao glasno i potegao je za kosu, tako da su joj se vilice skoro izglavile iz ležajeva. – Ko je onda, koga bi vraga mogao da traži ovde i šta hoće?

Džuli je prestravljeno počela da odmahuje glavom. Grozničavo je razmišljala o tome šta da odgovori, ali joj je s druge strane strah od tog čoveka paralisao moć razmišljanja i dovodi je u zabunu. Bila je sigurna samo u jednu stvar: taj čovek bio je jedan od onih koji su prethodne noći napali Doka Holideja.

– Curo, ti si se sakrila zajedno s onim nevaljalcem, u stvari, ti si ga presrela kada smo mi jurili za njim da ga uhvatimo i pomogla si mu da se sakrije. Priznaj, zar nije tako? Možda si ti najviše odgovorna za naš neuspeh, možda si ti kriva što je uspeo da nam pobegne. Prema tome, ti nam mnogo duguješ. Zato govori ili... – Reka-vši to, ponovo je potegao za kosu. Devoj-

ka je uspela da smogne toliko daha da kaže.

– Ko ste vi? Šta hoćete od Kirka Nesbita? Zar nije već dovoljno propatio...

Njene reči prekinuo je grub udarac grdosijine šake po Džulinim usnama i krv je prsnula po njenoj čistoj bluzi.

– Govori, curo, ko je ta hulja, taj skitnica, umešač, mutivoda i revolveraš? Govori, dok još uvek imaš mogućnosti da kažeš ono što znaš.

– Mister Holidej – uspela je Džuli da izgovori hrapavim glasom, osećajući u ustima ukus krvi.

– Holidej? Ko je do đavola taj Holidej? Kako je on upao u sve ovo?

– Ne znam – prostenjala je Džuli. – Kao i vi što ste pogrešili i ja sam pomislila da je on Kirk Nesbit. Pretpostavila sam to zbog toga što sam očekivala da se Kirk pojavi, a umesto njega pojavio se Holidej.

Bandit ju je ponovo zgrabio i počeo svom snagom da drmusi. – Gde je Nesbit, govori? – prosiktao je.

Džuli je u očajanju počela da odmahuje glavom. – Ne znam, ne znam. Časna reč, pošla sam da ga sretnem, ali, on nije došao tim putem kojim sam ga očekivala. Naišao je samo Holidej. Zar me sada nećete ostaviti na miru?

Grdosija je na to izvukao revolver i uperio ga u nju i u tišini koja je posle toga nastala, do njih je dopro odjek razgovora u salunu. Ali, glasovi nisu bili dovoljno jaki da bi se iz žagora moglo razabrati šta je bio predmet razgovora. Zatim je škripa dasaka u hodniku nadjačala žagor koji se čuo sa prvog sprata. Grdosija se hitro okrenuo i uperio revolver prema vratima.

Džuli je kriknula izbezumljenim glasom. – Tata, ovde sam. Tata, u pomoć!

Na to je grdosija priskočio, zgrabio je slobodnom rukom za mišicu i povukao je prema prozoru. Dok je jednom rukom držao uperen revolver prema vratima, a

drugom pokušavao da digne krilo prozora, koraci su se začuli dalje u hodniku, a onda sasvim blizu, ispred vrata. Kada su se koraci zaustavili ispred vrata, grdosija je povikao. – Pokušaj da uđeš ovamo i devojka će dobiti svoje!

Kliznuvši kroz prozor nasilnik je povukao Džuli za sobom da bi mu za slučaj eventualnog upada neznanca iz hodnika, poslužila kao zaklon i pošto je proverio da se u dvorištu ne nalazi niko ko bi ga mogao ugroziti, odgurnuo je nazad u sobu i koliko ga noge nose potrčao niz verandu. Do trenutka kada je Džuli uspela da se digne sa poda i prikupi dovoljno snage da poviče za pomoć, grdosija je već bio strčao niz stepenice i već se peo u sedlo svog konja koji ga je čekao u neposrednoj blizini.

Vrata su se uz tresak otvorila i kada je Džuli ugledala čoveka koji je ušao u odaju, sav njen strah iščezao je kao rukom odnet i obuzeta olakšanjem, ona je potrčala ka njemu i bacila mu se u naručje. – Kirk, oh, Kirk! – povikala je.

Kirk Nesbit je nekoliko sekundi držao u naručju, a onda je spustio na krevet i potrčao prema prozoru. No, kada je pogledao u dvorište saluna, mogao je da vidi samo grdosiju priljubljenog uz vrat svog konja koji je punim galopom jurio niz jednu sporednu ulicu.

Nesbit je proklinjući spustio prozor i vratio se do Džuli koja je i dalje sedela na krevetu i sa licem zagnjurenim u šake plakala od radosti i olakšanja. Nesbit je obgrlio rukom oko ramena da bi je umirio.

– Smiri se, Džuli. Sada je sve u redu, bezbedna si – rekao je ohrabrujućim tonom.

– Oh, Kirk, šta ovo znači? Šta se to događa? – rekla je okrenuvši se prema njemu i pogledavši ga pravo u oči.

– To bih i ja želeo da znam – rekao je Nesbit. – Jesi li ozbiljno povređena?

Džuli je odrečno odmahнула glavom, mada je pregled koji je Nesbit letimice izvršio otkrio da su joj usne i vilice malo naduvene.

– Zašto tebe? – zapitao je Nesbit.

Džuli je rukom zabacila kosu sa lica i ustala sa kreveta. Izgledalo je kao da je sada prvi put primetila da joj je bluza poderana i da joj je veliki deo okruglastih grudi izložen Nesbitovom pogledu. Žurno je prišla do drugog kraja odaje i tamo, koliko je to mogla, prikupila poderotinu na bluzi, a zatim se okrenula i sa rukama pritisnutim na prsa rekla uzdrhtalim glasom.

– Pošla sam ti u susret, Kirk. Tata je odnekuda saznao da ćeš juče biti otpušten iz zatvora, a ja sam opet čula trojicu koji su razgovarali o tome da će te ubiti čim te ugledaju.

Nesbit je izgovorio nešto sebi u bradu, što je ličilo na tihu kletvu. – Tri čoveka nalazili su se u zasedi na putu na nekih deset milja daleko od grada. U prvom momentu nisam obratio na njih pažnju, ali kada sam primetio da se jedan od njih šunja pored nekih stena odlučio sam da ne rizikujem, pa sam se istim putem vratio nazad tamo odakle sam došao. Uz put sam naišao na nekog čoveka, ali projurio sam pored njega, jer nisam želeo da se pred bilo kim pokažem.

– Oni su se zakleli da će te ubiti – ponovila je Džuli naglašavajući svaku reč.

– A ovaj što te je napao, je li on jedan od njih?

– Da, Kirk. Hteo je na svaki način da sazna gde si ti. Raspitivao se takođe i za mister Holideja.

– Holideja? – začudio se Kirk Nesbit.

Prišao je prozoru i zagledao se u pravcu u kome je Džulin nasilnik pobeo. Najviše je žalio zbog toga što nije imao revolver i dobrog odmornog konja da ga stigne i kazni ga za nasilničko, zločinačko ponašanje.

Džuli je prešla preko odaje do njega i osmehnula mu se što je bolje mogla svojim ogrebanim i naduvenim usnama. Izgledala je tako žalosno da se on nije mogao uzdržati, da je ne obgrli rukom oko ramena i privuče je sebi. Džuli se nije protivila, već je ostala tako priklonjena uz njega sasvim zadovoljna.

– Očekivala sam da ćeš se pojaviti, Kirk, očekivala sam te da te upozorim na ono što sam čula, kada sam odjednom čula pucnjavu u Blejkovoj kolibi. Tada sam pomislila da su te ona trojica ubili.

Nesbit je odmahnuo glavom i nežo je pritisnuo rukom njeno rame, da bi je ohrabrio da nastavi.

Taj njegov stisak imao je dejstva i ona je nastavila da priča živahno, tako da su joj reči stizale jedan drugu. – Uputila sam se prema kolibi da ispitam kakva je to pucnjava bila, kada se otuda prema meni ustremio neki konjanik. Jurio je punom brzinom. Kiša je padala i slabo se videlo, pa sam pomislila da si to ti, ponadala sam se da si nekom srećom uspeo da pobegneš od onih životinja. Pozvala sam te po ime, ali umesto tebe, pojavio se taj stranac i odmah posle toga oko nas su počeli da zvižde kuršumi. Ja sam našla skrovište gde smo se sakrili, a dvojica gonilaca su projurili pored nas.

– Jutros rano u toj kolibi našao sam jednog mrtvog čoveka. Bio je pogođen metkom u potiljak – rekao je Nesbit hladno, kao da konstatuje najobičnije činjenice.

Džuli je zadržala i nekoliko puta potvrdno klimnula glavom. – Mister Holidej je rekao da su ga trojica zamenili za tebe i da su pokušali da ga ubiju. Umesto da se desi tako, on je ubio jednog od njih i pobeo. A ovog jutra kad smo se približavali gradu, zapravo kad smo ulazili u grad, neko je pripucao na nas.

– Čuo sam maločas neku pucnjavu – rekao je Nesbit. – Šta se desilo?

– Stvarno ne znam da ti kažem, Kirk, ali, znam samo da je dole bio mister Holidej i da je razgovarao sa tatom. Htela sam da razgovaram sa tatom i da mu objasnim gde sam bila prošle noći, a istovremeno da mu kažem za mister Holideja. Ali, u trenutku kada sam htela da pođem niz stepenice, ona hulja me je zgrabila s leđa i uvukla u ovu sobu.

– Nemoj sada misliti o tome, Džuli – rekao joj je Nesbit. – Mislim da bi bilo najbolje da sada odeš u svoju sobu da se dovedeš u red i promeniš odeću.

– A šta ćeš ti raditi za to vreme? – zapitala ga je Džuli radoznalo.

– Potražiću tog Holideja. Žarko želim da ga upoznam i da vidim kakav je to čovek.

Džuli ga je dograbila za ruku u pokušaju da ga zadrži i da ga spreči da izađe iz sobe. – Zašto te ti ljudi progone, Kirk? Šta imaju protiv tebe?

– To je nešto što ni ja ne znam i što tek treba da otkrijem, Džuli, a može biti da Holidej zna odgovor na to pitanje. Prema tome, moram poći da ga potražim, a kasnije ću se vratiti da se s tobom vidim i opširnije porazgovaram.

– Hoćeš li, Kirk? – zapitala je i oči su joj se zamaglile od radosti. Kirku Nesbitu nisu bila nepoznata osećanja koja ona gaji prema njemu. Pružio je ruku i uzeo je za bradu, osmehnuo joj se blagonaklono i usnama je dodirnuo po čelu. Kada je za sobom zatvorio vrata i uputio se niz stepenice ka salunu, Džuli se spustila na postelju i počela nezadovoljno da lupka nogom po podu.

IV

Siv u licu i sumornog izgleda, Kirk Nesbit je stajao pored šanka ispred Džima Dingvola i čekao da ga vlasnik saluna posluži.

Ali Dingvol, pošto mu je uputio pogled iz koga se moglo zaključiti da ga je prepoznao, očigledno da je smatrao čišćenje šanka i čaša mnogo važnijim poslom nego posluženje svog novog, reklo bi se, neželjenog gosta.

Kirk Nesbit je, međutim, ostao miran i pribran uprkos očiglednom potcenjivanju od strane vlasnika saluna. Nekada davno, sigurno bi se razbesneo zbog takvog bezobrazluka, ali su ga pet godina teškog rada u državnom zatvoru između ostalog naučili i tome kako se, kada je potrebno, mogu kontrolisati osećanja. Naučen na strpljenje, oslovio je Dingvola dok je rukom popravljao kraj košulje, koji se uvlačio u farmerke. – Tražim nekog čoveka koji se zove Holidej, mister Dingvole.

– Nije ovde – rekao je Dingvol bezizraznim tonom. Spustio je na šank čašu, koju je dotle brisao i uzevši drugu, digao je prema svetlosti koja je dopirala kroz prozor okrenut sporednoj ulici.

– Znete li bar gde bi sada mogao biti? – zapitao je Kirk, nastojeći da mu glas zvuči smireno.

– Otišao je sa šerifom Koupom. Pretpostavljam da ćeš, ako požuriš za Koupom, tamo još uvek zateći i Holideja.

– Hvala na obveštenju – rekao je Kirk i okrenuo se da pođe, ali je Dingvol na to žustro spustio čašu na šank i resko prasnulo.

– Nemaš na čemu da mi zahvaljuješ, Nesbite, niti sada niti ubuduće. Ne želim da imam nikakve veze s tobom... Ni ja, niti moja kći.

Kirk je klimnuo glavom u znak da je primio k znanju njegove reči, ali odlučan da svoja osećanja zadrži pod kontrolom, makar koliko da mu se krčmarov ton i način razgovora nisu dopadali. Okrenuo se na petama i uputio se bez reči ka leptirastim vratima saluna.

Na polovini puta do izlaza zastao je i

rekao. – Možda bi bilo dobro da odete na sprat i pogledate kako je Džuli, mister Dingvole. Upravo pre nekoliko minuta neki čovek je gadno pretukao.

– Džuli? Pretučena? – prasnuo je Dingvol glasom koji je ličio na režanje razljućenog psa i njegovo okruglasto lice zacrvenelo se od nagle navale krvi.

– Živa je i zdrava. Maločas sam govorio s njom. Napadač je bio neki čovek riđe kose i velikih istih takvih bakenbarda. Prepoznala ga je kao jednog od trojice koji su me čekali u zasedi onoga dana kad sam izašao iz zatvora.

Dingvol je odbacio krpu za brisanje koju je držao u ruci i žurno skinuo kecelju. Kada je Kirk Nesbit stigao do leptirastih vrata, on je već bio izašao iza šanka i žurio ka stepenicama.

– Časna reč, Nesbite, ovo mi se nimalo ne sviđa. – Povikao je. – Ne znam šta smeraš, ali drži se što dalje od moje kćeri.

Kirk Nesbit je zastao sa rukom na vrhu leptirastih vrata. Umesto da odgovori na izazov, on je izašao na trotoar i čvrstim korakom se uputio prema zatvoru.

Uz put je prošao pored mnogo ljudi koje je je poznavao i koji su poznavali njega, ali, izgledalo je kao da je svima jako stalo do toga da ga ne primete. Škripeći zubima, ali kontrolišući bes koji je poticao još od njegove nepravilne osude i robijanja, nastavio je da hoda, gledajući uporno u jednu neodređenu tačku ispred sebe. Ali, teško ga je mučila činjenica da ga njegov polubrat Džerom ili Džejn Renkin nisu dočekali na izlazu iz zatvora. Verovao je da je to zlosrećan propust, ali to ipak nije umanjivalo jad koji ga je zbog toga mučio. Ako je Džuli Dingvol našla za shodno da mu pođe u susret i da ga upozori na opasnost koja mu je preti, tim pre su to trebalo da učine njegov polubrat ili Džejn, kojima je bio daleko bliži. Zašto se oni nisu potrudili da ga potraže? I oni su mo-

rali znati, kao i Džuli Dingvol tačan datum njegovog otpuštanja iz zatvora.

Sa ulice je skrenuo u zatvorsku zgradu gde je zatekao šerifa Leona Koupa koji je sedeo za svojim stolom i nešto pisao u svesku ukoričenu u kožni povez. Sa desne strane pisaćeg stola, s izgledom čoveka koji u ruci ima sigurne karte i veruje da će dobiti igru, sedeo je jedan visok, skladno građen, nepoznat čovek čije je lice, kada se okrenuo ka Nesbitu, otkrivalo samo hladno površno interesovanje.

– Holidej? – zapitao je Kirk Nesbit.

Pre nego što je Holidej mogao da odgovori, da ga zapita ko je on, Koup je spustio na sto olovku, uklonio rukom svesku ispred sebe i mrgodnog lica pogledao Nesbita.

– Ipak je, dakle, bilo tačno da ćeš se vratiti nazad, Nesbite, što je izgleda bilo poznato svima, sem meni?

Nesbit je jedva primetio klimnuo glavom i koncentrisao pažnju na Holideja. Taj visoki graciozni neznanić pre samo nepunih dvanaest sati ostavio je za sobom u kolibi na brežuljku jednu žrtvu kao dokaz svoje sposobnosti da preživi. I ako se Nesbit nije varao, taj isti čovek raščistio je račune sa još jednim zlikovcem i to samo kratko vreme ranije u salunu. Pa ipak, taj čovek je bio hladan i pribran kao da se nije dogodilo ništa. Nesbit je bez reči stajao i pažljivo posmatrao njegov visok stas, snažna ramena, mišićava prsa i dugačke koščate noge. Ali, više od svega, Nesbitov pogled zadržao se na njegovom pravilnom, ali oštrom ocrtanom licu i sivoplavim očima skrivenim ispod dugo izvijenih tamnih obrva. Pred njim je stajao čovek energičan, smeo i čvrst duhom i telom, naviknut na opasnosti i rizike, na neizvesnost i svakakav napor. Bio je to čovek samouveren i, ako su poslednji događaji bili tačno ispričani, čovek koji se znao

snaći u najtežoj situaciji. Možda je to čak bio i neki revolveraš neobičnog kova.

– Čuo sam da vama treba da zahvalim što sam još živ, Holideje – rekao je Kirk Nesbit dolazeći preko odaje. – Da vas ona tri čoveka nisu greškom zamenili za mene, ja bih sada verovatno bio mrtav.

– Oni su obični nesposobni trapavci – rekao je na to Holidej. – Može biti da biste se i vi sasvim lako izvukli.

Nesbit je ozbiljnog izraza lica odrečno odmahnuo glavom. – U mojoj kondiciji i bez oružja, ja bih za njih bio sasvim lak plen. Kako sam čuo, vi niste učinili ništa više nego što bi bilo koji drugi čovek učinio u tim okolnostima, ali ipak, ja smatram da vam dosta dugujem.

– Zaboravite to – rekao je Dok. – Jedino što me u ovom momentu interesuje je da pomognem našem šerifu da sazna i zapiše tačne činjenice. Posle toga ako on i dalje bude hteo da troši svoje sopstveno vreme, poći ću svojim putem.

– Dva čoveka su mrtva, Holideje – promrmljao je Koup sebi u bradu. – Prema tome, ne radi se o nekoj sitnici i niko ne troši uludo svoje i tuđe vreme.

– Jedan od vaših građana potvrdio je da sam pucao u samoodbrani šerife – odgovorio je na to Holidej bez gorčine u glasu. – Ali, može biti da vi imate neke posebne, vaše zakone u svom gradu; možda vi računate da čovek treba da dozvoli da bude ubijen samo zato da ne remeti mir u gradu.

Koup se isprasio u stolici i s mukom uspeo da savlada navalu ljutine. – Ne zavilavajte me, Holideje – rekao je mrgodno. – Nisam raspoložen za zavilavanje, niti sam raspoložen da mi ovde u moje prostorije upadaju razne zatvorske ptičice i lansiraju svoje ideje.

Kirk Nesbit je neko vreme pažljivo posmatrao Koupa, a onda se okrenuo i uputio vratima. Holidej je pogledao za njim

iznenađen da je mladi čovek ustuknuo pred šerifovim drskim držanjem.

Okrenuvši se Koupu rekao je: – Dobro, šta sam to tako strašno rekao, šerife? Ne moramo se svadati oko svake sitnice, zar ne? Nisam imao nameru da vas omalovažavam niti da umanjujem značaj vašeg posla – dodao je Holidej nastojeći da ne dođe u konflikt sa šerifom bez neke velike potrebe.

Koup ga je dugo vremena ćutke podzrivo posmatrao, a onda je zatvorio svoju knjigu i s izrazom dosade i nezadovoljstva na licu bacio olovku na sto.

– Dobro, vi ćete mi još pomoći u ovome, Holideje, časna reč hoćete – promrmljao je nabusito.

Shvativši da je time dalji razgovor o predmetu završen, Holidej je ustao. – Biću u blizini – rekao je.

– Nameravate da ostanete?

– Za sada. Idem da se malo odmorim i možda da popijem još čašu ili dve, a onda ću videti šta ću da radim.

– Kada ćete napustiti grad? – zapitao je Koup ljutito.

Holidej je ponovo slegnuo ramenima. – Možda za sat ili dva, a možda za dan ili dva, zavisi od toga šta ovde nađem. No, kako vreme odmiče, sve manje verujem da ću odmah otići, jer su mi potrebni odmor, kupanje i čista postelja.

Šerif je nezadovoljno šmrknuo, ali nije pokazao koliko je pogođen takvim Holidejevim odgovorom. – Što se tiče zanimljivosti, ne verujem da ćete naći mnogo toga što će vas interesovati Holideje. Ovaj grad je jedna dremaljiva rupa i takav će još dugo ostati. Doduše, ja lično nemam ništa protiv što je tako.

– U ovom momentu želim samo nekoliko čaša pića, porciju dobre hrane i malo sena za mog konja – rekao je Dok i uputio se vratima. – Kad se to slegne, videću dalje.

Kada se našao na trotoaru, Holidej se odmah uputio pravo prema salunu. Idući ulicom, pažljivo je razgledao grad, pažljivije nego kada je prvi put ujahao u njega. Grad se ničim nije razlikovao od stotine drugih koje je video. U onom delu koji je poticao verovatno od osnivanja naselja pre mnogo godina, kuće su bile stare, rabatne i neugledne. U novijem delu grada koji se nastavljao na stari deo, nalazili su se lokali, trgovine, salun, banka i nekoliko drugih većih zgrada koje su svedočile o poverenju mlade generacije u budućnost grada.

Gurnuvši rukama leptirasta vrata saluna, Dok je ušao u prostoriju koja je ostavljala utisak reda. Nadao se da će ova druga njegova poseta salunu Džima Dingvola biti manje dramatična i eksplozivna nego prva. Salun je zatekao pun, sa mnogo više gostiju nego prvi put, ali ipak nije imao problema da sebi nađe mesto na kraju šanka. Verovatno i zbog toga što su građani već bili čuli šta se desilo i kada je prišao, neki od njih su sa snebivanjem napravili mesto tamo gde je on prošao. Dingvol mu je prineo čašu brendija i pošto je poslužio četvoricu drugih gostiju, vratio se ponovo do Holideja mrgodnog izraza lica.

– Moja kći mi je rekla da ste prošlu noć proveli zajedno u preriji, Holideje. Želim da znam šta se desilo?

– Zar vam Džuli nije rekla? – zapitao je Holidej i srknuo piće sa ruba čaše.

Dingvol se namrštio još više. Holidej je po tome zaključio da od devojke nije saznao mnogo, ili da joj ne veruje dovoljno. – Čekajte malo, mister, ili ćete do zaključka da sam ja mnogo bolji i opasniji strelac od one budale koja je ovamo uletela i kao sumanuta pripucala na vas. Ne vodim ja ovaj biznis već petnaest godina da bih i dalje sačuvao iluzije o tome šta dvoje mladih...

– Vaša kći očigledno nije smatrala da je potrebno da vas pita kada je pošla iz grada, Dingvole i ja u tome vidim vaš problem, koji je kako mi se čini dovoljno ozbiljan da o njemu razmišljate, bez potrebe da u ta vaša razmišljanja uključujete i mene. A što se tiče onoga o pucanju, što rekošte maločas, ja sam na to dosta oguglao i ne bi mi bilo prvi put da neko na mene puca s leđa ili gledajući me u lice i zato mislim da bi bilo bolje da to za sada ostavimo po strani. Za mene lično trenutno je najvažnije saznanje da je jedan mlad čovek proveo u zatvoru pet godina i da je odmah po izlasku iz zatvora na grbaču navukao trojicu opasnih ubica koji po svaku cenu hoće da ga smaknu. O tome вреди razmisliti.

– Časti mi, mister, vi izgleda volite da svuda gurate svoj nos.

Holidej je samo odmahnuo glavom. – Ni govora! To možda tako izgleda, jer me ljudi ne shvataju kako treba, Dingvole. Ja jednostavno ne volim da se oko mene plethu misterije. A sada, ostavite me na miru, hoćete li?

– Vraga ću vas ostaviti na miru. Šta mislite, da ću stajati skrštenih ruku i da ću dopustiti da se moja kći pajta sa svakom skitnicom koja...

– Ja je nisam pozvao da jaše u preriju, Dingvole. – Presekao ga je oštro Dok. – Nisam joj tražio ni da nađe skrovište za nas dvoje. Ali, da bih vam uštedeo nepotrebnu brigu, reći ću vam da joj cele noći nisam prišao bliže od deset stopa, a čim smo došli nadomak grada ona je odjahala. Dakle, nisam je ni taknuo. O'kej?

Dingvol se sa zabrinutim izrazom lica zagledao niz šank i mada u salunu više nije vladala velika galama, niko izgleda nije bio zainteresovan za njihov razgovor. Trljajući krpom glatku površinu šanka, vlasnik saluna je posle nekoliko trenutaka promrmljao. – Dobro kad kažete, ali ne

računajte na to da ćete ovde nadoknaditi ono što ste u preriji propustili. Ja ću već porazgovarati s njom, kad budem našao da je to zgodno i korisno, a časne mi reči, tada će naučiti ko je gazda i ko glava porodice.

– Samo porazgovarajte – rekao je Holidej s ujednačenim naglaskom, što je bilo odraz njegove nezainteresovanosti za dalji razgovor, zatim je uzeo svoju čašu i uputio se ka jednom stolu u sredini odaje. Baš kad je seo na stolicu na sporednim vratima saluna pojavio se Kirk Nesbit. Videvši Holideja, on se čvrstim korakom uputio preko odaje i spustio ruku na naslon stolice nasuprot Holideju.

– Imate li nešto protiv da sednem? – zapitao je.

– Mesto je slobodno – rekao je Dok. – Ali, imajući u vidu u kakvoj ste gužvi, ja bih na vašem mestu seo ledima okrenut zidu, Nesbite.

Kirk Nesbit je poslušao njegov savet i okrenuo stolicu tako da je pogledom mogao istovremeno da obuhvati prostor ispred šanka i oba ulaza u salun. Seo je zatim, skrstio ruke na prsima i zlovoljno se zagledao u sto ispred sebe.

– Napolju imam spremnog osedlanog konja i nameravao sam da se uskoro udaljim iz grada, Holideje. Ali, sto mu muka, zapao sam u neprilike, u situaciju iz koje ne vidim izlaz.

– Verujem da jeste – rekao je Holidej i primeo čašu usnama. Ispio je čašu do kraja i spustio je na sto, a Nesbit je bez reči uzeo čašu i uputio se prema šanku. Dingvol mu je natiočio dve čaše pića, s izrazom lica kao da pruža ruku prema zmijskom leglu, ali se Nesbit napravio kao da to nije primetio i vratio se nazad do stola. Seo je ponovo okrenut licem šanku i ulazima i ćutke se zagledao u čašu koju je držao u ruci.

Prošlo je punih pet minuta pre nego što

je Nesbit doneo odluku i, digavši glavu, netremice se zagledao u Holideja.

– Nas dvojica smo u istom sosu, Holideje – rekao je najzad.

Holidej je iznenađeno digao obrve. – Mislite?

– Naravno, vi ste sredili dvojicu. Mislite li da će treći dopustiti da se tek tako izvučete?

– Može on činiti što mu je volja, ali, da sam na njegovom mestu, ja bih pre svega pokušao da sredim račune sa vama, Nesbite, jer vi ste taj koga su oni tražili. Je li tako?

– Ali zašto? – postavio je pitanje Nesbit sa čuđenjem i radoznalošću. – I ko su do vruga ti ljudi?

– Zar vi to ne znate?

Nesbit je odrečno odmahnuo glavom. – Ne znam. Nisam imao nekih neprijatelja niti sam se nekom zamerio sem prijatelji-ma onog kockara koga sam ubio pre pet godina. Ali, ja sam to odležao kaznu i ne mogu da verujem da bi neko mogao da čeka pet godina da bi osvetio smrt svog prijatelja, pogotovu što mi se čini da među tim ljudima i nije postojalo neko veliko prijateljstvo.

– Čuo sam da su neki ljudi čekali i duže – rekao je na to Holidej.

– Ali, oni su svi znali da sam ja pucao u samoodbrani. Bez obzira na to šta su rekli sudu, oni su znali pravu istinu, znali su da je Džipson potegao revolver kad sam mu rekao da vara na kartama. Zato ne verujem da bi neko od njih sada mogao da želi moju smrt.

– Znae šta Nesbite, život me je naučio da u sve verujem – rekao je Holidej.

– Ali, saslušajte me, molim vas. Evo šta se stvarno desilo. Jedne noći do kasno u noć nas petorica, četvorica potpunih stranaca i ja, igrali smo karte u ovom salunu.

– To je, možda, trula daska na koju nije

trebalo da stanete, Nesbite – rekao je Dok.

Nesbit je živahno potvrdio klimanjem glave. – Da, sada je i meni to jasno. Ali, tada je bilo drukčije. Celoga dana sam pio i bio sam zabrinut zbog svojih problema. Jedna dobra partija pokera činila mi se kao zgodan način da ispunim vreme i zaboravim na svoje muke. U svakom slučaju, sve do dva sata ujutro nisam bio izgubio mnogo novca ali, tada se izgleda sve okrenulo i sve mi je pošlo naopako. Dobijao sam vraški dobre karte, ali je neko drugi uvek imao bolje od mene. Shvatate li to?

Holidej je klimnuo glavom. Ta igra bila mu je vrlo dobro poznata, jer, ako ništa drugo, bar poker je poznavao bolje nego iko u tim krajevima. Na slabu kartu se ne ide. Ali, kada neko u rukama ima jaku kartu, onda je obično spreman da zagriže. A to znači da u igru baci veću sumu novca.

– To se događalo tako redovno da sam posle izvesnog vremena bio siguran da je partija nameštena. Ali, nisam odmah ništa rekao, nego sam strpljivo čekao trenutak da neko od mojih saigrača napravi grešku. Konačno je Džin Džipson pogrešio i u jednoj partiji sa velikim ulogom pokazao četiri keca protiv mojih četiri kralja i petog keca, koji sam imao u ruci. Nazvao sam ga lopovom i prevarantom. On nije ni pokušao da mi protivureči, već je jednostavno pružio ruku da potegne revolver. Naravno da ja nisam čekao da me ustrelji, nego sam se i ja mašio revolvera, i mada nisam naročito vičan oružju, bio sam nešto brži, možda samo za treptaj oka, ne više. Mister Dingvol je dotrčao u sobu i ostali su odmah izjavili da sam ja hladnokrvno mučki ustrelio Džipsona. Sem nas petorice tragičnom događaju niko drugi nije prisustvovao i tako je na sudu njihova izjava stajla protiv moje. Jedino su Dingvol i još dvojica građana pot-

vrđili da su se čula dva pucnja, što se uklopalo u moju verziju događaja. Ipak, sud je više poverovao izjavama četvorice prisutnih svedoka i bio sam osuđen na pet godina strogog zatvora, jer je sudija našao da moja krivica za hladnokrvno ubistvo ipak nije apsolutno dokazana i da zbog toga ne može da izrekne kaznu smrti vešanjem.

Nesbit je tiho opsovao nešto sebi u bradu i srknuo piće. Obrisavši nadlanicom usne, nastavio je. – Odležao sam svojih pet godina, Holideje i mogu vam reći da mi je bilo vrlo teško. Jeste li ikada bili na robiji, Holideje?

Holidej ga je mirno pogledao i odmahnuo glavom. – Ne nikada – rekao je.

Nesbit je ponovo srкну gutljaj pića i dalje ne skidajući pogled sa Holideja. Počutao je nekoliko trenutaka i onda nastavio. – Ima još nešto što bi trebalo da znate, Holideje. U zatvoru sam sreo čoveka koji mi je rekao da je dobro poznavao Džina Džipsona. Nasmejao mi se kada sam mu rekao da sam Džipsona uhvatio u varanju.

– To je, dakle, bila njegova karakterna osobina? – zapitao je Holidej.

– Naprotiv, apsolutno suprotno. Rekao mi je da je Džipsona poznavao dugo godina i da, koliko je njemu poznato, Džipsona nikada niko nije uhvatio u varanju. Taj čovek mi je ispričao da je u oblasti Riverbout, Džipson uživao reputaciju kockara koji nikada ne gubi. Svi su pretpostavljali da on vara na kartama, ali niko to nije mogao da dokaže i tako se događalo da mu niko nije mogao ništa. Džipson je i dalje ostao neuhvatljiv.

Holidejeve obrve su se digle upitno. Poslednji deo Nesbitove priče počeo je da ga interesuje.

Nagnut malo napred i govoreći tako tihim tonom, da ga niko u salunu nije mogao čuti, Nesbit je nastavio. – Taj čovek

mi je uporno tvrdio da ni na koji način ne bih mogao uhvatiti Džipsona u varanju da on to nije hteo. Smatrao je za sigurno da je iza toga stajao neki Džipsonov smišljeni plan.

Holidej je sumnjičavo napucao usne. – Hoćete da mi kažete da vam je bila postavljena zamka? – zapitao je.

– Šta bih drugo mogao da mislim? Džipson mi je dopustio da ga uhvatim u laži i da ga nazovem lopovom, a onda se mašio revolvera. Postoji samo jedan razlog za takvo njegovo ponašanje. Hteo je da me ubije.

Holidej se duboko zamislio. – Hm, možda. A Džipsonovi prijatelji? Kad ste uspeli da Džipsona sredite, njegovi prijatelji su vas optužili za mučko ubistvo, računajući da ćete biti obešeni.

– U pravu ste. Kad sada o tome razmišljam, mislim da sam imao sreće što sam dobio samo zatvor. Ta trojica dojahali su u grad zajedno sa Džipsonom, ali kasnije sam čuo da su posle završenog suđenja otišli iz grada. Od tada je prošlo pet godina.

– I sada su se vratili? – zapitao je Holidej.

Nesbit je ponovo ugrizao donju usnu i lagano odrečno odmahnuo glavom. – Pogledao sam čoveka koga ste ustrelili u salunu, mister Holideje. Taj nije bio jedan od onih koji su sa mnom igrali karte pre pet godina.

– Zar se sećate likova posle pet godina? – zapitao je Dok.

– Kada sam izveden pred sud, morao sam da slušam njihove laži. Suđenje je trajalo ceo dan i veći deo vremena proveo sam gledajući lica tih nitkova. Njihova lica zapamtio sam kao da ih sada gledam.

– A onaj čovek u brvnari na brdu? – zapitao je Dok.

– Ista stvar – rekao je Nesbit. – I njega ne poznajem.

Holidej je završio svoje piće i odgurnuo čašu. Nesbitovi problemi su ga počeli interesovati.

– Može biti da je onaj ko je pre pet godina želeo da vas ukloni s puta, Nesbite – rekao je Holidej zamišljeno – računao da ovoga puta dovrši započeti posao. Imate li neku ideju ko bi to mogao da bude?

Zamišljen i ojađenog izraza lica, Nesbit je odrečno odmahnuo glavom. – Nemam. Niko mi ne pada na pamet.

– Jeste li nekada nekoga ubili? – kušao ga je Holidej.

Nesbit je odlučno isturio bradu. – Sem Džina Džipsona u celom mom životu nikada nisam ubio, dajem vam svoju časnu reč.

– Ko bi imao najviše koristi od vaše smrti? – zapitao ga je Dok.

Nesbit je netremice posmatrao Holideja dok je nekoliko trenutaka razmišljao o odgovoru na postavljeno pitanje. – Šta ja znam, koliko mogu da se setim, niko. Ja imam polovinu udela u ranču mog oca. Drugu polovinu poseduje moj brat po usvojenju, Džerom. Nas dvojica vodimo taj ranč kao ortaci.

– Može biti da bi on želeo da poseduje ceo ranč – rekao je Dok i pažljivo se zagledao u Nesbitovo lice, očekujući da vidi njegovu reakciju.

– Džerom? – rekao je. – Vraga, pa on mi je najbolji prijatelj koga sam ikada imao. Odrasli smo zajedno i teško da smo bilo kada jedan drugom rekli neku ružnu reč. Sve što znam naučio sam od Džeroma i kada je došlo do kritičnih trenutaka oko suđenja, on se svim silama borio da me oslobodi odgovornosti. Mislim da se iskrenije i predanije ne bi mogao boriti čak ni da je on lično bio u pitanju. Znam sigurno da je pokušao da potkupi...

– Čuo sam nešto o tome – rekao mu je Dok Holidej i kada je Nesbit pokazao da je iznenađen tim Holidejevim saznanjem,

on je nastavio. – Čuo sam to od Džuli Dingvol.

– Oh, da – promrmljao je Nesbit. – A znate li da je pre kratkog vremena napadnuta i pretučena?

– Ovde? – zapitao je Holidej i pogledao prema šanku iza koga se Dingvol kretao, služeći goste.

– Da. Znam da ne bi trebalo da brinem ni o čemu drugom sem o mom povratku na ranč i što skorijem susretu sa Džeromom, a i o tome kako su se stvari razvijale za vreme moje odsutnosti. Naravno, morao bih da požurim da vidim Džejn. Ali, odlučio sam se da najpre proverim ono što se ovde desilo i da vidim da li su se, možda, u gradu pojavili oni nevaljalci, koji su nameravali da me sačekaju u zasedi.

– Je li Džejn iz ovih krajeva? – zapitao je Holidej radoznalo, uprkos svom uobičajenom životnom stavu.

– Na neki način jeste. Njen otac je došao ovamo pre šest godina s namerom da kupi nešto zemlje i osnuje ranč za sebe. Ali, umro je pre nego što je mogao ma šta definitivno da sredi i pretpostavljam da Džejn kao žena nije imala dovoljno hrabrosti da nastavi njegovu ideju i osnuje sopstveni ranč. Džerom i ja smo pokušali da joj pomognemo sve što smo mogli, čak smo je doveli kod nas na ranč onda kad je bila najviše ožalošćena i nesrećna zbog svoje sudbine. A onda se desila ona prokleta partija pokera koja je sve uništila.

– Čuo sam da je posle suđenja izjavila da će vas čekati da se vratite, Nesbite.

Nesbit je raširio ruke i duboko vzdahnuo. – Pa, kako da vam kažem, mi smo pre toga dosta vremena provodili zajedno i među nama je došlo do izvesnog zbližavanja. Istina, nisam joj ponudio brak, niti smo ugovorili datum venčanja, ako znate šta mislim da kažem. Do vraga, bio sam vrlo mlad i preda mnom je još stajao život, a sem toga, tu je bila i Džuli, koju

nikako nisam želeo da povredim. Pretpostavljam da je posle moje osude Džejn to izjavila zato da bi meni olakšala život u zatvoru. Možda je jednostavno mislila da će biti lakše ako imam neku nadu i perspektivu koja će me održati u životu.

– Tako se desilo da je ona ostala u vašoj kući i nastavila da vodi domaćinstvo. Pisala vam je i ostalo? – zapitao je Holidej gledajući ga ispod oka.

– Da, nešto slično tome – rekao je Nesbit bez mnogo oduševljenja.

Holidej je prešao šakom preko usana da bi sakrio osmeh. Zaključio je da Kirk Nesbit ima mnogo više nepravilnosti nego što je obična zaseda i osećanje da je meta plaćenih ubica. Uхваćen između naklonosti prema dvema ženama, stajao je zbunjeno i neodlučan za koju da se odluči.

– Kako ja vidim stvari, trebalo bi da odmah podete vašem domu, Nesbite – rekao je Holidej. – Može biti da je naš treći čovek nekuda otišao, jednostavno pobegao, ali ako nije, biće mu daleko teže da sa vama raščisti račune ako budete na vašem ranču nego ovde u gradu.

Nesbit je dugo i vrlo pažljivo posmatrao Holideja, kao da se trudio da otkrije pravi smisao tih reči. Konačno, pošto izgleda nije u tim rečima našao ništa drugo sem ono što one jednostavno znače, ustao je sa stolice. – Hvala na svemu, Holideje. Ako se ikada nađete u blizini ranča posetite me. Posle svega što se desilo, bićete mi uvek dobrodošao gost.

– Možda ću to i učiniti, Nesbite – rekao je Holidej. Do viđenja i sa srećom.

Nesbit je klimnuo glavom u znak pozdrava, bacio još jedan kratak pogled u pravcu Džima Dingvola, a onda čvrstim korakom izašao iz saluna. Holidej je sačekao dok iz dvorišta nije čuo topot konjskih kopita, a onda je prišao šanku, spustio na uglaćanu dasku novčić i zatražio jedan brendi.

Pošto ga je poslužio, Džim Dingvol se zadržao pored njega i zapitao. – Šta sad nameravate, Holideje?

– Sad smo opet tamo gde smo bili kada sam došao u grad, Dingvole. Samo se nadam da će ovoga puta sve proći mnogo mirnije.

– Želeo bih da tako bude, Holideje.

Holidej se osmehnuo. Posle nekoliko minuta, kada je ispušio svoju omiljenu „havana“ cigaru, završio je piće i izašao iz saluna.

V

Za Doka Holideja jutro je prošlo mirno, bez nekih nepredviđenih događaja.

Navrativši u salun, ugledao je Džuli Dingvol, koja je u dvorištu prostirala veš na jednu zategnutu žicu koja se pružala od balkona i stepeništa do jednog visokog stuba u ogradi. Džulina vilica bila je tek malo naduvena, ali inače na njoj se nisu videle nikakve druge posledice od njenog susreta sa razbojnikom.

Prišao joj je baš kada je završavala sa prostiranjem.

– Ceo grad govori o vama, mister Holideje – rekao je Džuli. – Vi ste u neku ruku novost ove godine, prava persona grata.

– Zaista? – primetio je Holidej uzgred bez mnogo interesovanja.

– Neki ljudi pričaju da ste revolveraš i da na dršci vašeg revolvera imate tuce zarezova. Pričaju da ste u stanju da pogodite vrh igle na razdaljini od trideset metara. Jedan je čak govorio da je o vama čuo mnoge priče još iz vremena kada ste plovili na lađama po Misisipiju. Kaže da ste bili najopasniji kockar svih vremena.

Holidej se samo osmehnuo. – Ne znam šta na to da kažem. Što se tiče moje veštine ciljanja, to što su pričali o vrhu igle ipak je preterivanje.

Ona se nasmejala i zakoračila na verandu, zabacivši pri tom rukom jedan pramen kose koji joj je pao na lice. Izvesno vreme stajala je tako ne dajući ni znaka od namere da se udalji, ali i ne pozivajući ga da ostane, a još manje da uđe unutra. – Jeste li ručali? – zapitala je.

– Ne – rekao je Dok.

– Ako je tako, mogla bih vam i sada nešto pripremiti – rekla je. – Jedan dobar odrezak sa lukom i eventualno graškom, a uz to imamo i obilje tek ispečenih hlečića.

Holidej je to shvatio kao poziv i zakoračio na verandu. – To zvuči veličanstveno. – Pogledao je iz blizine i dodao. – Kirk Nesbit je maločas otišao iz grada. Je li došao da se oprostí od vas?

Senka neraspoloženja navukla se preko Džulinih sjajnih plavih očiju. – Svratio je nešto ranije. Nije bilo nikakvog posebnog razloga zašto bi dolazio ponovo.

– Pretpostavljam da nije bilo. Otišao je na ranč da se vidi sa svojim polubratom i svojom verenicom, ako bi se tako moglo reći – rekao je Holidej u želji da izazove njenu reakciju.

Džuli se već bila upola okrenula, ali se odjednom zaustavila i okrenula se nazad da Holideja pogleda tvrdim, skoro neprijateljskim pogledom.

– Pokušavate li vi to da sa mnom terate šegu, mister Holideje?

– Pokušavam da vam pomognem, Džuli. Vi mnogo dajete od sebe. Možda bi trebalo da počnete da razmišljate o tome da onaj koji daje, treba nešto da dobije zauzvrat.

Devojka ja nastavila netremice da ga gleda i umesto predašnjeg neprijateljstva u njenim očima se ogledala radoznalost. – Šta mislite time da kažete?

– Pogledajte se malo bolje, Džuli, ako to do sada niste učinili. Vi ste lepa i privlačna žena. Tome treba dodati da ste

mladi, da imate puno duha i da ste vrlo pametni. U ovom kraju mora biti mnogo ljudi koji bi bili u stanju da žrtvuju i košulu s leđa za vas.

I ostatak ljutine nestao je sa njenog lica. – Kao vi na primer? – zapitala je.

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima. – Ne bih mogao da kažem ništa određeno, mis Džuli, jer, dok sam gladan, jedva da sam u stanju da razmišljam – rekao je svečanim glasom.

Džuli se okrenula i pošla unutra. Pošto mu je u maloj trpezariji pokazala mesto za stolom, vratila se u kuhinju i počela nešto da posluje. Posle nekoliko minuta Holidej je začuo cvrčanje i osetio miris pečenog mesa. Za kratko vreme posle toga, prijatna aroma luka doprla je do njegovih nozdrva. No, prijatne mirise pokvario je oštar miris ustajalog znoja koji je odjednom dopro iz neposredne blizine iza njega, tako da je pomislio da mu je iza leđa stala tovarna mazga. Pogledao je preko ramena i našao se licem u lice i oči u oči sa bezubim, neverovatno starim čovekom.

– Kako je moguće da ste još uvek živi, Holideje? – zapitao je starac i ne čekajući poziv da sedne privukao jednu stolicu do stola i seo naslanjajući košćate laktove na čist, beo, tek zastrt stolnjak.

– Kako sam još živ? Pa, razlog je prost, imam dosta sreće, a možda još nesto drugo – rekao je Dok.

– Na primer, brzu ruku – dodao je starac.

– Pa, tako nešto. A kakav ti izgovor imaš, Hepe?

– Kakav izgovor? He, he – osmehnuo se starčić veselo – pa jednostavno oni koji me traže, uvek me traže na pogrešnom mestu. No, neka me nosi vrag ako mi je drago što vas vidim. Šta radite ovde?

– Samo sam u prolazu.

– Pa, ako ste u prolazu, možda vam

društvo ne bi bilo naodmet, bar jedan deo puta. – Hep je pogledao u pravcu Džuli i osmehnuo se. – Mogu ja da pričekam i nekoliko dana, ako je potrebno. Ali, ne treba mnogo otezati, jer kažu da na zlatonosnim poljima ima dobrog ulova za dvojicu inteligentnih lafova kao što smo mi.

Holidej ga je sa nevericom pogledao i nabrao dignute obrve. – Hepe, ti nikada ništa teže nisi radio od krađe novca tamo gde ga ima. Ne verujem da si se sada promenio.

– Jesam, ovaj put sam zaista pošteno pravio poslove. – Nagnuo se prema Holideju i još više utišao glas da ga Džuli ne bi čula. – Dvojica bezobraznika u jednom gradu južno odavde, ogorčeni ne znam zbog čega, došli su na luckastu ideju da sam im ukrado sedla. Kunem vam se, Holideje, da sam ta sedla kupio od jednog čoveka, koji mi je ispričao priču od koje bi svaki čovek mogao zaplakati. Izgleda da je taj čova imao dva konja: jedan je slomio nogu, a drugi je jednostavno crkao. I tako, šta je čovek drugo mogao sa sedlima bez konja koje je mogao da osedla. Prema tome, kad sam ja naišao, sklopili smo posao, ja sam mu platio dobru lovu, uzeo sedla i u pogodnom momentu preprodam ih.

Završivši svoju priču, Hep se zavalio u stolicu i zadovoljan sobom, počeo da se osmehuje kao gumena ajkula.

– I vlasnici tih sedala gonili su te do Kreg Krika, Hepe – zapitao je Dok Holidej.

– Ne, ne, čak dovde. Oni su bili članovi jedne grupe kauboja koja je gonila veliko krdo goveda prema punktovima za prodaju, pa otuda nisu imali vremena da dalje tragaju za mnom. A nisu imali ni pravo kao što sam vam rekao. No ipak, za svaki slučaj, morao sam da se krijem i to je bilo pametno. Sa budalama razuman čovek nema drugog izbora, već da se sakrije.

– A gde si se krio?

– Na Nesbitovom ranču.

Holidej je lagano digao pogled i sumnjičavo odmerio starog lešinara. Dva puta je u toku svojih pustolovina naletio na Hepa Munija i oba puta desilo se da je Hep baš tada izašao iz zatvora. Poslednji put Holidej mu je platio jelo i bocu viskija, a onda je odjahao još dok je Hep spavao mrtav pijan.

– Koliko dugo si u gradu, Hepe? – pitao je Dok gledajući ga ispod oka.

– Od prošle večeri.

– Jesi li jutros bio u blizini saluna? – zapitao je Dok.

– Nisam baš naročito naklonjen salunima, Holideje.

– A ipak se video moj obračun s onim strancem, koji je pokušao da me izrešeta?

– Nisam video, ali sam čuo, Holideje. No, nešto ranije jutros, video sam vas da razgovarate s onim mladim čovekom, Kirkom Nesbitom i kako mi se činilo, vas dvojica niste neprijateljski raspoloženi jedan prema drugom.

– On mi je prišao i predstavio se – rekao je Dok.

Hep se ponovo nagnuo bliže prema Holideju, kao da želi da mu nešto u tajnosti saopšti, ali je prethodno proverio da li ih Džuli eventualno može čuti.

– Čuo sam, takođe, da su trojica nitkova pokušali da vas ubiju, mada su stvarno bili u potrazi za Nesbitom, koji je toga dana upravo izašao iz zatvora.

Holidej ga je ćutke bezizrazno posmatrao.

– Prema tome, Nesbit je vaš veliki dužnik, Holideje – prošaputao je Hep. – A onda će biti i moj dužnik ako vam kažem ono što znam.

Holidej se na to namrštio i uzdahnuo duboko. – Šta to hoćeš da mi prodaš, stari lešinaru?

Hep se lukavo osmehnuo i otkrio be-

zubne desni. U tom trenutku, iz kuhinje se pojavila Džuli sa poslužavnikom na kome je stajao veliki pečeni odrezak s isecanim crnim lukom. Starac je liznuo usne i kada je Holidej zahvalio Džuli i prihvatio tanjir sa jelom, došao je do zaključka da bi mu spremljeni odrezak mnogo više prijaao ako bi Hep bio zauzet uživanjem u svom odresku, a ne u zurenju u njegov. Zbog toga je poručio i za njega još jednu porciju hrane.

Džuli je kritički pogledala Hepa i rekla. – Imate li novca da platite hranu? – zapitala je sumnjičavo.

– Ja ću platiti za njega – rekao je Dok.

Hep se osmehnuo, obrisao usne nadlaticom i žurno zaklimao glavom prema Džuli. – Mister Holidej je moj prijatelj, mis. Nas dvojica smo zajedno prešli veliki put i mnogo milja, zajedno smo preduzimali poslove. Ne bi trebalo da dodete do pogrešnih zaključaka, gledajući moje odeo i da pomislite da sam...

– Zaudarate – primetila je Džuli kratko.

– To je od napornog rada. – Hep je odbio da njene reči primi kao uvredu i samo je nestrpljivo odmahnuo rukom, što je značilo da se ne ljuti. Džuli je kratko pogledala Holideja koji je potvrdno klimnuo glavom i udaljila se. Hep je odmah nastavio da govori.

– Kao što sam vam rekao, Holideje, zbog one dvojice nitkova koji su uobrazili da sam ih pokrao, morao sam izvesno vreme da se prikrijem, pa sam potražio i dobio posao na Nesbitovom ranču. Vrag me odneo ako posle nedelju dana nisam toliko zavoleo taj posao da sam sa zadovoljstvom čistio štale i obavljao razne druge sitne poslove, koje oni uobraženi kauboji stočari nisu hteli da rade. Tako sam došao u zaista dobre odnose sa gazdom Džeromom Nesbitom, koji je vlasnik tog ranča i...

– On poseduje samo polovinu – ispravio ga je Dok Holidej.

– To sam čuo neposredno pre nego što sam napustio posao. Polubrat u zatvoru već punih pet godina, a ona mlada dama tamo, kladim se da nikada u životu niste videli ništa lepše, Holideje, čekala je da se vrati sa robije. Verovao sam da su to dvoje pravi sveci ako sveci postoje.

Holidej se sa punim apetitom bacio na odrezak. Meso je bilo mekano i ispečeno baš tako, kao što je on voleo, što je kod njega zabeležilo još jedan plus u Džulinu korist.

– Nastavi – rekao je.

– Mislio sam tako sve dok jedne noći nisam čuo kako kauboji u spavaonici razgovaraju o Kirku Nesbitu, pominjući da će uskoro biti otpušten i kada bude otpušten da će se desiti svašta. Jednostavno, nabacili su da će neko morati da plati.

– Jesu li rekli zašto?

Hep je samo odmahnuo glavom. – Pa, nije ni bilo mnogo potrebe da kažu direktno. Ja sam bio jedini čovek na ranču koji je gledao na svoje gazde pogrešnim idealističkim očima. Jedini ja nisam znao šta se događa. Izgleda da ta mis Renkin nije baš gubila vreme čekajući povratak mladog Kirka, već je otvoreno stavila do znanja Džeromu Nesbitu da je on taj koga ona želi. Momci u spavaonici su tvrdili da je jedini razlog što se Džerom i ona nisu do tada venčali, činjenica da bi to u očima sveta izgledalo nepošteno. Oboje su zato odlučili da čekaju dok se mladi Kirk pojavi, a onda bi mu mis Renkin otvoreno predložila nekoliko stvarčica, a Džerom bi mu mogao kazati da se čisti, ukoliko mu se to što je čuo ne sviđa.

To je Holideju izgledalo logično. Pre svega, bilo je teško verovati da postoji žena koja će dozvoliti da njena lepota pet punih godina vene nezapažena i neiskorišćena negde u pustoši divljine. Drugo,

bilo je teško verovati da postoji mnogo ljudi koji bi mogli živeti u istoj kući sa mladom lepom ženom, a da za pet godina ne budu privučeni njenom lepotom i dražim i da ništa ne učine da se domognu te lepote.

– Ne znam šta hoćeš da kažeš, imaš li nešto na umu – zapitao je Hepa Munija.

– Još vam nisam ispričao ni polovinu, Dok. Ima još deo o stoci, kupovini i prodaji, o kupovini novih pašnjaka i o knjigama u kojima je zapisano koliko je ranč vredeo pre pet godina i šta vredi sada.

– Zar si uspeo da pregledaš i poslovne knjige? – zapitao je Holidej, ali ni najmanje nije bio iznenađen tim faktom.

– Pa, jesam, ali, to i nije bilo teško. Knjige su bile ostavljene bez nadzora, Holideje. Sem poslova u štali i na račnu, ja sam radio i neke poslove u kući i jedne večeri kada su mis Renkin i Džerom Nesbit otišli u šetnju, ja sam se našao u Džeremovoj kancelariji. Vraško iskušenje je to bilo, knjige su bile otvorene na stolu, prosto su molile da ih neko pročita. Rezultat toga moga ispitivanja bio je jedan jedini zaključak.

Holidej je zainteresovano posmatrao starog nevaljalca. – A kakav je taj tvoj zaključak?

– Taj je zaključak, mister Holideje, i kladim se da biste i vi došli na isto, da je punih pet godina Džerom Nesbit u glavi imao ideju da otkupi deo svog polubrata po ceni koja je za taj njegov deo važila pre pet godina.

– A zašto misliš da bi to mene interesovalo? – zapitao je Dok. – Pa, to nije moj posao.

Hep je napravio iznenađen izraz lica. – Sto mu gromova, vi ste prijatelj s tim mladim čovekom, zar ne? Video sam vas kad ste sedeli za stolom i ispijali piće. Razgovarali ste kao da se poznajete skoro ceo život. Posle toga sam saznao da su trojica

revolveraša, koji su prevashodno želeli njegovu glavu, pokušali da greškom smaknu vašu. Da li bi to pokušali da se na neki način ne uklapate u šemu događaja, Holideje?

Holidej nije želeo da starog nevaljalca navede na pravi trag. Nije ni najmanje želeo da dalje bude uključen u bilo kakvu šemu u vezi sa poslovima Kirka Nesbita. Jednostavno je rekao. – Hepe, da li ćeš se ikada naučiti da gledaš samo svoja posla?

– Ne, ne verujem da ću se naučiti, Holideje. Pa šta hoćete, na neki način ja imam mnogo sličnosti sa vama. U Toledu vi ste uzeli na sebe brigu o Keno Sterču i stvarno ste se o njemu dobro pobrinuli, iako ste i tada mogli mirno da odjašete. Vi ne volite da se petljate u tuđe stvari ali ponekad to ipak činite.

– Jesi li i ti takav, Hepe? – zapitao je Dok stavljajući u usta poslednji komad sočnog odreska sa komadom natopljenog hleba.

– Naravno, i ja sam takav, Holideje. Zbog čega mislite da sedim ovde sa vama i govorim vam sve ovo što sam vam ispričao? Zbog čega bih vam izlagao svoje sumnje da će Kirk Nesbit biti jednostavno opljačkan, ako ne bi smatrao da će, ukoliko bude znao šta se događa iza njegovih leđa, biti u stanju da se suprotstavi podlim mahinacijama i nađe rešenje za sebe. To govori da sam na neki način sličan vama i da sam voljan da čoveku u nevolji pomognem.

– Ali, isto tako može da znači da očekuješ zahvalnost od čoveka kome si otvorio oči pred stvarnošću.

Hep je pogledao Holideja pomalo ljutitim pogledom. – Mnogi ljudi očekuju više od mene i dobijaju više od mene, Holideje, i ako je to tako i ako im ono šta sam ja slučajno natrapao nešto pomogne u životu, onda...

Raširio je bespomoćno svoje koščate šake i pobožno se zagledao u nebo.

– Ja nemam nikakve veze sa Kirkom Nesbitom – rekao mu je Dok.

Hepovo lice se natmurilo. – Ne morate mene lagati, Holideje. Časna reč. Ne tražim vam ništa mnogo. Vi ste s njim u nekoj vezi, možda ste pristali da za veliku sumu iznajmite svoje revolveraške usluge, a ako je tako, možda bi mnogi ljudi u ovom gradu dosta dali da to saznaju.

Holidej je pružio ruku i kao kleštama zgrabio Hepa za koščati zglavak šake. – Hepe, čuj me dobro šta ću ti reći. Dobio si dobar, obilan ručak koji će ti dati snage da predeš mnogo milja na putu kojim si pošao. Pusti neka se sve završi na tome.

– Vi me isključujete iz igre, Holideje? Nisam se nadao da ćete prevariti jednog starog čoveka kao što sam ja.

– Niko nikoga ne vara, zapamti to Hepe. Čak ni Džerom Nesbit. Ako Nesbit računa da njegov polubrat ne bi trebalo da ima koristi od napretka koji je on za te godine ostvario i investirao, onda je to njihova lična stvar koju će oni rešiti. A što se tiče devojke i to je drugo pitanje. Ona ima pravo da odabere čoveka koji joj se dopada, je li tako? A sada obriši bradu od masti i gubi se do davola!

Hep je nekoliko trenutaka posmatrao Holideja, a onda je procedio kroz zube tonom koji je otkrivao da je ljut. – Sto mu gromova, neću dozvoliti da to tek ovako prode. Rizikovao sam i želim da iz tog rizika izvučem neku dobit. Mogao sam i sada biti tamo na ranču i lepo raditi za dobru platu umesto što sam stvari prisluškivao i došao ovamo da to otkrijem. Da vas nisam video, Holideje, i da nisam bio uveren da ste na tragu nečem krupnom, meni bi sada bilo fino. Prema tome, nije pošteno da ja ne izvučem svoj deo. Ostaću u gradu i, mada neću ići okolo i pričati svakome šta sam čuo, sigurno da neću sedeti

u čošku i plakati zbog neke izgubljene žene.

Kada je Holidej na te reči ustao sa svog mesta, starac je u gegucavom begu izjurio iz prostorije. Džuli je ponovo došla iz kuhinje i prišavši stolu zagledala se u Holideja.

– Stara budala – rekao je Holidej umešto objašnjenja.

– Čini mi se da sam čula kad je rekao da ste na tragu nečem interesantnom, mister Holideje. Je li to tačno?

– Gledam samo svoja posla i ono što se mene tiče, Džuli, to je sve.

Stavio je novac za jelo na sto i pokušao da prođe pored nje, ali, ona je načinila korak u stranu i zaustavila ga. Stajala je sasvim blizu uz njega i golicavi miris njenog parfema učinio se Holideju mnogo interesantnijim nego miris bifteka i seckanog crnog luka.

– Mister, Holideje, ima li u vezi sa vama još nečega što bi trebalo da znam? – rekla je zamagljenih očiju. – Mislim da kažem u vezi sa svim ovim događajima. Na vas je pucano omaškom, pošto se smatralo da ste Kirk, a onda je došao Kirk da vas traži, pa ste dosta vremena prveli zajedno. Jeste li na njegovoj strani ili niste, htela bih da znam?

– Do sada nisam znao da postoje neke strane i da ja treba da budem na nečijoj strani – rekao je Dok.

Džuli se nasmejala kruto. – Niste znali? Pa lepo, onda mi dopustite da vam kažem da postoje dve strane. Džejna Renkin ima nameru da Kirku slomije srce, a isto tako verovatno je da njegov polubrat namerala da mu ispred nosa otme njegov ranč.

Holidej je rukom pažljivo pomerio u stranu i udaljio se. Ali, Džuli nije bila od onih osoba koje je čovek lako mogao da skine sa dnevnog reda. Potrčala je za njim i telom mu ponovo preprečila put.

– Recite mi, mister Holideje, jeste li vi Kirkov prijatelj ili niste?

– Nikada ga nisam sreo sve do ovog jutra kada me je potražio u šerifovoj kancelariji, Džuli. To je sušta istina.

Na to se devojka povukla nazad grizući nervozno donju usnu. Shvatajući njeno raspoloženje, Dok je potapšao po ramenu i izašao iz trepzarije na toplo podnevno sunce. Posle oluje i kiše od prethodne noći, tlo je bilo mokro i mestimično pokriveno baricama i sa njega su se dizala isparenja. Holidej je zaključio da dan nije pogodan za putovanje i zato se vratio nazad do sporednog ulaza u salun, rešen da tu uz još nekoliko čašica pića provede nekoliko časova, pre nego što krene dalje. Kada je zakoračio da uđe u salun, iza sebe je začuo šljapkanje konjskih kopita, po mekanom tlu. Dok se okretao da vidi ko dolazi, neko je doviknuo. – Holideje!

Dokova ruka se mahinalno spustila ka dršci revolvera, ali se odmah vratila nazad, kada je video konjanika, očajnički priljubljenog uz vrat konja, kako u punom galopu skreće u sporednu ulicu pored saluna.

Holidej je iz mesta potrčao i stigao do jahača baš u trenutku kada je ovaj počeo da klizi sa konja. Holidej ga je prihvatio, odgurnuo konja dalje i bledog, skoro sivog u licu Kirka Nesbita, koji je krvario od rane, pažljivo spustio na tlo. Tek što je sa Nesbitovog vrata skinuo okrvavljenu vratnu maramu, iz trepzarije je istrčala Džuli i lica iksrivljenog od jada i očajanja odgurnula Holideja u stranu i rukama nežno obgrila Nesbitovu glavu.

Kada se iz njenog grla oteo prigušen bolan jecaj, Dok Holidej je rekao. – Pustite ga dole da lakše diše, Džuli. Teško je ranjen.

– Kao da je vas to briga? – dobacila mu je besno.

– Mene je briga za svakog čoveka na sa-

mrti – odgovorio je na to spremno Dok Holidej i Džuli je okrenula glavu prema njemu očiju široko otvorenih od straha.

– Na samrti? – jedva je uspela da progovori.

– To ćemo odmah videti. Položite ga dole.

Džuli se za trenutak kolebala, a onda je dopustila Holideju da uzme iz njenih ruku Nesbitovu glavu i da je spusti na ravno tlo. Izvukao je Nesbitovu košulju iz pantalona i otkopčavši je otkrio svežu ranu na mešnatom delu njegovog levog ramena. Džuli je tiho kriknula i njen krik je za glušio šum koraka koji su se približavali. No, taj šum nije izmakao oštrom Holidejevom uhu i on se osvrnuo prema sporednom ulazu u salun. Stari Hep Muni i Džim Dingvol stajali su tamo na čelu grupe ljudi ozbiljnih izraza lica.

Videvši ih, Holidej je doviknuo. – Dingvole zadrži ostale da ne prilaze ovamo. Hepe, ti donesi malo rakije ili viskija.

Rekavši to, digao je Nesbita sa zemlje i poneo ga u salun gde ga je položio na jedan veliki sto. Džuli se za njim probila kroz gomilu ne obazirući se na očeve ozbiljne poglede i prišavši do ranjenika uzela je da maramicom obriše znoj sa Nesbitovog čela. Sekund kasnije, dotrčao je i Hep sa flašom viskija, nadio jednu čašu i pružio je Holideju.

Do tada je Holidej potpuno skinuo košulju sa Nesbita i otkrio ranu čiji je izgled delovao na posmatrača tako da je u odaji zavladała potpuna tišina. Pošto je progutao mali gutljaj žestokog pića, Nesbit je duboko uzdahnuo i upola otvorio oči. Njegov pogled se zadržao na Džulinom licu umazanom suzama.

– Kirk, ko ti je to učinio? – zapitala je.

Umesto odgovora Nesbit je samo odmahnuo glavom i ponovo sklopio oči.

– Njemu je neophodno potreban lekar

– rekao je. – Ne bismo smeli da ga pomeramo pre nego što ga lekar pregleda.

– Zar se vi ne razumete u rane, Holideje? – zapitao je Dingvol. – Nešto sam naučio da ste u svoje vreme i vi bili iz te branše.

– Video sam dosta rana u mom životu, Dingvole – rekao mu je Dok Holidej preko ramena.

– Smeo bih da se kladim da jeste.

Holidej se ispravio i ozbiljno pogledao u oči vlasnika saluna. – Polako, mister, ne uzbuđujte se. U ovom gradu ima već dovoljno neprilika i nije potrebno da ih pravimo još više.

Dingvol je ljutito stisnuo usne, i progurao se kroz gomilu do svog uobičajenog mesta za šankom. Ostao je tamo da stoji sve vreme, kolutajući nezadovoljno očima i duvajući ljutito kroz nos, sve dok Leon Koup nije ušao u salun čvrstim korakom čiji se odjek čuo još dok je šerif dolazio trotoarom.

U tišini koja je nastala, Dingvol je kroz stisnute usne procedio. – Opet, Holidej, Leone.

U tom trenutku pored Koupa je pokušao da se progura omalen čovečuljak mršav kao suva grana, ali je Koup pružio ruku i dograbivši malog čoveka za rame, zaustavio ga u mestu kao da je predmet od papira. No, čim je video koga je zaustavio, šerif je spustio ruku i požurio da se opravda. – Izvinite doktore.

Mrmljajući neku psovku kroz zube, doktor Kerster se probio kroz koridor u gomili prisutnih. Dok Holidej ih je držao po strani, što mu je doktor Kerster odmah zahvalio klimanjem glave i neposrednim pitanjem. – Kako izgleda, mister? – zapitao je. – Je li teško ranjen?

– To ćete vi reći, doktore. Ako vam treba više mesta, samo recite.

Koup se progurao kroz gomilu od Ho-

lideja i mrgodnog lica izustio. – Šta je ovo Holideje? Još jedan zarez na revolveru?

– Rekao sam vam već jednom, šerife, da mi se ne dopada takvo ponašanje. Sa mnom to ne ide i kažem vam da me ostavite na miru. S ovim slučajem nemam nikakve veze i pre nego što me uznemirite vašim nepristojnim držanjem, trebalo je da se obavestite šta je bilo.

Rekavši to, Dok Holidej se udaljio od šanke. Prilazeći, ugledao je kako Hep zamiče između leptirastih vrata na ulicu i Dingvola koji je ozbiljnog izraza lica posmatrao starog kako se udaljava.

Holidej nije želeo da ima bilo kakve veze sa Dingvolom ili Hepom i zato je odlučnim korakom izašao iz saluna. Zatim se uputio prema gradskoj štali, odjednom obuzet osećanjem da Kreg Krik ima tako malo da mu ponudi da zaista nema nikakvog razloga da i dalje ostane u njemu.

Odlučio je da smesta pođe na put ne čekajući da noć provede u mekom, udobnom krevetu za kojim je toliko čeznuo. Ako bude imao sreće, naići će na neku krčmu koja će mu pružiti bar isto toliko udobnosti.

VI

Opružen pored male vatre u logoru podignutom ispod jednog brdskog prevoja, Dok Holidej je tiho mrmljao reči koje bi nekom pažljivom slušaocu mogle ličiti na kletve. Pred njim su se pružali mnogi nepoznati putevi za koje je, pola sata ranije, nastojao da sebe uveri, jedino bio zainteresovan; nova mesta, novi ljudi, nove avanture. Šta je više mogao da poželi?

Holidej je stavio nekoliko grančica na vatru i posmatrao ih kako se dime pre nego što ih je toplota vatre dovoljno osušila da se potpale i buknu plamenom. Prima-

kao je svoj lonac za kafu crn od dima i zagledao se u daljinu. U njegovom životu bilo je mnogo mladih žena kao Džuli Dingvol i sve su one ostavile neki trag u njegovom sećanju. Većina njih bile su dovoljno lepe i privlačne da ga zainteresuju za sebe, ali, ipak ne toliko da bi ga oduševile i navele da pusti koren i sa nekom od njih provede ostatak života. Može biti da za sada nije naišao na ženu svog života, a može biti da to nije ni želeo. Nikada nije bio sasvim načisto šta je tačno od ta dva.

Sa okomite padine iznad njega, otkotrljao se jedan mali kamen i dobivši ubrzanje, dokotrljao se do ivice čistine na kojoj se nalazio njegov logor i tu zastao. Holidej se nije čak ni potrudio da se okrene i pogleda gore, jer je iz iskustva znao da je takav pokret najopasniji. Njime bi eventualnom napadaču pružio dokaz da je otkriven, a iza toga, mogao je slediti samo jedan ishod, metak iz zasede. Zbog toga je Dok ostao miran i samo je neprimetno pružio ruku do drške revolvera. Kada je na razdaljini od nekoliko metara čuo šum koraka, skočio je iz ležećeg položaja, zgrčio se i istovremeno u okretu potegao revolver. Pred njim je na nišanu stajao Hep Muni.

Muni je prestrašeno digao košcate ruke uvis i povikao. – Stojte, Holideje. Ja vas ne ugrožavan.

– Šta, do vraga, hoćeš ti, Muni?

– Došao sam sa porukom za vas, Holideje.

Holidej ga je pogledao hladnim kamenim pogledom. – Porukom? Od koga?

– Od devojke. Ili, ako vam se to više dopada, od Nesbitove cure.

Voda u loncu je počela da ključa, i Holidej je sasuo nešto kafe u nju.

– Koje cure?

– Pa njegove cure, kako bih rekao. Samo ona radi Kirku u korist. Izgleda da je Nesbit u doktorovoj ambulanti za kratko

vreme došao k sebi i da je tom prilikom rekao nekoliko reči. Nesbit želi da se vratite nazad.

Holidej je sebi u bradu tiho promrmljao, a onda je digao glavu i dobacio Hepu. – Poslednji put ti kažem, stari jare, da njihovi poslovi i začkoljice nemaju nikakve veze sa mnom. Neću da se mešam u to.

– Bilo je nekog pomena o tome da budete dobro plaćeni, Holideje, a kada pomislim koliko je bogatstvo na kocki, imam utisak da ta suma ne bi bila mala. Sto mu gromova, pa ne možete valjda tek tako pobeći od takve ponude, zar ne?

– Mogu ja otići tamo gde mi se sviđa, a moj je savet da i ti što pre dignesh jedra i odmagliš. Ne sviđa mi se tvoje prisustvo u mom logoru.

Hep Muni je izgledao duboko uvređen ovim rečima i spustio je ruke donekle, ali ne toliko da bi izgledao kao da želi da prkosi Holideju.

– Budite razumni, Holideje. Časna reč, ne mogu da shvatim. Vi ste lualica i pustolov, a lualice i pustolovi moraju da grabe maksimum od onoga što im se pruži na putu. Do vruga, kad bih imao vaše godine i vašu sposobnost, ja bih razapeo šator na glavnoj ulici ovog bednog gradića i jednostavno bih čekao da mi sreća i bogatstvo skoče u krilo.

Holidej je jednim komadom drveta udaljio lončić od vatre i ostavio ga da se malo ohladi. – Da bi čovek to stekao ne mora da podigne šator tako kako ti kažeš, Muni. Ja ću uskoro imati ono što mi treba, a to su udobna postelja, dobra hrana i partija pokera. Ja idem svojim putem, Muni, a ti mi učini ljubaznost i nemoj više da me pratiš.

Hep je naglo pustio da mu ruke padnu pored tela, pričinjaajući pri tome toliko buke koliko je bilo dovoljno da Holidej ne bude zabrinut zbog njegovih namera. Za-

koračio je oprezno jedan korak napred i pošto se Holidej nije izdrao na njega, nastavio je dalje i prišao do vatre. Opruživši se pored Holideja, uzeo je komadić sirove grančice i počeo da šara po mekanom tlu.

– Pretpostavljam da ste se već odlučili, Holideje. Pa dobro, to je vaš izbor i vaše pravo. Ali, kada bih ja bio u mogućnosti da biram, ja bih svakako...

Holidejev pogled je učutkao starca. Dok je uzeo dva limena lončeta iz svoje putne torbe i jedno bacio Hepu, a zatim nasuo sebi kafu, seo na svoje mesto i zaneo se u misli. Hep se poslužio kafom i pošto je u tišini nekoliko puta bučno srknuo, pokušao je da počne razgovor.

– Eh, trebalo je da vidite onu drugu, onu Džejn Renkin. Časna reč, Holideje, ona je u stanju da svakom čoveku zavrti mozak.

Holidej je uzdahnuo i prosuo ostatke kafe na žbun pored sebe. Nabacivši pesak i zemlju preko vatre, prosuo je i ostatak gustiša iz lonca i spakovao ga u svoju putnu torbu. Zatim se vinuo u sedlo. Hep je ustao sa svog mesta i počeo da odmahuje glavom, gorko razoračan za trenutak Holidejevim postupkom, a onda je smogavši snagu pokušao još jednom da utiče na Holidejevu odluku. Pokušao je jedan sitan trik.

– Kirk Nesbit se neće izvući iz afere, Holideje – rekao je. – Neće moći. Posle pet godina provedenih u zatvoru neće moći da smogne dovoljno snage da se vrati sa ivice groba. Tako će Džerom Nesbit dobiti najlepšu curu zapadno od Plate, dobiće za sebe veliki ukradeni ranč i pući će od smeha zbog toga što niko neće moći ništa da učini da ga spreči u tome.

Hep se umornim korakom uputio prema svome konju još uvek govoreći tiho, kao da je to što govori upućeno više njemu samom, nego nekom drugom, ko bi ga mogao čuti. – To znači, da će onaj hvali-

savi šerif s pravom reći svakome da je Doka Holideja oterao iz grada kao poslednju šušu.

Hep se s mukom popeo u sedlo svoje stare kobile i opuštenih ramena odjađeno pogledao u pravcu zapada. Zatim je još jednom dugo vremena oštro fiksirao Holideja, pre nego što je slegnuo ramenima, okrenuo svog konja i odjahao putem kojim je nešto ranije došao. Holidej ga je ravnodušno posmatrao kako odlazi i ako je u njegovom srcu bilo nekih osećanja, onda je to bilo zadovoljstvo što se ratosiljao starca.

Pre nego što je pošao preko vrha brdskog prevoja i nestao sa domaka pogleda, Muni se osvrnuo i doviknuo. – Ovim postupkom porušili ste u meni mnogo lepih uspomena na vas, Holideje. Smatrao sam da ste vi jedan od velikih ljudi među mizernim patuljcima ovoga sveta. Video sam vas kako hodate uspravno i gordo i rekao sam sebi da ako bih imao sina da bih želeo da bude sličan vama. – Hep je zavrteo glavom i žalosno pogledao u zemlju. – Upozorili ste me da držim jezik za zubima u vezi sa vama, Holideje. U redu, nemate potrebe da brinete. Već sam vas zaboravio, jer ste mi ovoga trenutka dokazali da pripadate onoj vrsti ljudi koje ne treba pamti.

Muni je petama poterao svog konja u trk i nestao sa vidika. Holidejev konj je pošao najpre na jednu stranu, a onda na drugu i tek posle toga ga je Holidej usmerio u pravcu suprotnog od Kreg Krika. Dok se udaljavao od svog logora, setio se nekoliko puta Džuli Dingvol i njenog oca, ali se nijednom nije setio Hepa Munija.

To njegovo razmišljanje odjednom je prekinuo odjek pucnja koji je dopirao s one strane brdskog prevoja preko koga je Muni odjahao. Holidej je okrenuo svog konja i ostao da osluškuje zamiranje revolverskog pucnja. Malo kasnije, začuo je

topot kopita jednog jedinog konja i njegove usne su se izvile u osmeh ispunjen sažaljenjem. Vraški loš planer do kraja dokazao se stari Hep, pomislio je. Zatim se okrenuo i nastavio put.

Jahao je sve dotle dok ga vrešina podnevnog sunca nije naterala da po drugi put toga dana podigne logor. Ovaj put ulogorio se na nešto višem terenu u predelu obraslom šumom. Po njegovom računu, ako je verovati onome što je saznao o Kreg Kriku, sledeći grad do koga je trebalo da stigne bio je Holou Fols, za koji se pričalo da je poslednji veliki grad pre meksikanske granice.

Zagrejao je na vatri jednu konzervu pasulja i pripremio porciju mirišljave kafe i kada se spremao da zatrpa vatru, na ogoleloj ravnici ispred njega pojavio se neki konjanik. Holidej je osetio da u njemu raste nezadovoljstvo kada je otkrio da taj konjanik koji je sledio njegov trag nije bio Hep Muni. Konjanik je dolazio lagano, osmatrao je teren ispred sebe i Dok je bio sasvim siguran da neće propustiti da primeti oblačiće dima koji su se dizali sa umirućeg vatrišta. Deset minuta kasnije jedan koščati kauboj izduženog sumornog lica pojavio se nedaleko od mesta gde je Dok logorovao. Prišavši do vatre sjahao je iz sedla lakim, skoro mahinalnim pokretom čoveka koji dve trećine dana provodi u penjanju u sedlo, jahanju i skakanju iz sedla. Pustio je da vođice uzde vise, zatim proverio tragove oko vatrišta i na kraju stao i pažljivo pogledao oko sebe.

Očigledno zadovoljan što je sam, razgrnuo je komade zemlje i peska, kojima je vatra bila zatrpana, dodao na upola ugašene ugljevlje nešto suve trave i nekoliko puta dunuo da bi ponovo raspalio vatru. Posle nekoliko trenutaka s ugašenog ugljevlja zaigrali su veseli plamičci.

Iskoristiš priliku dok je pridošlica bio zauzet raspaljivanjem vatre, Holidej mu

je prišao sa revolverom u ruci i zapitao. – Tražite nekoga?

Pridošlica je okrenuo glavu, žmireći pogledao Holideja u lice i nije pokazao ni iznenađenje niti zbunjenost zbog takvog susreta.

– Holidej? – zapitao je.

– Pa šta? – zapitao je Holidej.

– Nije me briga da li ste vi Holidej ili niste, mister. Ja vas ne poznajem i verovatno da vas nikada ne bih upoznao da nije bilo jedne slučajnosti. Tamo dalje na putu jedan stari prerijski tumaralo zamolio me je, ako dolazim ovim pravcem, da pripazim ako slučajno naidem na čoveka koji se zove Holidej; objasnio mi je da je to visok, lepo građen crnomanjasti čovek sa sivoplavim očima. – Kaubojev pogled je ponovo prešao po Holideju od glave do pete i on je klimnuo glavom. – Čini mi se da to odgovara vama, mister.

– Koji stari čovek? – zapitao je Holidej ne pokazujući raspoloženje da prihvata konverzaciju.

– Sada je taj starac već mrtav.

Kauboj je jače dunuo u ugljevlje i plamen je liznuo pored oboda njegovog prerijskog šešira. Holidej je priterao bliže svog konja.

– Kada sam ga našao, imao je tane u stomaku – nastavio je kauboj – i bio je sav presamićen i zgrčen od bolova. Nešto pre toga čuo sam pucanj i tražio sam čoveka koji je pucao, u nadi da je njegov cilj bila divljač i da ću s njim podeliti ručak. Umesto toga, naišao sam na jednog starca koji je takoreći izdisao. Nisam mogao mnogo da učinim za njega, sem da saslušam njegove poslednje reči, a to je bilo ovo što vam rekoh. Tražio je od mene da potražim Holideja i ako ga nađem da mu kažem da je neki Dolan kriv za njegovu smrt. Posle toga je izdahnuo i meni nije ostalo drugo nego da ga sahranim.

Holidej je osetio da mu je u grlu nešto

zastalo. – Je li to sve? – zapitao je s napomom.

– To je sve.

– Niste videli nikog drugog?

Kauboj je hladno odmahnuo glavom. – Nikoga.

Holidej je okrenuo konja, vratio revolver u futrolu i zaškrpio zubima. Jedino objašnjenje za Hepovu iznenađnu smrt bilo je da ga je neko pratio od grada i da ga je video kada je razgovarao s njim. Ali, zašto bi neko pucao i ubio jednog starog skitnicu, to nije mogao da razume, sem ako nekim slučajem Hep nije ukrao još jedno sedlo. No, sumnjao je da se tako nešto desilo. Muni je došao njegovim tragom i tražio ga da mu prenese poruku od Džuli Dingvol, poruku koja ja poticala od umirućeg Kirka Nesbita.

Samo pola sata pre toga ništa ne bi Holideja manje interesovalo nego neka poruka iz Kreg Krika, ali mu se nikako nije svidela pomisao da je jedan stari bazazleni prerijski tumaralo kao što je Hep, hladnokrvno ubijen s leđa. Hep doduše nije bio baš mnogo principijelan u pitanjima morala, dešavalo mu se da tu i tamo uzme nešto što nije njegovo, ali, u krajnjoj liniji, on je bio bezopasan i sem materijalne štete nikada nikome nije nanio neko zlo.

– Zahvalan sam vam za to obaveštenje, mister – rekao je Dok.

Kauboj ga je pogledao ravnodušno. – Znači da ste vi ipak Holidej? Onda znači da nema potrebe dalje da tražim.

Holidej mu nije odgovorio ništa. Okrenuo je svog konja i vratio se nazad putem kojim je pre toga došao. Kada je naišao na Munijev grob označen gomilom kamenja, zaustavio je svog konja i gledajući sa tugom to večno prebivalište starog istraživača zlata, izgovorio je samo jednu jedinu reč: Dolan.

To ime zarezao je duboko u svom sećanju, dok se vraćao do kamenite čistine.

Sjahavši i proverivši tragove na tlu, Holidej je utvrdio da je u blizini bio vezan jedan konj, a tu i tamo našao je opuške cigareta i nagorele žižice, što je ukazivalo da je čovek koji je opalio smrtonosni metak izvesno vreme čekao dolazak svoje žrtve. Vinuvši se ponovo u sedlo, Holidej je pošao pravcem koji je vodio u Kreg Krik.

*

Dingvol nije bio ništa više obradovan što ga ponovo vidi nego u prethodnim priklikama.

Holidej se napravio da nije primetio njegov natmuren pozdrav i pošto je poručio i dobio brendi, zapitao je sasvim bezazlenim glasom. – Jeste li čuli za čoveka po imenu Dolan?

Dingvol ga je pogledao ozbiljno, očima koje su odavale neprijateljski stav, pokazajući time svoje nezadovoljstvo što mu Holidej postavlja pitanje.

– Ne, nisam. Zbog čega vas to interesuje?

– Imam neku ideju da je on čovek koji je zlostavljao vašu kćer, Dingvole. A taj isti Dolan ubio je jednog starog nedužnog čoveka koji je samo nešto ranije ovoga dana ručao u vašem salunu.

– Šta... zar taj lupež...

– Taj starac nije imao nameru nikoga da pokrade kada je izgubio život. Jednostavno, bio je hladnokrvno ubijen od strane nekoga ko ga je pratio iz grada. Može biti da nije bio čovek od neke veće vrednosti i da ga niko neće žaliti, ali, treba da zapamtite jedno, Dingvole. Ja ću naći Dolana. Naći ću ga makar se pod zemljom krio. Ako hoćete da mi pomognete dobro, a ako ne, ja ću to učiniti sam.

Dingvolovo držanje se promenilo kada je čuo razlog zbog koga Holidej traži Do-

lana i sa brižnim izgledom na okruglom licu, on se nagnuo preko šanka.

– Jeste li vi videli kada se ubistvo desilo?

– Ne, samo mi se čini da sam čuo pucaj. U svakom slučaju, pre nego što je umro, Hep je razgovarao sa jednim kaubojem. A taj kauboj mi je dalje preneo njegove poslednje reči. Kratko vreme je počutao i onda dodao.

– Onda znači, rekoste da ne poznajete Tog Dolana?

Dingvol je odmahnuo glavom. Holidej se zamišljeno zagledao u svoje netaknute piće.

– Možda je Dolan jedan od Nesbitovih kauboja – rekao je Dingvol posle kraćeg ćutanja. – Koliko znam, Muni u gradu nije imao poznanika i nije se mešao sa posetiocima mog saluna. Ako je svog ubicu nazvao po imenu, onda bih smeo da se kladim da je taj ubica radio zajedno s njim na ranču.

Holidej je i sam razmišljao na sličan način. Ispraznio je svoju čašu, stavio je nazad na šank i klimnuvši Dingvolu glavom u znak pozdrava, uputio se prema stepenicama. Videvši ga kuda se uputio, Džim Dingvol je zaustio da ga pita kuda ide, ali se predomislio i pitanje je ostalo neizgovoreno.

Dok se popeo uz stepenice i pošao hodnikom dok nije stigao do niza soba gde je po Nesbitovim rečima ridokosi čovek napao Džuli Dingvol. Njegovi čvrsti koraci konačno su privukli pažnju osobe koju je želeo. Jedna vrata su se otvorila i kroz njih je izvirila Džuli vlažnih crveno obrubljenih očiju, lica bledeg i snuđenog, ali, kada je ugledala Holideja, rumenilo je jurnulo u njene obraze i oči su joj planule od unutrašnjeg zadovoljstva.

– Znači, ipak ste se vratili. Je li vas starac našao?

– Našao me je i ja sam mu rekao da me

vaš predlog ne interesuje, Džuli, ali, kada su ga ubili, ja sam promenio mišljenje.

Zaprepašćenje od saznanja da je Hep Muni mrtav, bilo je toliko da se Džuli zateturala i Holidej je morao da pruži ruku da je pridrži. Odveo ju je do kreveta i devojka se spustila na ležaj da bi se pribrala.

– Dao mi je zadatak na kome ću raditi – rekao je Dok. – Poznajete li nekog čoveka koji se zove Dolan?

Džuli je odmahнула glavom i rubom bluze obrisala oči.

– Imam ideju da je to čovek koji vas je napao – objasnio je Dok.

Džuli je zbunjeno digla glavu. – Videla sam ga sa još dvojicom drugih u trpezariji jedne noći i čula sam kako govore o tome da moraju ubiti Kirka. Ali, nisam čula njegovo ime, niti sam čula imena onih ostalih.

– Mislim da ja znam. Kako je Kirk?

Na Džuline vlažne oči navukla se senka tuge. – Vrlo loše.

– Je li svestan?

– S vremena na vreme. Bori se da istraje, ulaže mnogo snage. Pa ipak, doktor ne zna da li će izdržati.

– Je li još uvek u doktorovoj kući?

Džuli je klimnula glavom umesto odgovora. Dok se okrenuo da pođe, ali je ona naglo skočila sa kreveta i priljubila se uz njega.

– Šta se ovo događa, Dok? – zapitala je. – Zar ljudi ne mogu biti časni i poštteni? Zašto se moraju mrzeti i ubijati?

– Uglavnom zbog pohlepe – rekao je Dok Holidej. – Idem da obidem Nesbita.

– On traži pomoć, Holideje. Pomoć mu je potrebna. Potpuno je sam i ne verujem da će moći da ispliva iz onoga u šta je upao.

– Ima polubrata – podsetio je Dok. – I verenicu.

– Oni čak nisu ni izjahali da mu pođu u susret, niti da ga vide – rekla je ogorčeno.

– Može biti da ne znaju šta se dogodilo – rekao je Dok.

Džuli se nasmejala gorko. – U ovom gradu novosti se brzo šire, Holideje. Glas o njegovom dolasku i ranjavanju, morala je već stići na ranč, to je izvesno. Možda njih dvoje uopšte ne žele da ga vide, možda ne žele ni da ga čuju.

– Možda bi im čak odgovaralo da je mrtav – rekao je Dok Holidej značajno.

Na tu pomisao, Džuli je ustuknula korak.

– Zar mislite da oni... oni... oh, bože moj!

– U životu sam čuo dosta čudnih istorija – rekao je Holidej i uputio se prema vratima. Ali, pre nego što je izašao u hodnik, Džuli ga je žurno obišla i stala pred njega.

– Pomozite mu – zavapila je Džuli očajnički. – A onda se vratite. Vratite se, Dok. – Holidej je izašao i istim putem kojim je došao, vratio se kroz hodnik i niz stepenice u salun. Ali, ovaj put nije se zadržao da ispije piće, jer je ugledao šerifa Leona Koupa, koji je prolazeći pored leptirastih vrata izlédao vrlo zamišljen zbog nečega. Odnekuda je Holidej predviđao da će se uskoro Koupove brige više nego utroštrčiti.

Uputio se za njim.

VII

To poslepodne šerif Leon Koup bio je u boljem raspoloženju nego bilo kada za poslednjih nekoliko nedelja. To je pripisivao direktno činjenici što je Doka Holideja identifikovao kao čoveka koji donosi nered i neprilike i što mu je uspeo da ga otera iz grada. Za njega je bilo važno jedino da je pred građanima pokazao čvrst stav, odlučnost i autoritet.

Za sada, Nesbit nije bio u mogućnosti da pruži bilo kakvo objašnjenje o inciden-

tu u kome je ranjen, ali, pošto je Holidej prihvatio šerifov savet i napustio grad, Koup je osećao da će biti u stanju da događaje održi pod kontrolom. Pomisao koja ga je najviše uznemiravala bila je da je Holidej govorio istinu o obračunu koji se u salunu odigrao i da je prethodnog dana zabludom u ličnosti napadnut i izložen smrtnoj opasnosti.

Koup je odbacio pomisao da su tri zlikovca, učesnika u napadu na Holideja, ista ona tri čoveka, koji su igrali poker tragičnog dana kada je njihov drug ubijen i da su se sada vratili da se osвете Nesbitu za ubistvo Džina Džipsona. Šerifova osećanje nije bilo nepogrešivo, ali koliko se mogao opomenuti, čovek koga je Holidej ustrelio u salunu nije imao nikakve sličnosti sa bilo kojim od trojice igrača pokera. Jedan od trojice napadača još uvek se prikrivao posle pokušaja napada na Kirka Nesbita. Može biti da je pobegao, ali, Koup se nadao da nije.

Šišao je sa trotoara i uputio se doktorovoj kući sa namerom da još jednom poseti Nesbita i pokuša da od njega dobije opis čoveka koji je pucao na njega. S tim obaveštenjem Koup je smatrao da može uspešno dići poteru i sa nešto sreće goniti tu hulju do na kraj sveta.

– Nastavite samo kuda ste pošli, šerife.

Prepoznavši glas i ohlađen saznanjem da se Holidej vratio uprkos njegovoj izričitoj želji, Koup je naglo zastao. Okrenuo se na petama i našao se pred bezizraznim licem hrabrog pustolova.

– Sto mu gromova, Holideje, zar vam nisam rekao...

– Hep Muni je mrtav, šerife.

Holidej je nastavio hod i stigao do trotoara ispred doktorove kuće gde je sačekao da mu se pridruži šerif sav crven u licu od ljutine.

– Mrtav? Jeste li sigurni, Holideje? Ubijen u ovom gradu?

– Ne u gradu, nego na putu. Vratio sam se kad sam dobio njegovu poslednju poruku koja se tiče Nesbita, a možda i vas.

Holidej je uzeo Koupa za mišicu i povukao ga dva koraka, pre nego što se šerif otrgao iz njegove ruke. Holidej ga je hladno, bezizrazno posmatrao.

Po prvi put od kako je sreo Holideja, Koup je u njegovim očima razabrao preteći smrtonosan sjaj.

– Pođite sa mnom, ili, ako nećete, možete ostati i ovde – rekao je Holidej. – Meni je baš sasvim svejedno. Ali, ako ne pođete sa mnom, čujte me dobro. Ja u ovom gradu moram obaviti jedan određen posao i ne želim da me neki polupečeni šerif ometa u tome. Kad budem završio ono što nameravam, ja ću otići iz grada.

– Kad budete završili šta? – zapitao je Koup nastojeći da koliko god je mogao više zadrži prisustvo duha.

– Šta nameravam? Nameravam da osvetim Hepovu smrt. A za to ću potražiti čoveka koji se zove Dolan – procedio je Holidej kroz stisnute usne.

Koup se namršito. – Dolan? Ko je taj Dolan?

– Može biti da je to neki plaćeni ubica, koji u datim okolnostima igra ulogu kauboja na Nesbitovom ranču. To sada više nije ni važno. Želim da razgovoram sa Nesbitom i da s njim raščistim nekoliko stvarčica, a onda ću poći da potražim tog Dolana.

Koup je nervozno liznuo usne. – Da li vi to želite da pravdu i zakon uzmete u svoje ruke. To neću dozvoliti, jeste li shvatili?

Holidej ga je odgurnuo u stranu i čvrstim korakom prešao stazom koja je vodila do doktorove kuće. U predvorju ga je dočekao stari doktor i pošto je zapitao za Nesbita, Holidej se za doktorom uputio u zadnji deo zgrade. Kirk Nesbit je

ležao pokriven samo čistim čaršavom i njegovo lice je bilo tako beživotno i beskrvno da je pri slaboj svetlosti bilo teško razlikovati gde se zadržavao čist beli čaršav, a gde je počinjalo bledo ranjenikovo lice. Holidej je pogledao doktora.

– S vremena na vreme mu se vrati svest. Poslednji put bio je svestan pre nekoliko sati. Ako vam je važno, pokušaću da ga probudim. Ne verujem da bi mu to mnogo škodilo – rekao je starac.

– Hoće li se izvući, doktore? – zapitao je Holidej.

U međuvremenu Koup je ušao u ranjenikovu sobu i stao u blizini vrata. Ali, ostao je nepomičan na svom mestu i bez reči gledao šta Holidej radi.

Doktor Kerster je slegnuo mršavim opuštenim ramenima i bez uzrujavanja odgovorio. – Možda. Izgubio je mnogo krvi i pre nego što sam ga preuzeo, počelo je trovanje od zagađenog kuršuma. Učiniću sve što je moguće da se izvuče.

Dok su razgovarali, Nesbit je otvorio oči. Na njemu se primetilo da se uzrujao, kada je primetio da u odaji nije sam, ali se odmah opustio s olakšanjem, kada je pored postelje prepoznao Doka Holideja. Njegova leva ruka pošla je po čaršavu nekoliko santimetara prema Holideju, kao da je time hteo da ga pozove.

– Dobio sam vašu poruku, Nesbite – rekao je Holidej. – Šta ste želeli?

– Pri povratku... kući... neko je... pucao na mene. Ridokosi... opasan... snažan čovek.

– Izgleda da se taj nevaljalac vratio u grad pošto je pucao na vas – rekao je Dok. – Mora biti da je čuo da sam odjahao iz grada, pa je pošao za starim Munijem koga ste vi poslali da me vrati. Muni mi je predao vašu poruku, ali je pri povratku u grad bio ubijen.

– Kako se to moglo desiti, Holideje? –

Progundao je Koup. – Gde ste vi bili kada je Muni udešen? Jeste li se skrivali?

– Nisam bio zainteresovan da se vratim u ovaj ustajali grad, Koupe – odgovorio je Holidej na to. – Ali, kada je Muni ubijen, stvari su se izmenile i ja sam se predomislio. Kada su na njega pucali, ja nisam bio s njim.

– Ništa od svega toga... ne razumem... – rekao je Nesbit. – Oni nisu oni isti ljudi... sa kojima sam... igrao poker. Nova banda... zbog čega?

– Muni je znao ime svog ubice. Ubica se zove Dolan – rekao je Holidej. – Zna li da li možda čovek sa tim imenom bio u zatvoru sa vama?

Nesbit je jedva primetno odmahnuo glavom.

– Da li ga, možda, poznajete sa neke druge strane?

– Ne.

Holidej se udaljio od kreveta i pokretom ruke uklonio Koupa u stranu. Izvesno vreme stajao je duboko zamišljen i netremice je zurio kroz prozor, a posle izvesnog vremena okrenuo se i pogledao Nesbita.

– Vaš brat po usvojenju spandao se sa vašem verenicom, Nesbite. Mnogo ljudi, uključujući i Munija, smatra da on želi ceo ranč za sebe i naravno, tu mladu damu, umesto da je zadovoljan onim što je dobio.

Duboka bora usekla se između Nesbitovih namrštenih obrva i on je ponovo s naporom odmahnuo glavom. – Ne bi mu to vredelo sa Džejn. Ona ne bi pristala. Sem toga, ni Džerom nije kao drugi ljudi, Holideje. Grešite.

– Trojica najmljenih revolveraša poslati su da vas sačekaju u zasedi i ubiju odmah posle vašeg izlaska iz zatvora, Nesbite. Zabludom su pomešali osobe, pa su mene napali umesto vas, ali, to ništa u suštini ne menja, namera je bila ista. Zatim, pošto

su me promašili i drugom prilikom u Dingvolovom salunu i pošto sam ja uklonio i drugog člana bande, treći je, verovatno, otkrio njihovu grešku. Naš treći čovek je Dolan – nastavio je Dok – u to ne može biti sumnje. On je ubio Munija. A Muni je znao njegovo ime zato što je Dolan radio s njim na vašem ranču. Drugog objašnjenja nema.

– Radio... – Izustio je Nesbit gubeći dah.

– U ovom momentu neću nikoga direktno da optužujem, Nesbite, ali, imam određene slutnje i sumnje. Kako ja vidim stvari, najbolji način da se iz ove tragične situacije ispliva je da se istini pogleda u oči, a kada to kažem, mislim da se odjaše do vašeg ranča i da se sa vašim polubratom stvari otvoreno raščiste. Uzimam na sebe da to obavim. Povešću i Koupa sa sobom, a nas dvojica trebalo bi da budemo sposobni da stvar isteramo na čistu.

– Koliko... – koliko tražite? – pitao je Nesbit slabim glasom.

– Munijev život nema cenu – rekao je i krupnim koracima prošao pored Koupa, uputivši se prema izlazu i trotoaru. Izašavši napolje, prešao je preko ulice i nastavio dalje niz uličicu koja je vodila prema salunu. Koup je pošao za njim žureći da ga sustigne.

Holidej se zaustavio na stazi koja je vodila do gradske štale i rekao. – Bolje bi bilo da se nađete u blizini, Koupe, jer imam predosećanje da ću se uhvatiti ukoštac sa jednim važnim čovekom. Ne sviđa mi se pomisao da se desi da ga ubijem u samoodbrani, a da kasnije budem optužen za hladnokrvno neizazvano ubistvo.

– Mislite na Džeroma Nesbita? – zapitao je Koup pobledevši.

– Ko bi drugi imao neke koristi od smrti Kirka Nesbita?

– Možda Džipsonovi prijatelji nastoje da osvete smrt svog pajtaša?

– I ona partija pokera od pre pet godina takode je bila zamka, Koupe. Time što je ubio Džipsona, Nesbit je samo uspeo da produži život. Onaj ko je aranžirao njegovu smrt pretpostavljao je da će ga Džipson srediti. Srećom za Nesbita, desilo se obrnuto i on se tada izvukao. Ali, sada je ponovo na slobodi i može da traži da uzme u svoje ruke ranč sa finom zemljom, zar ne, a uz to i jednu divnu mladu ženu kao dodatak?

– Jeste li upoznali Džejn Renkin? – zapitao je Koup.

– Još ne.

– Ali nameravate – nagovestio je Koup.

Dok je pogledao prema gradskoj štali.

– Samo vi pripremite vašeg konja. Bićete mi potrebni da mi pokažete put.

– Možete vi otići do đavola, Holideje.

Holidej se na to osmehnuo lukavo. – Ako uspete da raščistite ovu zbrku, ceo grad će biti presrećan da vam liže pete, a da ne govorimo o toj šerifskoj znački. Ako ostavite meni to da raščistim, građani će početi da se pitaju kakav je to čovek i šerif, koga su izabrali?

Holidej se udaljio ostavljajući Leona Koupa da razmišlja o tome što mu je rekao. Nije smatrao da će šerifu trebati mnogo vremena da se odluči i ubrzo se pokazalo da je bio u pravu. Pola milja daleko od grada, Leon Koup ga je sustigao i uprkos gundanju i namrštenom licu, poveo ga ka Nesbitovom ranču.

*

Kada se otprilike milju daleko od Nesbitovog ranča na jednom okomitom uzvišenju pojavila grupa kauboja, Leon Koup je sedeo na konju zaklonjen lišćem

jednog granatog drveta. Dok Holidej je sedeo u sedlu na svom konju pored njega i očekivao da mu Koup izloži svoje za-
pažanje.

– To je obična grupa kaubojja, Holideje.

– Poznajete li sve?

– Sve do poslednjeg. Neki od njih su mi u prošlosti pravili neprilike i zadavali glavobolju, ali, sem toga, ništa od neke veće važnosti.

– Dolan nije među njima?

Koup je bacio kratak oštar pogled na Holideja. – Jesam li vam rekao, sto mu muka...

– A je li Džerom Nesbit tu?

– Nije ni on. Uostalom, Nesbit obično i ne jaše sa svojim ljudima. Gutanje prašine nije njegovo omiljeno zadovoljstvo.

– Ne volite tog čoveka?

– On je uobraženi nevaljalac.

– Jeste li vi bili taj, koji je otkrio da je on pokušao da podmiti svedoke na Nesbitovom suđenju?

Setivši se tih događaja, Koup je osetio da ga obuzima plima ponosa. – Naravno, da sam bio ja.

– Kako ste to otkrili?

– Pa, lako. Pohvatao sam konac po konac.

Holidej je šakom pritisnuo nozdrve svog konja da bi ga umirio, jer je konj pokazivao želju da frkne.

– Koupe, nisam vas ocenio kao najinteligentnijeg šerifa u ovim krajevima...

– Sto mu gromova, Holideje, šta vi uobražavate...

– Ali – nastavio je Holidej ne obraćajući pažnju na šerifovu upadnicu – smeo bih da garantujem celom svetu da ste častan i pošten čovek, čak toliko da je to već glupo. Nastojite da vaš posao obavite čak i preko maksimuma vaših mogućnosti. No ipak, recite iskreno šta mislite, da li bi jedan inteligentan oštrouman čovek kao što

je Džerom Nesbit, mogao doći do svedoka i podmititi ih, a da vi to ne znate?

Koup se ljutito zagleda u njega. – Ja sam našao šta on namerava i sprečio sam ga. Nije me se ticalo da li je Kirk Nesbit njegov polubrat ili nije.

– Možda je on namerno dopustio da vi nanjušite šta je njegova namera – izložio je Holidej svoje mišljenje. – To bi ga proslavilo na neki način. Ostavilo bi u očima građana utisak da je dobar brat, a što je još važnije, taj utisak bi stvorio i kod svog polubrata, zar ne? Ako je to tako, taj njegov postupak bi mu onda dao odrešene ruke u vođenju ranča i omogućio bi mu da verenicu svog brata ima pored sebe, a da niko ne posumnja u njegovu korektnost i ispravnost. Niko živi, a najmanje njegov polubrat ne bi imao razloga da bude sumnjičav.

Koup ga je pogledao zablenuto. – Zar mislite...?

– To je samo jedna pretpostavka sa moje strane, Koupe. Ali, za sada ne postoje nikakve činjenice ili indicije, sem običnih sumnji. Hajde da porazgovaramo malo s onim ljudima tamo.

Holidej je izjahao iz zaklona od drveća, a Koup je žurno poterao svog konja za njegovim. Čim su ih Nesbitovi kauboji spazili, zategli su vođice i okupili u gomili. Koup je upozorio Holideja da razgovor prepusti njemu, pa su tako njih dvojica pošli kaubojima u susret.

Posle nekoliko trenutaka oštrog odme-
ravanja, šerif je ozbiljnog izraza lica progovorio. – Ovde sam po službenom poslu, momci, i tražim od vas svu moguću saradnju koju mogu dobiti.

Kauboji su između sebe izmenjali bezbrižne poglede, ali sva njihova pažnja bila je koncentrisana na Holideja, a šerifa kao da nisu primećivali niti čuli.

– Kao prvo, da vam kažem da tražim čoveka koji se zove Dolan.

Kauboji su ponovo izmenjali poglede, ali nijedan od njih nije prozborio ni reč odgovora.

– To je jedan visok snažan čovek ride kose i ridih bakenbarda – rekao je Holidej. – Vrlo je spretan u rukovanju revolverom, naročito kad je u busiji.

Te reči su kod nekih kaubojja izazvale mrštenje, a kod drugih duboko interesovanje. Koup je bacio brz pogled prema Holideju, ali nije rekao ništa. Holidej je zanemario šerifovo negodovanje i poterao svog konja bliže do kaubojja. – Jedan star čovek po imenu Hep Muni doneдавно je radio sa vama. Dolan ga je hladnokrvno ubio. To je tačno i nema nikakve zabune o identitetu ubice.

– Stanite malo Holideje – umešao se sada Koup. – Ja vodim ovu stvar. Do sada još niko nije pružio siguran dokaz o tome ko je ubio Hepa, već postoje samo glasi-ne.

– Poslednjim rečima, dok je umirao od rane, Hep je Dolana označio kao ubicu. Za mene lično to je više nego dovoljno.

– Stari Muni – rekao je jedan kauboj. – Sto mu gromova, to mi se ne sviđa, mada nisam mnogo iznenađen. Kako je radio, bilo je jasno da put kojim ide neće biti lak.

Holidej je pažljivo zagledao tog čoveka. Bio je to jedan koščat čovek kome je šljampavi šešir sa širokim obodom bacao senku na lice boje mahagonija, koje je dobio hiljadama časova izložen sunčevim zracima.

– Poznaješ Dolana? – zapitao je Holidej.

Kauboj nije odgovorio ništa.

Ne gubeći hrabrost, Holidej je dodao. – Dolan je jahao sa dvojicom pajtaša isto tako opasnih i bezobzirnih kao on sam. Njih trojica utrošili su mnogo vremena pokušavajući da likvidiraju Kirka Nesbita. Verovatno da ste do sada čuli da je posle odležanih pet godina, Kirk Nesbit izašao

iz zatvora. Ono što možda ne znate je činjenica da je u ovom momentu Kirk na samrti, pošto je bio meta nekog ubice iz zasede na putu od grada prema ovom ranču.

Među kaubojima je nastalo mrmljanje i nerazgovetan žagor, koji je Holidej prekinuo rečima. – Dolan je ubio Hepa Munija i, kako ja smatram, pucao na Kirka Nesbita, koji je, takođe, isto što i mrtav. Prema tome, prirodno je da bismo hteli da ga uhvatimo.

– Za ljubav starog Hepa nadam se da ćete uhvatiti tog Dolana, Holideje – umešao se sada drugi kauboj, pučkajući na nagorelu drvenu lulu.

– Možete li vi tome pomoći?

– Koliko vidim, ne mogu. – Pogledao je ostale i kada niko od njih nije rekao ništa na njegovu primedbu, stari kauboj je odmahnuo glavom i rekao tužnim glasom. – Motrićemo koliko možemo, ne bismo li ugledali čoveka koji odgovara vašem opisu. Ali, šta to vredi, mi u grad ne odlazimo češće nego jedanput, i to pri kraju meseca.

– To znači da ga niste zapazili na ranču? – zapitao je Holidej. Za to vreme, Koup se vrteo u sedlu nastojeći da ugrabi trenutak da se umeša u razgovor.

– Ne, koliko mogu da se setim, nikada se neko s tim imenom nije pojavio – rekao je čovek sa lulom.

Holidej se zagledao u jabuku na sedlu, osećajući da ga trag kojim je pošao nije odveo nikuda.

– Pa dobro, kad je tako. Hvala vam za vreme koje ste izgubili – rekao je Dok.

Koup se isprsiu u sedlu i tiho promrmljao. – mogao sam već unapred da vam kažem da neće biti uspeha, Holideje, tražili ste mačku na pogrešnom drvetu. Džerom Nesbit je možda uobraženi bezobraznik, ali na mene nije ostavio utisak potajnog ubice.

– Na kocki su veliki ranč, velike pare i divna žena. Mogao je najmiti revolveraše da obave posao.

Tada se iza grupe kauboja začuo nečiji glas. – Hej, čekajte malo. – Kauboj se probio između svojih drugova i ozbiljnog izraza lica zagledao se Holideju u oči. – Najmljane revolveraše, kažete? Revolveraše, koje je najmio Džerom Nesbit?

– Možda – smelo je potvrdio Dok.

Čovek koji se provukao kroz grupu svojih drugova bio je debeljuškast sa licem okruglim kao pun mesec. On se zagledao zamišljen u trojicu pored sebe, a zatim se osvrnuo prema četvrtom u pozadini. – Luk, nismo li mi pre neki dan videli trojicu tipova opasnog izgleda, kada su jedne noći izašli iz Nesbitove kuće?

– Trojicu, da – čuo se odgovor.

Debeljuškasti se ponovo obratio Holideju. – Luk je bio izgubio jedno štene od njegove kučke. Mislili smo da je moglo odlutati samo u pravcu glavne ranč kuće, jer je tamo obično odlazilo privučeno mirisom. Pošao je da ga potraži, a ja sam pošao da mu pomognem. Tako smo, slučajno, ugledali da se trojica tipova na sporedan izlaz udaljavaju iz kuće. Džerom Nesbit je bio s njima i čuli smo ga kad im se u nekoliko mahova obratio.

Holidej je pogledao Koupa koji je prasnio kratko. – Šta vredi, to ne dokazuje ništa, Holideje. Većina ljudi bi se mogla tako ponašati, zar ne, bez obzira kakav posao je u pitanju i kakvi su ljudi koji rade za njega. Činjenica je da je Nesbit oprezan čovek.

– Lukav, lukav kao zmija – rekao je Luk. – Tip zaudara na prevaru. Sećam se dobro toga, jer je trebalo da prođe samo još dva dana do vikenda, a taj vikend je bio pre nedelju dana. To označava i vreme kada smo ih videli.

Holidej je klimnuo glavom u znak zah-

valnosti, a onda poterao svog konja do Koupovog. – Trojica – rekao je. – Posetili su ranč kasno noću, šunjajući se da ih niko ne bi video, a imali su da ispune neki zadatak. I vreme se poklapa, jer je otprilike pre nedelju dana Džuli Dingvol slučajno čula kada su trojica lupeža razgovarali o tome da na svaki način moraju ubiti Kirka. Jedan od njih bio je ridokos.

Koup se namrštio. Pogledao je mrgodno Luka i debeljuškastog kauboja, a onda okrenuo svog konja.

Holidej je mahnuo rukom kaubojima u znak pozdrava i dodao pre nego što je petama poterao konja u trk. – Makar kakav posao da ste imali za danas, postarajte se da taj posao traje što duže.

Zatim se uputio preko ravne prerije prema nizu malih brežuljaka iza koga se, kako mu je Koup rekao, skrivala Nesbitova ranč kuća. Jahao je brzo, ostavivši šerifa za dve-tri konjske dužine iza sebe, ali, kada je stigao do poslednjeg uzvišenja i pod sobom ugledao ranč kuću, zategao je vodice i sačekao da ga šerif stigne.

Gledajući prema kući, Holidej je rekao. – Kako ja vidim stvari, Koupe, Džerom Nesbit je udesio i onaj događaj od pre pet godina. On je aranžirao da Kirk zapadne u gužvu sa kockarima. Nisam siguran kakav je rezultat očekivao da postigne u toj partiji pokera i možda nije bio zadovoljan samo time što je Kirk otišao u zatvor.

– Vi sanjate, Holideje – promrmljao je Koup negodujući.

– Mislím, takođe, da je igrao igru kada je javno pokušavao da podmiti svedoke, koji su svedočili na sudu. Možda je znao da neće prihvatiti mito, a može biti da je čak znao i zašto neće.

– Kako bi to moglo biti? – zapitao je Koup tmurno.

– Zato što ih je on najmio da obave posao za njega.

Koup je opsovao žestoko. – Nema dokaza...

– Kada je bio u zatvoru, Kirk je svom sobnom kolegi ispričao da je u zatvoru zbog toga što je ubio čoveka koji se zvao Džin Džipson i da ga je ubio zbog varanja na kartama. Ispostavilo se da taj njegov cimer poznaje Džipsona i taj se kleo da niko, a naročito ne čovek amater kao Nesbit ne bi mogao uhvatiti Džipsona u varanju ako Džipson, i tu je poenta njihovog razgovora, nije želeo da bude uhvaćen.

Koup ga je pogledao zgranuto.

Holidej je nastavio, pričajući lagano i smireno, kao da sad još uvek proračunava i premišlja da li je tačno ono što govori. – Ti svedoci su, verovatno uz veliku nagradu, poslani da zauvek nestanu sa teritorije Kreg Krika. Posle pet godina, kada je Kirk trebalo da izađe iz zatvora, Džerom Nesbit je najmio drugu trojku sa zadatkom da ga ubije pri povratku kući. Slučajem sam ja tada naišao i malo im komplikovao život.

Holidej je napravio dužu pauzu, da bi video kakav efekat su na šerifa ostavile njegove reči, a onda je rekao. – Pošto se oslobodio Hepa Munija i pošto je Nesbit bio na samrti, Dolan se udaljio sa mesta zločina. Verovatno je odjahao da naredbodavcu podnese izveštaj.

– Da podnese izveštaj naredbodavcu? Džeromu Nesbitu? – zapitao je Koup začuđeno.

– To ćemo uskoro proveriti, šerife, zato smo i pošli.

Koup se nervozno promeškolio u sedlu i liznuo usne. – Ako otvoreno pridemo i optužimo Džeroma Nesbita, on će nam se ili nasmejati u lice ili će narediti Dolanu da nas pobije.

– Ako je pretpostavka da će se taj događaj tako odigrati, ja ću biti spreman – rekao je Holidej poteravši svog konja niz

padinu prema zadnjoj strani Nesbitove ranč kuće.

VIII

Zaustavili su konje ispod drveća pozadi kuće. Na predsmirajskom suncu grane drveća prstasto su pružale svoje dugačke senke prema zadnjem delu kuće i Holidej je dao Koupu znak da će tu pričekati. Koup se nije usprotivio, jer je iz svog kratkog poznanstva sa pustolovom naučio da on zna šta radi. Ostali su da bez pokreta sede u sedlu, a šerif je sve vreme izgledao tako bedno i ojađeno, s izrazom lica kao da će tog trenutka svet prestati da postoji, da ga je Holideju bilo skoro žao.

Prošlo je petnaestak minuta i sunce je zašlo iza horizonta, ostavljajući proplanak u sivkastoj svetlosti smiraja dana, kada se Holidej obratio Koupu. – Vratite se do vrha padine, a onda pojašite niz brdo prema glavnom ulazu u kuću, ali tako da vas iz kuće mogu videti.

– Pa da dobijem metak u čelo? Za kakvu me vi budalu smatrate?

– Džerom Nesbit nema razloga da sumnja da je neko prozreo njegovu igru, šerife – umirio ga je Dok. – A ako vam treba neki izgovor što ste došli, možete jednostavno reći da ste mislili da će ga interesovati da je njegov polubrat izašao iz zatvora, ali da je na samrti od rane koju je zaradio od nekog nepoznatog lupeža iz zasede. Možete dodati da Kirk želi da ga vidi. To će biti i najsumnjivijem čoveku objašnjenje za vašu posetu.

– Neće nasesti na tu priču – rekao je šerif svoje mišljenje.

– A zašto ne bi? ako je Dolan u blizini i ako ga je obavestio šta je učinio, Nesbit

će logično očekivati da neko dođe iz grada i obavesti ga.

Koup se nasmejavao jetko. – Do đavola s tim, Holideje, vi niste baš mnogo inteligentni. Ako se Dolan vratio, onda Nesbit već zna šta se desilo sa njegovim polubratom, zar ne? Zar ne bi bilo logično, ako hoće da prikrije tragove i otkloni svaku sumnju od sebe, da se već uputio u grad da vidi svog polubrata?

Holidej je odlučno odmahnuo glavom. – Baš naprotiv. Razmišljajte malo, šerife. Ko bi mu drugi rekao za Kirka ako ne Dolan. Prema tome, moraće da se pravi da ništa ne zna ili će otkriti da poznaje Dolana, a to bi već bilo jasno šta znači.

Leon Koup se zamislio ali nije izgledao da je sasvim ubeđen Holidejevom logikom. Zapitao je. – A šta ćete vi za to vreme raditi, Holideje? Ja idem mačku na rupe, a vi?

– Dok iz kuće budu posmatrali vas, neće posmatrati mene. Imaću određene ruke za akciju.

Koup se počeo poigravati kajasima uzde i na kraju je napravio grimasu koja je trebalo da iskaže negodovanje, ustezanje, ljutnju i strah. – Znaite šta, biću đavolski zadovoljan kad vam budem video leđa, Holideje. Ipak, upozoravam vas da pazite šta radite. Ako slučajno pripucate na Džeroma Nesbita pre nego što on prvi potegne oružje, znajte da ću se postarati da budete obešeni.

– Slažem se – promrmljao je Dok.

Pošto se namestio udobnije u sedlu, Koup je odjahao malo nazad, koristeći šumu kao zaklon od pogleda iz kuće, stigao do vrha padine i onda se uputio nizbrdo prema prednjoj strani kuće. Nalazio se već na čistini i lagano se približavao kući, kada je Dok čuo da su se neka vrata s treskom zatvorila kao da ih je vetar zalupio. Pretpostavio je da je to neko u kući pošao prema glavnim vratima i zaključio

je da je momenat pogodan. Ostavio je svog konja kod poslednjeg drveta i izjurivši iz zaklona, potrčao prema zadnjoj strani kuće. Kada je stigao do nje, a da niko nije dao znaka da je primećen i začuo da neko izgovara Koupovo ime, preskočio je ogradu verande i na zadnja vrata nečujno se uvukao u kuću.

Tek što je načinio tri koraka kroz uzani hodnik, začuo je neki sanjiv ženski glas. – Jesi li ti to Džerome?

Glas je dopirao iz sobe sasvim na kraju hodnika. Dok je stavio ruku na dršku revolvera i nečujnim korakom se uputio prema vratima. Našavši ih otvorena, zakoračio je u sobu i ugledao jednu prostranu postelju i par sanjalačkih očiju koje su ga netremice gledale s andeoski lepog lica uokvirenog raskošnom tamnom kosom. Mlada žena je ležala u postelji i osmehivala se. Posteljni čaršav pokrivač joj je sa donji deo obnaženih grudi.

Kada je pred sobom ugledala nepoznato lice, trgla je pokrivač naviše i osmeh joj je zamro na usnama. – Ko ste vi? Šta tražite ovde? – zapitala je zbunjeno.

Holidej je primetio da je žena na ivici panike i da bi je sprečio da digne uzbunu izvukao je revolver.

To je kod žene izazvalo još veći strah i ona je povikala. – Izlazite oдавде!

– Budite mirni – rekao je Holidej mirnim, zapovedničkim glasom, ali njegov glas nije imao uobičajeni efekat. Iznenadenje i strah su bili suviše veliki da bi dali mogućnost razumu.

– Od toga nema ništa – dobacila je ona besno i zaustila da krikne. Ali, Holidej joj je u jednom skoku priskočio i stavio joj šaku na usta. Ona je počela žestoko da se bacaka nogama i pokrivač je skliznuo sa nje na ivicu kreveta, otkrivši prelepo telo, skladno i izazovno u svojoj nagoti.

Uneo joj se licem u lice i pre nego što je uklonio ruku sa njenih usta, dodao

istim onim čvrstim i zapovedničkim glasom.

– Niko vam ništa neće učiniti, mis Renkin. Nisam ovde došao zbog vas.

Sada već više uplašena nego zaprepašćena, Džejn Renkin je privukla pokrivač do grla i oprezno se udaljila od ivice kreveta. Lice joj je bilo blede, a usne su joj podrhtavale kao da će zaplakati.

– Šta... šta želite?

– Ja se zovem Holidej – rekao joj je Dok. – Sticanjem okolnosti radim za vašeg verenika.

– Holidej! – To ime se kao prigušeno stenjanje otelo sa njenih lepih usana. Skočila je sa kreveta i brzo omotala čaršav oko sebe. Onako bosonoga potrčala je prema vratima dozivajući piskavim glasom Džeroma Nesbita. Holidej je sada bio uveren u ono što je samo naslućivao. Sama činjenica da je Džejn Renkin znala njegovo ime, nepobitno je potvrđivala da su oboje, i ona i Džerom, vrlo dobro obavesteni o nedavnim događajima u okolini Kreg Krika.

Pustio je da trčeći odjuri kroz kuću, a on sam vratio se istim putem do zadnje verande. Tek što je za sobom zatvorio vrata, kroz kuću je odjednom odjeknuo neki snažan muški glas.

– Šta je Džejn? Šta se desilo?

– Holidej! – začuo se odgovor. – On je ovde, u kući!

Holidej je gipkim, nečujnim korakom prešao preko verande i uputio se pored kuće. Unutra je čuo bat nečijih teških koraka, a onda i škripanje šarki na vratima. Nastavio je da hoda i stigavši do ugla prednje strane ugledao čoveka riđe kose i ridih bakenbarada, kako prilazi šerifu Kopu, koji je stajao kao oduzet, usta otvorenih od iznenađenja.

Koup je ugledao Holideja i dreknuo. – Bestraga vam glava, Holideje, šta ste to naumili?

Holidej je izašao iza ugla i potegao revolver. Kada ga je ugledao, ridokosi čovek je zastao u mestu, zarežao kroz zube neku gadnu psovku i ispalio hitac iz revólvera koji je već držao u ruci. Verovatno da je Holidejeva pojava spasla Koupu život, jer je, skrenuvši za sekund pogled prema Holideju, ridokosi promašio cilj. Tane je zviznulo kroz vazduh i Koup je potegao revolver i skočio glavačke u stranu. Još uvek je bio u skoku, kada je Dolan ustuknuo još uvek pucajući. Jedan od nasumice ispaljenih hitaca okrznuo je Koup po butini i on je pao na zemlju, otkotrljao se i onda ponovo skočio na noge.

– Za ime božije, Koupe – povikao je Dok – bežite odavde!

Ako je čuo upozorenje, Koup na njega nije obratio pažnju. Kada je ustao na noge i kada je osetio bol u butini, prodorno je jauknuo i ispalio tri metka prema Dolanu, ali, tanad su odletela visoko u nebo. Dok je nezadovoljno zaškripao zubima i nastavio da hoda ispred fasade kuća, nastojeći da Dolana uhvati na nišan.

Ali, Dolan je posle pretrčanih dvadesetak metara potegao drugi revolver i ispraznio ga prema Holideju. Holidej, međutim, nije odgovorio na paljbu, znajući da bi bilo mnogo bolje kad bi Dolana uhvatio živog.

U tom trenutku, začuo se nečiji glas. – Šta se to, dodavola, događa?

Holidej se okrenuo kao ošinit i našao se pred visokim čovekom glatko zalizane kose i tankih crnih brkova, koji je sa revolverom u ruci stajao na verandi.

Holidej je odgovorio čvrstim glasom. – Vaš plaćenik je do sada napravio veliku zbrku, Nesbite, zbrku koja obojicu može da vas odvede na vešala.

Džerom Nesbit se mračno namrštio i lice mu se izobličilo. Dolan se, međutim, dao u beg prema štali i, pošto se u žurbi dva puta spotakao, nestao je sa domašaja

pogleda. Holidej je zakoračio da potrči za njim, ali Koup je već bio na nogama i iz sve snage glasno proklinjao.

– Nazad, Holideje. Odsada ja preuzimam stvar u svoje ruke – povikao je.

Holidej je učinio nekoliko koraka prema štali, ali je zastao kad je pogledao u pravcu Džeroma Nesbita. U crnim očima visokog rančera ugledao je neizmernu mržnju. Nesbit ga je držao na nišanu, spreman da opali i Holidej je procenio da bi on to jedva dočekao.

– Na vašem mestu, ja bih učinio ono što vam je šerif rekao, mister – izustio je.

– Znae moje ime, zašto me oslovljavate sa „mister“? – primetio je Dok.

– Nikada vas u životu nisam video – rekao je Nesbit. – Ali, časna reč, ne sviđaju mi se ni vaš izgled, ni vaše ponašanje i neću dopustiti da upadate u moju kuću, terorišete žene, niti da pucate na mom ranču.

– Džejn Renkin me poznaje – rekao je Dok Holidej provokativno.

Nesbit je zamišljeno zagrizao donju usnu i slegnuo ramenima. Zatim je ponovo odmahnuo glavom. – Ne poznajem nijednog čoveka sa vašim imenom, i ako vaši rođaci prave takve neukusne ispade kao vi, Holideje, nemam želju da ih upoznam. A sada lepo učinite ono što vam je šerif rekao i odbacite revolver.

Holidej je pogledao Koupa, koji mu je šepajući prilazio s druge strane. Dolan se nije čuo ni da je živ. U tome su se vrata iza Nesbita otvorila i na verandu je izašla Džejn Renkin odevena u prikladnu domaću haljinu. I bez šminke i uprkos nedostatku vremena da uredi svoj izgled, Džejn Renkin je izgledala zavodljivo.

Pogledala je Holideja u oči i nasuprot vrištećoj i režećoj tigrici od žene kakvu je maločas upoznao, izgledala je spokojna i pribrana.

Nesbit je pokazao revolverom prema

Holideju. – Ovaj provalnik kaže da ga poznaješ, Džejn. Je li to tačno?

Džejn Renkin se osmehnula ljupko. – Nikada ga u životu nisam videla. Ko je on, neki begunac sa vešala?

Nesbit se nasmejao na njenu dosetku i pogledao Koupa, koji se zaustavio kod stepenica verande.

– Hoću objašnjenje Koupe i za vas bi bilo najbolje da to objašnjenje bude ubedljivo.

Koup se počeo po potiljku i iskolačnim očima pogledao Doka.

– Nagovorio me je da dođemo ovamo, mister Nesbit. Izneo je optužbe protiv vas.

– Optužbe? – zapitao je Nesbit glumeći iznenađenje. – Jesam li ukrao njegovog konja ili učinio nešto slično tome? – Osmehnulo se i kada je Džejn Renkin zakoračila da mu se približi, on se udaljio. Holidej je zapazio da je taj njegov gest iznenadio i zbunio lepu ženu. No, ostala je iza Nesbita i uzevši češalj iz džepa, počela da se češlja.

– Ne, ne to. Izgleda da je neko dva puta pucao na Holideja i on smatra da iza toga stojite vi – izustio je Koup.

Nesbit se skoro zagrcnuo. – Ja? Pucao na njega?

– Ne bukvalno vi, nego neko koga ste vi najmili, mister Nesbite.

– Hoćete da kažete da sam najmio plaćene ubice, Koupe? – zapitao je Nesbit, ovaj put sa više oštine u glasu.

– Ne kažem to ja, mister Nesbite. To je tvrdio Holidej.

Nesbit se okrenuo i zagledao u Holideja. – Možda ćete moći da objasnite, Holideje, otkuda vam hrabrost za takvu optužbu i zašto ste, bez obzira na vaše zamišljenje, upali u moju kuću, napali moju gošću i od sebe napravili napast.

– Gošću? – zapitao je Dok sarkastično.

Nesbit je izvio usne i bes mu je kresnuo u očima. Koup ih je sa strane posmatrao

i češao se po šaci suvoj od nervoze. – Ne-ka vas davo nosi, Holideje. Neću da imam nikakve veze sa vašim uvredljivim sugestijama.

– Govorim u ime vašeg polubrata – rekao je Holidej uzmičući pred direktnom konfrontacijom. – Za slučaj da vam to nije poznato, on je pogođen iz zasede i sada leži na smrtni u doktorovoj kući.

– Nastupate u Kirkovo ime? – promrmlija je Nesbit. – A dokle se protežu vaša ovlašćenja.

– Prihvatio sam se da nađem čoveka koji ga je ustrelio. Čovek koga tražim opasan je kao ranjeni medved. Može biti da je takav zato što je izgubio dvojicu pajtaša... otišli su na drugi svet sa mojim mecima u telu. – Kada je Nesbit otvorio usta da nešto kaže, Holidej ga je presekao. – To je isti čovek koji je malo pre pokušao da ubije šerifa.

– Ko je onda taj? – zapitao je Nesbit.

– Ne znate? – rekao je Dok sa nevericom.

– Naravno da ne znam, ali časna reč, doznaću. Imate li dokaz da je taj čovek pokušao da ubije Kirka?

– Kirk ga je jasno video i izjavio je da je na njega pucao čovek ride kose i sa ridim bakenbardima. Tome treba dodati činjenicu da je i Hep Muri pre smrti izjavio da je ubica čovek po imenu Dolan. I on je dao isti opis kao Kirk.

Nesbit se ispravio i počeo vrteti glavom.

– Ali, to je apsurdno – procedio je kroz zube. – Kirk je bio u zatvoru pet godina i očekivali smo ga da se vrati kući.

– Zašto ste čekali? – zapitao je Dok. – Zašto niste pitali da ga dočekate? To naročito važi za mis Renkin koja ga je, kako sam čuo, toliko dugo čekala da se vrati, ili se pretvarala da ga čeka.

Džejn je prkosno digla glavu i u njenim crnim očima planula je ljutina. – Svinjo –

povikala je. – Šta vam daje za pravo da tako govorite?

– Ja ću to srediti, Džejn – umešao se Nesbit. – Sačekaj unutra. – No, pošto Džejn nije pokazala da namerava da se udalji, dodao je. – Ili, još bolje, idi obuci se za grad. Čim završim s ovom huljom idemo u grad da posetimo Kirka.

Džejn se i dalje ustezala da posluša, ali je Nesbitov gnevan pogled naterao da popusti i ona je ušla u kuću.

Kada su se vrata iza nje zatvorila, Dže-rom Nesbit je prišao do ograde verande, sve vreme držeći revolver naperen na Holideja. Još jednom je šerif Leon Koup osetio da ga hvata nervoza, zbog nedoumice šta da učini za slučaj da Nesbit hladnokrvno ubije Holideja.

– U redu, Holideje, hajde da završimo ovoj incident. Prvo, upali ste nepozvani na moje imanje...

– Vaše i vašeg polubrata – popravio je Dok.

Hladan, ubilački sjaj zabeleo se u Nesbitovim očima i stisak ruke oko družke revolvera postao je tako jak, da su mu zglobovi na prstima iskočili.

– U toku tog neovlašćenog upada napali ste moju gošću...

– Nisam je povredio – odgovorio je Dok mirno.

– Vrištala je, zar ne? I Koup je to čuo. – Digao je cev revolvera prema Holidejevom srcu. – Prema tome, mislim da imam puno pravo da vas ubijem kao psa.

– Ovako? Ne pruživši mi šansu? – zapitao je Holidej bez trunke uzbuđenja.

Nesbit je ozbiljnog lica klimnuo glavom. – Ako bude potrebno. Na mom imanju ne odgovaram nikome i ni po kakvom zakonu, sem mom sopstvenom. Koup se slaže s tim, je li tako, Koupe?

Leon Koup je nervozno liznuo suve usne. Padao je mrak i sa dosta napora je razaznavao lica dvojice sagovornika.

– Zakon je zakon i on važi svuda – promucio je najzad.

– Ne, ovde ne važi, Koupe – ponovio je Nesbit naglašavajući svaku reč. – Ali, ne brinite se, ja nisam ubica niti imam potrebu da pribegavam najmljenim ubicama. Ako je moj polubrat teško ranjen ja, naravno, želim da ga vidim i da se postaram da dobije najbolju moguću negu. U međuvremenu, tražim od vas da ovu skitnicu udaljite sa mog ranča i da pripazite da ostane što dalje.

– A šta ćemo sa Dolanom? – zapitao je Dok.

– Kako to šta ćemo? – odvratio je Nesbit.

– Ako ne pripada ranču, onda znači da je i on neovlašćeno ušao na imanje – podsetio ga je Dok. – Sem toga, pucao je na šerifa i ranio ga. Zar ga nećete izručiti vlastima da odgovara za zločin koji je učinio?

– Ako ga uhvatim, on je mrtav čovek! – zakleo se Koup, ali ni Holidej ni Nesbit nisu obratili pažnju na njegove reči. Dvojica protivnika su netremice zurili jedan u drugoga i napetost je rasla.

Mrtav čvor je najzad presekao Nesbit, okrenuvši glavu prema štali. – Ponavljam da ga ne poznajem. Sigurno je da ne radi za mene.

– Onda nemate ništa protiv da ga potražim? – zapitao je Holidej.

Nesbit je zažmirio. – Naravno da nemam ništa protiv, ali, potražite ga negde na drugom mestu. Jasno je da je pobegao.

– Nisam čuo topot kopita.

Koup se okrenuo oslonjen na zdravu nogu i zabuljio se prema štali. – Neka me vrag nosi, ako sam i ja čuo. – Izvukao je revolver. – Mislim da bi sva trojica trebalo da pođemo i da ga uhvatimo.

Holidej je izvadio revolver iz futrole. – Pokušaću da privučem njegovu vatru,

šerife. Mislite li da ćete moći da zadete iza štale?

To je Koupu odgovaralo i on je žurno potvrdno klimnuo glavom.

Kada se on udaljio, Nesbit je prišao Holideju i rekao. – Poći ću sa vama, Holideje. Ne odobravam prolivanje krvi na mom ranču, ali ako se bude suprotstavio oružjem, onda je sam kriv.

– Više bih voleo da ga uhvatim živog – rekao je Dok.

– Zar čoveka koji je pokušao da ubije šerifa? – zapitao je Nesbit. – Ne verujem da će to ići.

– Mislim da вреди pokušati – rekao je Dok.

Holidej se okrenuo i uputio se pravo prema štali. Nalazio se na pedesetak metara daleko od štale, kada je odjeknuo prvi pucanj. Ubicu iz zasede je uhvatila panika i on je pripucio mnogo ranije.

Krenuvši iz mesta u trk, Holidej je desetak metara jurio pravo napred, pre nego što je naglo skrenuo nadesno. I drugi metak je zviznuo pored njega. Iza sebe čuo je Nesbita, koji je, takođe, trčao delimično zaklonjen Dokovim telom. I treći hitac je odjeknuo i Dok se bacio na zemlju ostavljajući Nesbita otkrivenog i zato pogodnog za gađanje. Ali, ubica očigledno nije imao nameru da cilja na rančera. Četvrti metak se zario samo nekoliko santimetara daleko od Dokove glave.

Zadovoljan donekle što pred sobom ima jasnu situaciju, Holidej je skočio na noge, potrčao nekoliko metara u jednom pravcu, a onda ponovo promenio pravac. Nesbit je već bio stigao na dvadesetak metara od ulaza u štalu i Dok mu je doviknuo. – Pazite, Nesbite!

Izgleda da Džerom Nesbit nije čuo upozorenje. Na desnoj strani štale pojavio se Leon Koup, držeći revolver okrenut uvis, lica okupanog potocima znoja. Kada je vi-

deo Holideja da trči u pravcu njega, šerif se sagnuo i izmakao pogledu, baš kad je još jedan hitac planuo i tane se zarilo u zid štale. Koupov krik straha prigušio je prasak brze revolverске paljbe, kada je Džerom Nesbit kroz otvorene vratnice utrčao u štalu.

Holidej se na petama okrenuo i doviknuo Koupu da ga prati, a sam je pošao duž zida štale, pazeći da stalno ostane u senci. Nalazio se na nekoliko metara daleko od velikih duplih vrata, kada je iz mraka štale izašao čovek pucajući iz pištolja. Holidej se bacio u stranu i dva metka su mu prošle pored glave. Odmah zatim, napadač je utrčao nazad u štalu, a istovremeno je šepajući prišao i Koup. Holidej ga je pritisnuo rukom uz zid, gde je bezbednost od hitaca bila veća.

– Štitite me i držite oči dobro otvorene – rekao je Dok stiskajući vilice.

– Nesbit će to srediti – požurio je Koup.

Holidej nije obratio pažnju na njegovu opasku i onoliko brzo, koliko su ga noge nosile, projurio je kroz otvor vrata. Njegovu akciju propratila je žestoka vatra iz revolvera, ali ovoga puta s obe strane vrata. Nastavio je da trči u mrak dok nije stigao do jasala. Bacivši se pod jasje, priljubio se uz slamom pokriven zemljani pod i počeo da puni revolver.

Prošao je skoro pun minut pre nego što je neki glas doviknuo. – Holideje, ostanite gde ste. Ukebali smo ga!

Glas je dolazio sa one strane odakle su ispaljeni poslednji hici. Na levoj starni začuli su se prigušeni koraci, praćeni serijom pucnjeva sa desne strane. Iz dubine mraka začuo se bolan jauk a onda ljut optužujući krik.

– Do đavola, Nesbite, to sam ja ovde! – Reči je propratila nova serija pucnjeva sa druge strane, a onda je iz tame teturajući izašao Dolan i saplićući se pošao prema

vratima. Pri nešto boljoj svetlosti koja je još uvek vladala napolju, njegova se silueta jasno ocrtavala na otvoru vrata. To je trajalao nekoliko trenutaka, pre nego što je Nesbit idući za njim ispalio hitac iz revolvera u njega.

Dolan je zamlatarao rukama kroz vazduh i revolver je ispao iz njegovih mlitavih prstiju. Mada su mu kolena zaklecala, uspeo je da se dotetura do okvira vratnica i da se grčevito uhvati za njega, tražeći oslonac.

Stajao je ili bolje reći visio je tako nekoliko trenutaka klizeći ka zemlji, a iz njegovog grla doprlo je muklo prigušeno jecanje. Već je klečao na kolenima, kada je Nesbit sa uperenim revolverom pošao prema njemu.

– Dosta je, Nesbite, ostavite ga na miru – prasnuo je Dok Holidej.

Nesbit je zanemario Holidejevo upozorenje i ispraznio magacin revolvera u umirućeg čoveka. Od udara tanadi, Dolanovo telo se srušilo na zemlju.

Kada su pucnji zamrli i zavládala tišina, na vratima se pojavio Leon Koup.

– Dajte malo svetlosti, Koupe – dobio mu je Holidej.

Koup je kresnuo palidrvce, a Dok je na jednom stubu našao fenjer i primeo ga Koupu. Kada je žučkasta svetlost preplavila štalu i odagnala mrak, Džerom Nesbit je prišao mrtvom čoveku i zagledao se u njega. Mišić na obrazu mu je zaigrao i da bi to prikrio, pogladio je prstima vrh svojih tankih brkova.

Holidej mu se pridružio, a kada je prišao i Koup i digao fenjer uvis da bi obasjao lice poginulog, Nesbit je rekao. – Da sam ga prepustio vama, Holidej, on bi pobegao.

– Možda – bio je Holidejev ledeni odgovor.

– Sto mu gromova, što sad kažete

„možda“. To je sigurno – rekao je Nesbit osorno. – Ja sam ušao i privukao paljbu. Trebalo je samo da uđete i da ga sredite.

– Možda – ponovio je Holidej i slegnuo ramenima.

Koup, uobličen u nejasnu siluetu iza plamička fenjera, pažljivo je posmatrao dvojicu sagovornika. Nije znao šta se posle Holidejevog ulaska desilo u štali. Jedino što je sigurno znao, da je zadovoljan što se sve završilo i što je Dolan mrtav.

Holidej je prvi izašao iz štale. Džejn Renkin je stajala na verandi ispred kuće obučena u suknju i bluzu, sa kosom vezanom na potiljku kao konjski rep. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala iz kuće, nježno lice je izgledalo zaista andeosko. Holidej joj je prišao i odmerenim glasom rekao. – Žao mi je za ono što se desilo malo pre, mis Renkin. Može biti da sam o vama imao pogrešno mišljenje.

Ne sačekavši da devojka bilo šta odgovori, prošao je pored nje, pojahao konja i vratio se do kuće. Koup je već sedeo u sedlu, a Džerom Nesbit je ozbiljnog lica pomogao Džejn Renkin da se popne na konja sa stepenica verande. Kada je i rančer pojahao, Dok je pritegao svog konja do mesta gde je čekao Koup.

– Najbolje što možete u ovom momentu da učinite, Koupe, je da se vratite u grad i da na prvom mestu zaštitite Kirka Nesbita.

– Da ga zaštitim od koga? Dolan je mrtav.

– Samo vi učinite ono šta vam kažem – rekao je Dok, okrenuo konja i poterao ga u trk.

Kada je vetar zafijukao pored Holidejevih ušiju, odjeknuo je ljutiti Nesbitov glas. – Ne vraćajte se više ovamo, Holideje. Ako se vratite, ubiću vas.

Holidej je kratko odmahnuo rukom i još brže poterao konja. Pošto je sada već

poznavao teren, uputio se najkraćim putem prema gradu.

IX

Holidej je zatekao Džuli Dingvol zavaljenu skrštenih ruku u stolici za ljuljanje na verandi saluna. Izgledala je vrlo tužna i po njenom izgledu Dok je zaključio da je izgubila svaku nadu.

– Kako je Kirk? – zapitao je.

Umesto odgovora, Džuli je samo odmahнула glavom i oči su joj se napunile suzama.

– Ako umre – nastavio je Holidej – Džerom Nesbit će postati jedini naslednik celokupnog ranča.

– Ja tu ništa ne mogu da učinim – rekla je Džuli.

– A želite li nešto da učinite, Džuli?

Ona ga je ponovo pogledala i nešto rumenila joj se vratilo u lice. – Je li on organizovao Kirkovo ubistvo?

– Ja mislim da jeste, Džuli. Ali, nema nikakvih čvrstih dokaza protiv njega. Ako do sada bude pažljivo odigravao svoje karte i ako Kirk umre on je pobednik i dobitnik.

– Svinja!

Holidej se naslonio na ogradu verande i obuhvatio pogledom grad koji je sticajem okolnosti upoznao bolje nego što je nameravao. Za njega je Kreg Kirk bio prolazna stanica. Ali, uprkos tome, smetala mu je pomisao da zlo može trijumfovati.

– Jedino objašnjenje za sve što se odigralo, Džuli, je da je Džerom Nesbit odavno, još od Kirkovog robijanja, pažljivo isplanirao svoje poteze. U prvom činu najmio je četvoricu da uvuku Kirka u igru pokera. Mislim da je Džerom pretpostavljao da će Džipson ustreliti Kirka, ali, ka-

da se umesto toga desilo obrnuto, Džipsonovi pajtaši su se postarali da Kirk bude osuđen na robiju. Trudili su se da dobije omču, ali je Kirk imao sreće.

– Ali... to ne mogu da poverujem. Džerom Nesbit je pokušao da ih podmiti da bi spasao Kirka – usprotivila je Džuli.

Holidej se osmehnuo. – Recimo da je tako – nastavio je Holidej. – Kirk je odležao kaznu u zatvoru i zar vam se ne čini da bi bilo normalno da ga njegov brat i verenica dočekaju kada se vratnice zatvora otvore?

– Vi tako mislite – promrmljala je Džuli tiho.

– A oni ga nisu dočekali – nastavio je Dok Holidej. – Umesto njih, tamo su bili Dolan i još dvojica plaćenih ubica. Da slučajno niste čuli njihov razgovor u trpezariji i da se moj put nije ukrstio sa njihovim, Kirk bi verovatno već tada bio ubijen. Verovatno da bi sve ispalo onako kako je Džerom Nesbit nameravao. Uspeo bi da se dokopa ranča.

Džuli je ojađeno zavrtila glavom. – Maločas rekoste da je već uspeo.

– Uspeo je u većem delu svoje zamisli, Džuli – rekao je Dok. – Na žalost, uspeće u potpunosti sem ako...

Džuli ga je gledala netremice hvatajući smisao svake njegove reči. – Sem ako šta, Dok? – zapitala je.

– Sem, ako se vi udate za Kirka.

Džuli ga je pogledala otvorenih usta. – Ali... ali Kirk...

– ... je na smrti? Znam, ali to nije prepreka da Džerom bude osuđen. Ne znam da li ga možemo ubediti da njegov polubrat stoji iza pokušaja ubistva, ali znam sigurno da prema vama gaji duboka osećanja.

– A šta je sa Džejn Renkin?

– Ona će se prikloniti onome ko ponudi najviše. A u ovom trenutku, ja sam taj.

Potpuno zaludena, Džuli je lagano ustala. – Zar posle svega što se desilo, Dok, možete da pomislite na tako nešto.

– Nesbit je tri puta pokušao da me ubije. Prema tome, ja sam njegov dužnik. Ima li bolji način da mu vratim dug, nego da ga lišim glavne nagrade?

Džuli je s nevericom odmahнула glavom. – Zar mislite da će se odreći Džeroma posle toliko godina čekanja i pošto se tako nedostojno ponašala prema Kirku?

– Kada se budem obračunao sa Džeromom Nesbitom, smatraće me mnogo boljom partijom od njega, videćete. Ona zna da ja nastupam u Kirkovom interesu i, naravno, kada vi budete nasledili polovinu ranča, ona će misliti da ću ostati u vašoj blizini.

– A hoćete li?

– Jedno po jedno, u svemu treba da postoji neki red. Kad do toga dođe, videćemo – rekao je Dok. Pomogao joj je da se odvoji od ograde za koju se držala i zagledao joj se u oči.

– Gde mogu naći sveštenika, Džuli?

Džuli dugo vremena nije odgovorila i na kraju je oborila glavu i niz obraze su joj potekle suze.

– Je li to pošteno prema Kirku? – zapitala je.

– Taj čin će mu bar pružiti zadovoljstvo da zna da u slučaju njegove smrti Džerom neće dobiti i njegov deo ranča. To će mu značiti mnogo.

– Ja sam oduvek volela Kirka. Ako me on hoće, biću ponosna što se udajem za njega – rekla je kratko Džuli.

– Onda ću urediti venčanje. Lepo se obucite i uredite, pa ćemo se videti u doktorovoj kući. Sada recite gde je sveštenik.

Džuli mu je objasnila. Holidej je klimnuo glavom i udaljio se. Izgubio je pet minuta tražeći sveštenika, a onda ovoga odveo doktorovoj kući. Kerster je bio sigurno

ran da Kirk Nesbit neće preživeti noć, uglavnom zbog toga što su godine provedene u zatvoru uništile ono što je nekada bilo mlado, zdravo telo. Kirk jednostavno nije imao snage da se izvuče iz kandži smrti, smatrao je Kerster.

Holidej je u kratkim crtama izložio samrtniku zašto je sveštenik prisutan i izneo mu razloge zbog kojih smatra da je venčanje neophodno. Zaključio je svoje izlaganje pitanjem. – Hoćete li da se to obavi kao što je red?

Nesbit je skoro istovremeno potvrdno klimnuo glavom.

Kada je Džuli došla, izgledala je divno u beloj haljini obrubljenoj plavim karnerima. Čak je i Kerster morao da prizna da bi bio lud svaki čovek koji bi je odbio. Prihvatio je da bude svedok na venčanju zajedno sa šerifom Koupom, koji se pojavio tek pred početak venčanja.

Pošto je dokument o venčanju sačinjen i propisno overen od strane prisutnih svedoka, Holidej se povukao na terasu. Odmah zatim pridružio mu se šerif.

– Ovo se Džeromu Nesbitu nimalo neće dopasti, Holideje. Časna reč, biće ljut toliko da će sigurno tražiti vašu glavu – rekao je sa brižnim izrazom lica.

– Računao sam na to, Koupe.

– Znači da ćete zbrisati?

Dok je pogledao. – Zbrisati? – Ponovio je podigavši začuđeno obrve. – Ne, to nije moj način življenja. Uostalom, ako vas napadne zmija, šta ćete uraditi, okrenuti leđa i pobeći?

Rekavši to, udaljio se niz stepenice, praćen Koupovim šmrktanjem kroz nos. Prešao je preko ulice i proveo desetak minuta u salunu u razgovoru sa Dingvolom, koji nije imao pojma o venčanju svoje kćeri. Kroz vešto usmeravanje razgovora, pridobio je Dingvola za već svršeni čin.

Zadovoljan što će Džuli imati očevu podršku u zaokretu u novi život, Dok je uzeo svoju čašu brendija i prišao do leptirastih vrata, odakle je video Džeroma Nesbita i Džejn Renkin kako ulaze u kuću doktora Kerstera. Ispio je piće do kraja i stao da čeka razvoj događaja. Prošlo je samo pet minuta pre nego što je Džerom Nesbit krupnim žustrim koracima, koji su otkrivali njegovu ljutnju, izašao iz kuće, praćen u stopu lepom Džejn Renkin. Leon Koup je pokušao da ga zadrži, ali ga je Džerom odgurnuo u stranu.

Nesbit je pomogao Džejn Renkin da se popne na konja i rekao joj da se vrati na ranč i da ga tamo čeka. Zatim je prešao preko ulice, pogledao levo i desno, a zatim odlučnim korakom ušao u salun.

Do tada je, međutim, Dok Holidej bio izašao iz saluna i stigao do gradske štale gde je osedlao svog odmornog konja. Voдеći ga za sobom, izašao je u glavnu ulicu i uputio se prema zgradi zatvora.

Koup se bio vratio u svoju kancelariju i sedeo je za stolom ojađenog izgleda, kao veriverica kojoj su opljačkali celokupnu zimsku zalihu lešnika i oraha.

Holidej ga je pozvao i kada je Koup izašao napolje, Dok mu je rekao. – Nemojte se mešati, Koupe.

Koup je sumorno pogledao niz ulicu, pogladio se šakom po izboranom licu.

– Oni najmljenji revolveraši su bili jedno, a Džerom Nesbit je nešto drugo.

– Je li brz?

– Opasan i brz. Kažem vam da će vas srediti.

– Neka vas to ne brine, Koupe – rekao je Dok mirno.

Kada je Džerom Nesbit gazeći punom težinom izašao iz saluna, očešao dvojicu prolaznika ramenom i zakoračio sa trotoara na ulicu, šerif je pogledao.

– Jezus! Šta sad da radim? – zavapio je.

– Ostanite mirni – posavetovao ga je Dok. Zatim je privezao konja za privezište ispred zgrade, izvadio revolver, proverio da li je pun i vratio ga u futrolu. Zatim se udaljio od Koupa i zakoračio na krug osvetljen snopom svetlosti koji je prodirao kroz otvorena vrata zgrade. Kada ga je snop svetlosti obasjao, čovek ispred saluna ja zastao kao ukopan. Holidej je mirno sačekao da Džerom Nesbit proverii da li mu je revolver pun i da ga vrati u futrolu.

Zatim je Džerom Nesbit pošao uz ulicu, žurno, kao da se plaši da će se sve svetiljke u gradu odjednom pogasiti i da će mu njegova žrtva umaći.

Koup je promuklim glasom doviknuo. – Samo ste ovo tražili, Holideje. Ja ne mogu ništa da sprečim.

Holidej ga nije slušao. Stajao je u osvetljenom krugu jasno obasjan na tamnoj pozadini utonuloj u noć. Džerom Nesbit je prišao na dvadesetak metara daleko, a onda je stao i desnu ruku obrisao o prsa košulje.

– Očekivao sam vas, Nesbite – rekao je Dok. *

– Huljo, šta si imao da se mešaš – prasnulo je Nesbit kao da laje. – Zato ću ti izrešetati kožu.

– Da vidimo i to. Do sada ste koristili samo plaćene ubojice – trudio se Dok da još više podgreje njegov bes.

– Nitkove!

– Najmili ste Džipsona da ubije vašeg polubrata – rekao je Dok.

Nesbitovo usne su se izvile u sumoran osmeh.

– Kada vam to nije uspelo – nastavio je Holidej – sačekali ste da bude pušten iz zatvora, pa ste poslali trojicu revolveraša da ga ubiju. Jedan od njih je uzgred ubio jednog bezazelnog starog čoveka i posle toga, teško ranio vašeg polubrata. Rana

je tako teška da ne verujem da će Kirk živ dočekati jutro.

– Mislite vi šta hoćete, Holideje – izbljuvao je Nesbit besno. – Vaši dani razmišljanja su prošli.

Holidej je bezbrižno slegnu ramenima i njegova mirnoća i ležernost izazvali su još više plamena u Nesbitovim hladnim, zmijskim očima. Rančer je bacio kratak pogled prema šerifu, koji je još uvek stajao na trotoaru ispred zgrade zatvora.

– Gledajte Koupe, gledajte četvorim očima. Želim da se sećate ovoga ako vam ikada padne na pamet glupa ideja da se opet umešate u moje poslove.

– Šta treba da znači to „opet“? – zapitao je Koup sa nevericom.

– Vi ste bili svedok na venčanju. To vas je svrstalo među moje neprijatelje i to vam neću zaboraviti.

Koup je zaustio da protestuje i kaže nešto u svoju odbranu, ali Nesbit je već bio skrenuo pogled ka Holideju. Razmaknuo je noge kao da traži čvršći oslonac i odjednom se svaki mišić njegovog visokog tela opustio. Džerom Nesbit je u tom trenutku ličio na tigra koji se odmara.

Dok Holidej je hladnokrvno nekoliko puta raširio prste desne ruke da bi ih razmrdao, a onda je stao u očekivanju da rančer prvi potegne oružje. Nije dugo morao da čeka.

– Crkni, smrdljivi kućkin sine, crkni! – dreknuo je Nesbit i ruka mu se munjevito pružila prema revolveru. Pokret ruke bio je lak, bez trzaja. Revolver je izleteo iz futrole i začuđeno šerifovo „ah“ prigušeno u grlu zaglušio je gromki pucanj revolvera. Koup je pogledao u pravcu Holideja, očekujući da će ga videti kako se hvata za grudi i posrće unazad od udara kuršuma, ali je Holidej stajao granitno uspravan, a iz njegovog revolvera, čvrsto stisnutog u ruci kao da je nerazdvojni deo

tela, izvijao se vijugav pramen barutnog dima.

Koup je okrenuo glavu ka Nesbitu i na njegovim usnama ugledao crtu gorčine. Zatim je u njegovim crnim očima ugasnuo pobedonosni sjaj i umesto toga na licu mu se ukazao izraz neverice. Zakašljao se i mlaz krvi mu je potekao niz bradu i poprskao prsa košulje. Izgledao je da on to ne primećuje, jer nije ni pokušao da krv obriše. Zatim je grčevito otvorio usne vapijući za dahom, telo mu je potreslo grčenje i, kao da ga je naglo izdao oslonac na koji se pridržavao, noge su mu klecnule i on se srušio na kolena. Revolver mu je još uvek bio u ruci i kada je rukom dotakao zemlju, oružje mu je skoro ispalo iz šake, ali je uspeo da ga ponovo prihvati. Zatim je počeo polako da ga diže.

Holidej ga je netremice pažljivo posmatrao, ali nije pucao. Cev Nesbitovog revolveira digla se skoro do visine Holidejevih grudi, pre nego što je ropac zbrisao sa njegovog lica svirep osmeh pomešan sa grčom bola. Delić sekunde kasnije, Nesbit je pao licem okrenut zemlji, a pištolj je opalio i digao oblak prašine.

Holidej je vratio revolver u futrolu i odmerenim korakom se vratio do svog konja. Trotoar ispred saluna i dalje se brzo punio ljudima, ali on na njih nije obraćao pažnju. Vinuo se u sedlo i potapšao po vratu svog uznemirenog konja. Za to vreme je Koup uspeo da odagna strah, koji ga je pritiskao i prišavši nekoliko koraka, obratio mu se zadovoljnim glasom. – Ne morate da odete iz grada, Holideje. On je potegao prvi.

Holidej nije obratio pažnju na njegove reči, već je petama opomenuo konja da krene. Pojahao je pravo prema nepomično opruženom telu Džeroma Nesbita. Kada se približio, usporio je hod svog

konja, pogledao u Nesbitove beživotne crte lica, a onda odjahao iz grada.

*

U spavaonici Nesbitovog ranča grupa kaubojica je u ozbiljnom ćutanju saslušala Holideja koji im je ispričao o događajima koji su prethodili obračunu i smrti njihovog gazde. Kao što je očekivao, niko nije zaplakao, što je Džerom Nesbit nestao sa ovog sveta. Objasnio im je da bi bilo bolje i lakše raditi za Kirka Nesbita, ali, kad njega već nema, onda su dužni lojalnost Kirkovoj ženi.

I na tu izjavu nije bilo komentara.

Idući ka vratima, Holidej je dodao. – Ostaću ovde preko noći. Neka se neko pobrine za mog konja.

Sišao je niz stepenice i preko čistine prešao do ranč kuće. Dok se peo uz stepenice verande, glavna ulazna vrata su se otvorila i na njima je pojavila Džejn Renkin ozbiljnog izraza lica i radoznalo ga pogledala.

– Vreme je da razgovaramo – rekao je.

Džejn se osvrnula levo i desno tražeći da li je još neko s njim i našavši da je sam, zapitala je. – Gde je Džerom?

– Mrtav je.

Penjući se na verandu, Holidej je ispod oka posmatrao njenu reakciju na to obaveštenje. Oči su joj se zamaglile i usne su joj malo zadrhtale, ali, na njenom licu nije se pokazao izraz straha i ožalošćenosti, niti se sa njenih rumenih usana oteo jauk bola.

– I šta sada? – upitala je.

– Reći ću vam uz čašicu pića. I vama će trebati jedno.

Prošao je pored nje i ušao u veliku dnevnu sobu. U uglu odaje našao je mali ormarić bife, i sebi nasuo brendi, ostavljajući pored boce još jednu čašu. Upitno je

pogledao Džejn, a kada mu je ona klimnula glavom, nasuo je i njoj. Pružajući joj punu čašu, seo je na naslon velikog divana i pažljivo se zagledao u nju.

– Imam da vam kažem, da je sada gospođa Kirka Nesbita vlasnica ovog ranča.

– Gospođa Kirka Nesbita? – zapitala je.

– On će do sutra ujutru umreti, kako kaže lekar.

– Verujete li vi u to?

– Da.

Džejn je duboko uzdahnula, ispila piće u čaši do kraja i odšetala do bifea da naspje drugo. Sa čašom u ruci prišla je do divana i prodorno ga pogledala.

– Ona nije u stanju da sama vodi ovako veliki ranč, mister Holideje, zar ne, da nije?

– Trebaće joj pomoć.

– I vi ćete joj je pružiti, je li tako?

Holidej je ravnodušno slegnuo ramenima i ispio do kraja svoje piće. Džejn je uzela čašu iz njegove ruke i napunila je, a flašu spustila na naslon divana. Na usnama joj je zaigrao slabašan osmeh.

– Hoćete li posle pristojnog vremena žalosti vi i ona nastaviti zajedno?

Holidej je odmahnuo glavom.

Džejn je izgledala iznenađena. – Ne?

– Između nas nema ničega, mis Renkin.

Džejn se nervozno prošetala po odaji. U njenim očima je tinjalo interesovanje.

– Ali, vi ćete ostati u gradu i preuzeti kontrolu i brigu o ranču, zar ne? Nemojte poricati da vam je od početka to bio cilj. Mudri ste, mister Holideje, mudri i sposobni. Gde ćete se zaustaviti, želela bih da saznam?

Holidej je opet slegnuo ramenima.

– Govorite tako kao da je sve završeno, mis Renkin.

– Možete me zvati kratko Džejn – rekla je i prišla mu bliže. – A šta će biti sa mnom?

– Pretpostavljam da ćete ožaliti Džeroma Nesbita – rekao je Dok.

Džejn je ogorčeno šmrknula kroz nos. – Zašto bih ga žalila? Pet godina me je držao praktično zatvorenu na ovom ranču, tražeći da ostanem zato što sam se obećala Kirku. Oh, znam dobro šta su ljudi govorili za nas, ali verujte mi, ništa ne može biti dalje od istine nego ta govorikanja.

Nastavila je da šeta gore-dole srkćući piće u pauzama. – U početku, tek pošto je Kirk otišao na izdržavanje kazne, bila sam potpuno smušena. Ali, obećala sam mu da ću ga čekati i nameravala sam da to obećanje održim. Ali, pet godina je mnogo vremena, mister Holideje, a vreme čini da se stvari menjaju.

– Jeste li se vi promenili? – zapitao je Dok.

– U odnosu na Kirka jesam. I Džerom je svojim ponašanjem doprineo da se izmenim. Počela sam da shvatam da ni jedan od braće Nesbit nije čovek za mene. Kirk je bio suviše divalj i nezreo, a Džerom suviše naduven i sujetan, ali nisam znala šta da radim. Nisam mogla pobeći.

– Zašto?

– Bez novca, bez ičega što bi mi omogućilo pristojan život? Ja sam žena, mister Holideje, ili vi to možda niste primetili?

– Primetio sam – priznao je Holidej.

Osmeh na usnama joj je postao topliji. – Naravno da jeste, zapazila sam kako me gledate. Ali vi niste zapazili da ja vas gledam na isti način, kao vi mene, zar ne?

– Koji način? – zapitao je Dok glumeći naivnost.

Džejn mu je uzela čašu iz ruke i povukla ga da ustane. – Navikla sam na ovoj ranč, Dok. Ne želim da odem odavde. Vi ćete biti gospodar situacije, a sami ste maločas rekli da vam Džuli Dingvol ne znači ništa.

– Pa?

– Možda vam ja mogu nešto značiti. – Promenivši to, Džejn mu je nežno stavila ruku na mišicu i rekla. – Umorni ste. Trebalo je da to ranije zapazim. Gonili su vas, pucali na vas. Morate se odmoriti, a razgovarati možemo i sutra ujutru. Dodite.

Holidej je pošao za njom preko odaje i dalje niz jedan hodnik do njene spavaće sobe. Kada je otvorila vrata prisetio se njihovog prvog susreta; odigrao se u istoj ovoj sobi samo pod sasvim različitim uslovima. Pred očima mu je lebдела slika njenog nagog, čulnog tela kad ga je povelа prema postelji i blago ga gurnula da sedne.

Holidej se svukao i kliznuo pod pokrivač, a za to vreme ona je skinula bluzu i otkrila dve čvrste, okrugle, prkosno isturene dojke. Zatim je, svesna njegovog zadivljenog pogleda, lagano skinula i ostatak odeće i kliznula u postelju pored nje. Holidej je zaustio da nešto kaže, ali ona mu je stavila prst na usta i odmahнула glavom, dajući mu znak da ćuti.

Holidej joj se zagledao u oči kroz koprenu njene kose koja mu je pala po licu. Između bujnih crnih pramenova, njene usne su počele da miluju njegove obrve, obraze i usne. Njeno telo priljubilo se uz njegovo i od tog dodira i vlažnih, vatrenih poljubaca činilo mu se da tone u vrtlog bez dna. Pustio je da ga struja ponese i dok se u njemu budila čulna želja, osetio je da celo njeno telo podrhtava.

– Oh, Dok – izustila je gubeći dah. – Prošlo je toliko mnogo vremena... Toliko vremena.

– A drugi? – zapitao je.

– Nikada nisu postojali drugi – rekla je vatreno.

Privukla ga je još bliže sebi i upila se celim telom uz njegovo čvrsto, mišićavo telo. Osećao je celu, razbludnu i raspaljenu; sočne, tople usne, čvrste nepokorne dojke,

koje su se gibale pod njegovim prsima i vlažnu, uskovitanu vrelinu trbuha čiji je dodir žario strašću. Čuo je njeno ubrzano disanje i stenjanje žudnje koja se otima. A onda mu se Džejn predala potpuno, sa strašću i žarom pred kojima su sve druge uspomene bile samo blede senke.

*

Kada su se prvi zraci jutarnjeg sunca prokrali kroz teške zavese u tamu spavaće sobe, Dok Holidej se probudio. Džejn Renkin je ležala okrenuta na bok, a dugi slapovi crne kose slivali su joj se na ramena. Na usnama joj je lebdeo osmeh prijatnog sna.

Holidej je nečujno kliznuo iz kreveta, obukao se i izišao iz odaje. Zatvorivši za sobom ulazna vrata, prešao je preko čistine do barake koja je služila kao kuhinja i trpezarija, gde je zatekao kauboje za doručkom. Niko mu se nije obratio i niko ga nije gledao, dok je sebi u tanjir sipao dobru porciju prženih jaja, slanine i graška.

Seo je za sto, pojeo svoje jelo i kada je završio, rekao kuvaru da mu u bisage stavi nešto namirnica za put. Poštanska stanica na kojoj se, na svom putu dalje na zapad, zadržavala dilažansa „Pacifik lajn“ bila je udaljena samo pola dana jahanja, ali predostrožnost nikada ne škodi. Ko zna kuda ga je put mogao odvesti.

Nije verovao da će Džuli Nesbit mnogo mariti što je otišao, a za druge je znao da jedva čekaju da mu vide leđa. Kada je kuvar bio gotov, uzeo je svoje bisage, otišao do ograđenog prostora za konje, osedlao svog konja i prikopčavši bisage vinuo se u sedlo.

Jedan proćelavi kauboj mu je prišao vrteći glavom. Gledao je Holideja začuđeno, kao da ne veruje ono što vidi očima.

– Odlazite, Holideje? – zapitao je.

– Tako je.

Kaubo je pogledao prema kući. – Šta je s njom?

Holidej je slegnuo ramenima.

– Nema ni poruke, ništa? – zapitao je čovek sa nevericom.

Dok Holidej je bacio pogled prema

kući, a onda prema zapadu, kuda je putem do Santa Fe prolazila diližansa. Zadovoljan osmeh zalebdeo mu je na punim, čvrstim usnama. Umesto odgovora, odmahnuo je glavom i petama poterao konja u trk. Toga trenutka Kreg Krik je za njega bio prošlost.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

*Svim čitaocima
čestitamo Novu 1992.
godinu*